

15 GÜNLÜK SİYASİ GAZETE

Halkın Günlüğü

YIL: 1 SAYI: 7 1-16 KASIM 1997 FİYAT: 150.000 (KDV DAHİL)

HALKIN ÖFKESİ İLE
SUSURLUK'TA ÇETE DEVLETEN
HESAP SORALIM

DEVİRİMCİ, DEMOKRAT KAMUOYUNA

**Demokratik Gençlik
Haraketi 7. Kurultayı
başarı ile sonuçlandı.**

Emekçiler, gençler:

Kapitalist emperyalist burjuvazi-
nin, tüm dünya halklarına ve ez-
ilenlere köleliği, baskıyı, işgalleri,
her türden gericiği daha bir yo-
ğun olarak dayattığı ve kültürel,
ideolojik değerleri ve birikimi, çe-
şitli düzeylerde sürdürülen ya-
banılaşmayla deforme ettiği bir
süreci yaşıyoruz.

Ezen ve ezilenler arasın-
daki mücadelede genç-
liğin büyük roller oynadı-
ğı inkar edilemez bir ger-
çektir. Çünkü gençliğin psikolojik,
sosyolojik yapısının değişime ve
dönüşüme uygun olması ve bu-
na göre şekillenmesi, gençliğin
gelecekteki rolünü açıkça orta-
ya koyuyor.

"GENÇLİK KİMİNSE GELECEKTE
ONUNDUR" şiarı bunun doğrulu-
ğunu kanıtlamaktadır.

Zira gençliğin sınıf mücadelesin-
deki rolünü egemen sınıflarda ta-
rihten günümüze dek çok iyi gör-
dükleri içindir ki, gençliği hep
kendî çıkarları için yönlendirmeye
azami bir gayret göstermişler-
dir.

**Demokratik Gençlik Hareketi
olarak;**

Egemenlerin özelde halk gençli-
ği, genelde ise ezilenler üzerinde
uyguladığı her türden baskı, sö-
mürü ve zulme karşı gençlik cep-
hesinden verdiğimiz mücadeleyi
daha güçlü kılmak ve bir üst sevi-
yeye sıçratmak için 4-5 Ekim 1997
tarihinde gerçekleştirdiğimiz 7.
Kurultayımız, başarı ile sonuçlan-
mıştır. 7. Kurultayımızda yaşanan
yoğun siyasi tartışmaların sonu-
cunda, Avrupa'da yaşayan
gençliğin sorunlarının çözümü
için gerekli olan stratejik konum-
lanma ve nitel örgütlenme ilke-
sinden hareketle, geçmişteki yet-
mezliklerin, hataların ve olumsuz-
lukların üzerinde yoğunlaşmış,
geçmiş deneyimlerden doğru
dersler çıkartarak, sürece denk
düşen siyasal hattını belirlemiştir.

7. Kurultayımız, "BİRLİK MÜCADELE
BİRLİK" şiarının bilince çıkartılarak
haykırıldığı ve somutlaştırıldığı bir
arenaya sahne olmuştur.

7. Kurultayımızın belirlemiş olduğu

siyasal hattına uygun olarak;

Egemenlerin bugün kendî çıkar-
ları ve safaatlarını korumak için
her yönüyle örgütlediği ırkçılığa,
şovenizme ve iç faşistleşmeye
karşı anti-faşist cepheyi güçlen-
dirmek ve enternasyonalizm
bayrağını daha yukarı taşımak.

Avrupa'da yaşayan tüm halk
arasında politik-hukuksal eşitlik
için ve bu anlamda yabancılar
yasası adı altındaki tüm faşist uy-
gulamaların kaldırılması için mü-
cadele etmek.

Gerici ve haksız savaşların karşı-
sında yer almak, Türkiye ve T.Kür-
distanı başta olmak üzere bütün
ülkelerdeki sosyal ve ulusal kurtu-
luş mücadelelerini desteklemek
ve enternasyonal dayanışma
sunmak.

Emperyalizmin "yeni dünya düze-
ni" adı altında örgütleyerek içimi-
ze kadar soktuğu ve burjuva yaz
kültürle oluşturmak istediği apoli-
tik, boyun eğen tek tip insan tipi-
ne karşı, devrimci halk kültürünü
örgütleyerek toplumsal sorunlar-
la ilgilenen sorunlara karşı çö-
zümü örgütleyecek gençliğin
oluşturulmasını sağlamak.

Sonuç olarak diyoruz ki:

Geleceğin teminatı ve sahipleri
biz gençler olarak, hakim sınıflar-
ın bugün bize ve bütün halkları-
mıza dayattığı insanlık dışı kölece
yaşamı kabullenmek istemiyorsak
eğer, özgür ve insanca yaşamı
kurtarmak, geri ve kötü olan her şe-
yi yıkmak için cüret etmeliyiz.

"En yüce değer yaşamın güzel-
leşmesi için verilen kavgadır. En
güzel insan bu kavgada yerini
alandır. Ve en güzel şey kavgada
yerini alanlarla kavgayı pay-
laşmaktır."

"Yarın geçtir. Bu çığlık bugün atıl-
malıdır."

"Cüret eden gençlik zaferin temi-
natıdır."

Yaşasın DEMOKRATİK GENÇLİK
HAREKETİ (DGH)

Yaşasın 7. Kurultayımız!
BİRLİK MÜCADELE BİRLİK şiarı ile
ileri atıl!

Yaşasın BİRLİK MÜCADELE ZAFERİ!

**DEMOKRATİK
GENÇLİK HAREKETİ
AVRUPA KOMİSYONU**

ÇAĞRIMIZDIR

3 Kasım 1996'da, emekçi
halklarımız ve kamuoyu
bir kamyon kazasıyla
başlayıp arkası çorap sökücü
gibi gelen sürece tanık oldu.
Egemenlerin yıllardır hasır alı-
p etmeye çalıştıkları pislikleri bu
kazayla birer birer ortaya sa-
çıldı. Kendini bu pisliklerin dış-
ında tutmaya çalışan devlet,
yetkili ağızların yaptığı açıkla-
malarında sık sık çetelerin
devlete ve kurumlarına sızarak
devleti kirlletmeye çalıştıklarını
açıklayıp durdular.
Bu gelişmelere karşı devrimci-
demokrat kitle örgütleri, ay-
dınlar, sanatçılar, "Susurlukta
ortaya çıkan devletin kendisi-
dir" şiarıyla örgütledikleri 1 da-
kikalık karanlık eylemleriyle so-
kakilara çıkarak, halkla bütün-
leşip devletin teşhirini yaptılar.
Ancak Susurluk kazasının ar-
dından bir yıl gibi bir zaman
geçmesine rağmen devlet,
ortaya sunduğu piyonlarına
(Çiller, Ağar, Bucak) roller ver-

di. Fakat bu oyunları tutma-
yınca yeni arayışlara koyuldu.
En son eli kanlı İbrahim Şahin-
lerini davullu-zurnalı tahliye
eden devlete karşı, çeşit-
li DKÖ'lerce sokaklarda hesap
sormak, halkla bütünleşme
amaçlı yeniden başlayan "1
dakikalık karanlık eylemlerine"
30 Eylül'den beri Okmeydanı'n-
da aktif olarak destek sun-
maya çalıştık.

Bunun yanı sıra 16 Ekim'de Sarı-
gazi'de, 26 Ekim'de de Eren-
ler'de yapılan eylemlere Türkü-
lerimizle destek sunduk. Yine
çete devletinden Türkülerimiz-
le hesap sormak için 2 Kasım'da
bağlamamızla, gitarımızla,
Grup Munzur pankartımızla
Susurluk'ta olacağız.

Emekçi halklarımızı, bizimle bir-
likte Susurluk'ta çete devletin-
den hesap sormaya çağırıyor
ve diyoruz ki:

**TÜRKÜLERİMİZLE HESAP SOR-
MAYA DEVAM EDECEĞİZ**

GRUP MUNZUR

SEVGİLİ DOSTLAR,

Ülkemiz gerçekliğinde
emekten yana güçlerin
sesi, soluğu ve gözü ol-
manın büyük bir özveri, cesa-
ret ve kararlılık gerektirdiğini
biliyoruz. Aynı zamanda ağır
bedeller ödenmesi gerektiğini
ta başından hesaba katarak
yola öyle çıkmanın ve buna
göre konumlanmanın gerekti-
ğinde biliyoruz.

Çünkü proletaryanın onurlu ve
büyük davasını savunmanın
bedelide büyük olur. Ama
Marks'ın "Proletaryanın zincir-
lerinden başka kaybedeceği
bir şey yok. Ama kazanacak-
ları koskoca bir dünya var,"
söylem ve anlayışından hara-

kette insanlığın geleceği ka-
zanma mücadelesinde fonks-
yonunu oynamak kadar onur-
lu bir görev ve değerli bir şey
olamaz.

Bizler Avrupa'da yaşayan Hal-
kın Günlüğü okurları olarak, bu
onurlu ve uzun yürüyüşte sizler-
le omuz omuza olduğumuzu
belirtiyor, açmış olduğunuz
bağış kampanyasına katkıda
bulunmak amacıyla düzenle-
diğimiz etkinliklerden elde etti-
ğimiz gelirin bir kısmını (900
DM) dayanışma amacıyla ga-
zetemize gönderiyoruz.

Çalışmalarınızda başarılar.

Russelsheim-Mainz

HALKIN GÜNLÜĞÜ OKURLARI

DUYURU

Bu zamana kadar yapılan bütün yazılı ve sözlü uyarıl-
arımıza rağmen, borçlarını ödememekte ısrar eden
bölgeleri, aldığımız karar gereği bu sayımızda teşhir
ediyoruz. Borçlu olan ve borçlarını ödemedikleri sürece ya-
yin göndermeyeceğimiz bölgeler şunlardır: Belevilles (Fran-
sa), Koblenz, Bremen, Ebringen, Grevenbroich.

Dostlukla

H. GÜNLÜĞÜ

Devletin 1998 bütçe tasarısı;

ekonomik terör saldırısıdır

Dünyada, neo-liberalizmin ideolojik hegemonyası eşliğinde emperyalist sistemin sönürü ve talan politikaları olarak yüzyılın son çeyreğinde yeniden biçimlendirilen ve bağımlı ülkeleri kasıp kavuran, ülkemizde ise 24 Ocak '84'den itibaren en acılı haliyle halklarımızca yaşanmaya başlanan, ulak tefek rütuşlarla her yıl "istikrar paketleri" ile kanştırılıp tekrarlanagelen dayatma bütçelerden birinin daha tartışıldığı bu günlerde yine yorum çeşitliliğinden geçilmiyor.

Ezilen geniş halk yığınları için bu bütçe, her yıl olduğu gibi, yine bir değişiklik arz etmemiş olsa da, hakim sınıf klikleri için çok şey ifade ediyor. Onun için, bu kliklerden herbiri, bu bütçeyi "devrim", "krizi aşmak için cesur bir çıkış", "enflasyona karşı kararlı mücadele", "reform" vb. yakıştırmalarla parlatıp, utangaçça itiraz noktalarını belirtmelerde, istisnasız hepsi emekçi kitlelere, şövenizm lapası emdirlmiş "fedakarlığı" öneren "sabr" projeleri hususunda tam bir anlayış birliği içindedirler.

Ekonominin 1994 yılından beri içine girdiği kronik krizden çıkışına umut olarak lanse edilen, 3 yıl içinde enflasyonu %3'e indireceği, bozulan dengeleri kuraçağı, gelir ve vergi adaletsizliğini gidereceği söylenen bu bütçe, aslında gelir ve giderleri belirleme özelliği (ki en basit tanımı budur) bile olmayan, her maddesi bir diğerini çürüten yalanlar manzumesi gibidir. Ancak bütün bu övgüler ile büyük bir maharet isteyen rakamlara yalan söyletme becerilerine rağmen, çizilen toz pembe tablonun içinde bile bu bütçenin yalan, yağma ve savaş bütçesi olduğu net olarak açığa çıkıyor. 1998 bütçesi kapitalist ekonominin kuralları içinde değerlendirildiğinde bile bu böyledir. 14.8 katrilyon olarak açıklanan, açığı 4 katrilyon olarak öngörülen, enflasyon oranı %50 olarak gösterildiği için ücretlilere %50'lik ücret artışı yeterli gören bu bütçe tasarısının belirleyici maddeleri tek tek incelendiğinde, iç savaş yürüten yarı-sömürge, yarı-feodal bir ülkenin emperyalizme bağımlılığı artarak pekişirken, ekonomik ve mali-para politikalarının uluslararası sermayenin keyfince nasıl belirlendiğinin bütün ibret verici unsurlarını görmek mümkündür. Çünkü bu bütçe, kapitalist ekonomiye göre devletin toplama imkanına sahip olduğu toplumsal kaynakların yeniden dağıtımını sağlayan bir mekanizma olma görevini dahi yerine getirmekten uzak, sağlıklı, ciddiyetsiz, temel ilkeleri birbirini dışlayacak şekilde ortadan kalkmış, ülkenin geleceğini uluslararası spekülative sermaye ile emperyalist finans kuruluşlarına teslim ederek, emperyalistlere ve onların yerli işbirlikçilerine borç faizlerinin aktarılmasını amaçlayan ve bunuda "sermaye birikimi"nin bir yolu gibi göstermeye

çalışan rakamlar ve belgeler yığınına dönüştürülmüştür.

IMF ve Dünya Bankası tarafından hazırlanıp, TUSİAD ve MGK tarafından halklarımızca dayatılan bu bütçenin "reform" gibi gösterilen temel politikalarına bakıldığında, bunların iç ve dış borç faizlerinin ödenmesi ile iç savaş giderlerini öne çıkaran özellikleri dışında başkaca belirgin bir özelliği olmayan malum "istikrar paket"leri olduğu görülecektir.

Şöyle ki;

1- Bütçesinin %40'ı iç ve dış borç faizleri için, %30'u iç savaş ödenekleri için ayrılan bir ekonomide, dengelerin kurulacağına iktisadın "1"sini bilmeyenler bile inanmaz. Çünkü, "denk"liği bir yana, bu bir borç ödeme bütçesidir. 90 milyar dolara varan dış borç ile ona yakın olan iç borç sarmalına tutulan bir ekonomik dışıatla borçların ödenmesi bir yana, faizlerinin ödenmesinin bile "başarılı" sayılacağı Maliye Bakanı tarafından itiraf edilmiştir. Çünkü, iç borçlanmada sınıra dayanıldığı için, iç borçların dış borçlarla ikame edilmesi tek çözüm yolu olarak kendisini dayatıyor. Krizi giderek derinleştiren bu çözümsüzlük spekülative bir ortam oluşturuyor ve doğal olarak piyasalar spekülative karşısında korumasız kalıyor. Bu da kur ayarlamaları ile Türk parasının sürekli düşüşünü otomasyona bağlama ve borç faizlerini belirleme hakkını hükümetin elinden alarak spekülative torilere veriyor.

2- Türkiye'nin yabancı sermaye için "cazip" hale geldiği iddiasının ekonominin düze çıktığına kanıt gibi gösterilmesi tamamen aldatmacadır. Bu olumlu bir gelişmeyi değil, aksine sermayenin sanayi ve yatırım alanları yerine spekülative alanlara hücum ettiğini gösterir. Bu da emperyalistlerin vurgunlarına uygun alanlar açma pahasına üretim dışına savrulmayı, yani yıkımı getirir. Merkez Bankası'nın kasalarını doldurup taşıdığı söylenen dövizler, rantıye vurgunları için geri kalmış ülkelerde serseri mayın gibi dolaşarak girdiği kasalan borsa oyunları ile hortumlayan ve şart koştuğu, elverişli koşullarda olabilecek bir değişiklikte kendisine yeni müşteriler arayan tekelci sermayenin asalaklıkta son kerteye varmış en çürümüş halidir. Dolayısıyla, kendilerine ait olmayan "dolu" kasalarla övünecek durumda olmadıkları gibi, iç ve dış piyasaya çıkarılan hazine bonolarının da ekonomiye olumlu bir katkısı yoktur. Bu iyiyi gidişin değil, ancak emperyalist tekelilere teslimiyetin delili olabilir.

3- Bu bütçe, KIT'lerin satışından elde edileceği varsayılan on milyar dolar ile bu yıl çıkarılıp, 3 yıl sonra neticelerinin alınmaya başlanacağı(!) söylenen "vergi reformu" gibi hayali kaynaklara dayalı bir bütçedir. Ekonomik güce sahip olanların vergi verme gücüne sahip oldukları

gibi, aynı zamanda vermeme gücüne de sahip olduğu bir ülkede, egemenlerin vergi vermeyeceği tecrübelerle sabitken, KIT'lerin elden çıkarılması ile gelir vergisinde önemli ölçüde elden çıkarılmış olacaktır. Çünkü, patronların genellikle ücretleri asgari ücretten ödemis gibi göstererek, onu da vergi dışında bıraktıkları bilinen bir gerçektir. Bütün bunlar gözönüne alındığında, bu bütçenin "denk" olacağı iddialarının aksine, kendisini ek bütçe ile takviyeye muhtaç kalacağı bugünden bellidir. Kaldık, zaten 4 katrilyonluk açığı başından kabul edilen bir bütçedir. Onun için ithalat ihracatının iki katı olacağı varsayılan bir bütçenin vereceği açık için Maliye Bakanı bile kesin bir rakam verememektedir.

4- Ekonomiyi yöneten bakanın "enflasyonu %100'ün altında tutmaya çalışacağız" açıklaması ortada iken, enflasyonun üç yıl içinde %3'e düşürüleceğine kendileride inanmıyor. Çünkü, sadece mali para politikalarıyla enflasyon durdurulamaz. Ancak, bu para politikalarının yönünde mali dengeler belirliyor. 1998 bütçesinin en önemli hedeflerinden biri de, sözde ekonomide bir sığuma sürecinin başlatılacağı iddiasıdır. Bu sığuma sürecinde sanayi ve yatırımda bir daraltmayı dayatıyor. Ki, birakalım daraltmayı, yıkım riskini göze almak bile mevcut gidişi durdurmaya yetmez. Çünkü, çok ovundukları spekülative sermayenin ülkeye girişini sağlayan yüksek faiz politikasıdır. Enflasyonun düşük olduğu koşullarda faizler yüksek olmayacağına göre, Türk devleti için enflasyonu düşürmenin hedef olarak belirlenmesi mümkün değildir. Bu sorun iki ucu yanık değnek gibidir. Ve borç sarmalına tutulmuş olan Türk devleti bu konuda çaresizdir. Onun için yıllardır düşürülmesi üzerine nutuklar çekilen enflasyon konusunda söylemler tamamen demagogidir. Serbest piyasanın gereği olarak faizlere dokunamayan bu bütçe tasarısının getirdiği tek serbestlik, emperyalistler ile yerli işbirlikçileri için sınırsız hale getirilen bir serbestliktir. Dolayısıyla, böyle bir mali politika ile istensede %100'lerde seyreden enflasyona dokunulamaz.

5- Bu bütçe tasarısı yalnız sanayide değil, tarımda da sınırlandırmayı ve devamında yıkımı nerede ise program haline getiriyor. Piyasanın rekabet serbestliğini gerekçe yaparak çiftçilere verilen faizlerin yükseltilmesini "reform" gibi gösterenler sahtekarlık yapıyorlar. Emperyalist-kapitalist ülkeler bile kendi çiftçilerine destekleme alım fiyatları ve yüksek sübvansiyonlarla destek vererek "serbest piyasanın" rekabet kurallarına aykırı olduğu söylenen bir uygulama ile pazarlarda rekabet gücünü artırıyorlar. Rantıyeye 8 katrilyon aktaran bir devletin yalan ve vaad dışında çiftçilere verebileceği bir şey elbette olamaz.

Özet olarak anlatmaya çalıştığımız gibi, bu bütçenin getirdikleri, öncekilerin bir tekrarı olup işçiye, köylüye, ücretliye sefalet dışında bir şey vermiyor. Tam tersine kaynak gösterilen "Vergi reformu" ile emekçi yığınlar için daha ağır vergiler öngörüyor. Gelirinden fazlasını rantıyeye ve iç savaşa aktarmak zorunda olan bir devletin vergileri ile ayakta kalmaya çalıştığı geniş halk yığınlarına vereceği tek şey, daha fazla sömürü, daha fazla zulüm, daha fazla katliamlardır. Çünkü bu devlet ekonomisinin kontrolünü emperyalist sermayeye devretmiştir. Ve gelir giderini kontrol edemez biçare duruma düşürülmüştür. Kayıt dışı ekonomisi kayıtlı olanına yaklaşan bir ekonomik sistemin krizden kurtulması mümkün değildir. Bu bilindiği içindir ki, Maliye Bakanı "önlem alınmazsa demokratik sistemi" yürütme konusunda kaygılı olunması gerektiğini açıklayarak, halklarımızı yoksulluğa katlanmalarını, yoksul askeri faşist cuntaya mecbur kalacaklarının haberini ileterek darbe sopasını göstermeyi ihmal etmiyor.

Bu program ekonominin kendi doğal işleyişi içinde yürütülebilecek bir program olma özelliklerini yitirerek ekonomi-dışı zorun dayatan geniş kapsamlı bir ekonomik terör saldırısıdır. Hakim sınıfların, devletin yeniden tahkimine dayanan "yeniden yapılanma" ile kendisini tepeden tırnağa savaşa göre şekillendirerek, günü-birlik politikalarından planlı-programlı politikalara geçmeyi hedeflediği bir süreçte, aynı şeyi ekonomide de yapmasının mümkün olmayacağı net olarak açığa çıkmıştır. Çünkü, ekonomiye hakim olma şansını büyük ölçüde yitirmiştir. Bu da MGK (ordu'nun 12 Eylül Askeri Faşist Cuntası'nın yüklendiği görevleri "sivil" görünüm altında son sınırına kadar devam ettirmesini kolaylaştıran bir "yapılanma"yı derinleştirerek sürdürmeye mecbur kılıyor. Ki, bu süreçte yapılmak istenenlerde bunlardır. Çünkü, mevcut koşullar (özellikle ekonomik alanda) krizi "çözme" sınırının uzağında çakılıp kalarak, adeta krizi yönetmeye zorluyor. Bu da halklarımız için, daha üst boyutta kapsamlı bir saldırının hedefi olma anlamına geliyor. Özelleştirme, çalışanların ücretleri ve çiftçilerin ürünlerinin ucuzla kapatılması ile sınırlı olan gelirini iç ve dış borç faizi ile savaş giderlerine yetiştirmeyen ve adeta bu iki para kıymı makinasına kaynak aktarma aracı haline gelen bu bütçenin durumunda bunu işaret ediyor. Onun için, başta işçi sınıfı olmak üzere emekçi yığınların, gelir dağılımının giderek bozulması, işsizliğin ve sefaletin artması demek olan bu bütçeyi rakamlar yığını gibi görüp, ilgisiz davranması beklenemez. Ve bütçe adı verilen bu "istikrar" paketinin gerçekleşip, gerçekleşmeyeceği kitlelerin örgütlü mücadelesinin düzeyine bağlıdır. ●

Egemenlerin 100 günlük icraat programı

halklarımıza yıkım ve sefalet getirdi

Haber Merkezi: MGK destekli Anadolü hükümeti 100 günlük icraat raporunu açıkladı. Başbakan Mesut Yılmaz ve Dışişleri Bakanı Bülent Ecevit tarafından ortaklaşa düzenlenen basın toplantısında hükümet ortakları, 100 günlük icraatlarını değerlendiren "birlik beraberlik" edebiyatı eşliğinde ezilen emekçi halklara dayatılan açlık, yoksulluk, vahşet, kıyım politikalarını allayıp pullayarak görücüye çıkardılar. Devlet Planlama Teşkilatı toplantı salonunda gerçekleştirilen basın toplantısına çeşitli üst düzey hükümet yetkilileri ve gazeteciler davet edilerek, 100 günlük süre içerisinde yapılanlar ve önümüzdeki süreçte yapılacak olanların reklamıyla kitlelerin gözü boyanmaya çalışıldı.

MGE icazetiyle "şeriat karşı toplumsal uzlaşma" hükümeti olarak piyasaya sürülen komprador-burjuvazi ve toprak ağaları rejiminin sadık uşağı olan hükümetin 100 günlük icraatı, basın toplantısında topluma yutturulmaya çalışılan yalan, dolanın aksine halkların bilincine daha fazla sefalet, daha fazla açlık, daha fazla katliam, daha fazla acı ve gözyaşı olarak kazındı. "Türkiye'nin hizmetinde yüz akıyla 100 gün, 55. hükümetin 100 günlük icraatları, 2000 yılı hedefleri" başlıklı kırk sayfalık rapor olarak sunulan tümüyle makyaja dayalı, bu coğrafyada yaşanan gerçekliği tersyüz etmek amaçlı, egemenlerin somuru politikalarına maşa olan bu ucube icraat "balon" da 100 günlük günlük pratik içerisinde yenilgiyi yaşadı.

Hükümete gelmelerini siyasette oluşan gerilimin normalleşmesi olarak tanıtanların bu gelişleri, MGK'nın "yeniden yapılanma" projelerinin uygulanması ve gelişen sosyal ve ulusal kurtuluş mücadelesinin önünü kesecek politikalarını sadık sürdürücüsü olma işlevini layıkıyla yerine getirecek vasfa sahip oldukları içindir. Burjuva medyanın da ağız birliğiyle destek verdiği "şeriat" tehlikesinin önlenmesi için kurtuluş olarak piyasa sürülen "toplumsal uzlaşma" hükümeti; tıkanan sistemin nefes borusunun açılması, yükselen halk muhalefetine ezilmesi, T. Kürdistan'ında süregelen ulusal-sosyal kurtuluş mücadelesinin sınırlandırılması ve süreç içerisinde tasfiyesi, sistemi canevinden vuran "çetelelerin" yarattığı toplumsal hoşnutsuzluğun suya sabuna dokunmadan halledilmesi, IMF ve Dünya Bankası direktifleriyle devreye soktukları kemer sıkma politikalarının "Son şansımız, acımasız kararlar alacağız. Herkes üzerine düşen özveriyle göstermek zorunda" nakaratlarıyla, fazla baş ağrıtmadan uygulanması görevlerini üzerine aldı.

Bütün bu politikaların uygulanması için

cınıla-başla harekete geçen hükümetin 100 günlük icraatları sonunda, o çok fazla dillendirdikleri demokratikleşme, şeffaflaşma, refah düzeyini yükseltme, çetelerin açığa çıkartılıp, cezalandırılması vb. vaatlerin bu gün yaşananlar açısından ne kadar boş ve kuru söylemden ibaret olduğu anlaşıldı. Büyük bir iddiayla, "biz bu işi çözeriz" dedikleri Susurluk skandalında, gerçeklerin açığa çıkması halinde pisliğin kendilerine de bulaşacağını bildikleri için bir arpa boyu yol almadılar. Çünkü her atacakları olumlu girişim, kendileriyle birlikte efendilerinin de batağa biraz daha batmasını, kitlelerin gerçek suçluları görmesini sağlayacaktı. Onun içindir ki içerideki çete üyelerini düzmece mahkemelerle dışarıya salarken, dışarıdaki çete başların-

dan Ağır-Bucak'ın dokunulmazlıklarına dokunmadılar. Bütün çete ilişkilerinde adı geçen, kamuoyunda desifre olan azılı kotgerilla şefi Veli Küçük'ü ödüllendirerek, yeni rant alanlarının mekanı haline gelen Karadeniz'e tayin ettiler.

"Ashında biz bu işin çözümlenmesinden yanayız, daha fazla kan dökülmesini bizde istemiyoruz" dedikleri T. Kürdistan'ında büyüyen ulusal ve sosyal kurtuluş mücadelesine karşı başvurageldikleri yıkım, talan, katliam, köy boşaltma, insansızlaştırma politikalarıyla bu coğrafyayı kan ve ateş deryasına çevirdiler. Kaldıracağız dedikleri koruculuğu, savaşın boyutlanmasına paralel olarak Akdeniz, Orta Anadolu ve Karadenize taşıdılar. Basın özgürlüğü aldatmacasıyla piyasaya sürdükleri yeni dü-

zenleme ile üç-beş yazı işleri müdürünü serbest bırakırken, yurtdışına soktukları yısı sayı bir şantaj aracı olarak kullandılar.

'96 Ölüm Orucu sürecinde "demokratik bir ülkede böyle manzaraların yaşanması insanlık suçudur" diye demec vermelerine rağmen; "hiücre" sistemiyle devrimci-komünist tutsaklara kişisizliği, itiraflaşmayı, değer ve inançlarından vazgeçmeyi dayattılar. Dışarıya saldıkları çete üyelerinin boş bıraktığı yerleri yaşanan savaşa tepki gösteren, demec veren aydın, yazar sanatçı, sendikacılarla doldurdular.

Genç beyinlerin "şeriat" zehirine bulaşmaması için İmam Hatip okullarına alternatif olarak devreye soktukları 8 yıllık eğitim sistemini ellerine-yüzlerine bulaştırdılar. Piyasaya sürdükleri Yatılı Bölge Okullarında (YBO) Kürt çocuklarına Kemalist kültürü, ırkçılığı, şovenciyi, kültürel-ulusal değerlerine yabancılaşmayı dayattılar. Kürt çocuklarını kışla disiplinine havale ettiler.

Hükümete geldikleri günden itibaren peşpeşe devreye soktukları zamlarla, emekçilerin yaşam standartlarını daha da geriletirerek, onları açlığa, işsizliğe, sefaletle terk ettiler. Çıkardıkları personel yasa tasarısını, taşeronlaştırma, özelleştirme saldırısıyla memurlara işçilere örgütsüzlüğü, hak aramamayı dayattılar.

Uluslararası ilişkilerde barbar-şoven zihniyetle girdikleri çıkar daşalarında yarattıkları sahte krizlerle halkların kardeşliğini dinamitlediler.

Kendi dönemlerinde işkence, dayak, kötü muamele yapılmasını mümkün olmadığını savunanların 3,5 aylık icraat dönemlerinde 28 kişi yargısız infazlar, hali meçhullerde, işkence ve gözaltında öldürülürken, 11 kişi kaybedildi. Bu dönemde 7760 kişi gözaltına alındı. T. Kürdistan'ında yaşanan savaşta işlenen insanlık suçu gazete manşetlerine taşındı kolu, hacığı koparılan, kulağı kesilen, beyni dağıtılan gerilla cesetleriyle...

Binlerce örnek arasından ortaya çıkan bu örnekler "toplumsal uzlaşma" hükümetinin uygulamalarının ezilen emekçi yığınlarının menfaatlerini aleyhine olduğu, bu somuru ve talan sisteminin bekasına hizmet ettiği aşikardır. Bütün yalan ve demagogiler, yaşanan gerçeklerin ışığında yok olmaya ve çürümeye mahkumdur. 100 günlük icraatları; emekçilerin, ezilenlerin derdlerine çare olmadığı gibi bundan sonraki icraatları da farklı boyutta olmaya caktır. Emekçilere ve ezilenlere düşen görev, bu icraat balonlarına bel bağlamadan, kendi özgücüne güvenerek iyiden, güzel den yana kavgaya tutuşanlara omuz vermek, gerçek kurtuluşu hizmet etmektir ●

Çeteler dışarıda düşünce içeride

Haber Merkezi: Yaşadığımız coğrafyada demir parmaklıklar, zindanlar, işkence odaları kanlılar için vardır. Çetelere mi daha layıktır, çetelerin olmaması için sesini yükseltenlere mi? Yalan, rüşveti, talan, soygunu yaşam felsefesi haline getirenlere mi, yalana, soyguna, talana karşı çıkanlara mı? Faili meçhulleri, işkenceleri, yargısız infazları, katliamları icra edenlere mi, bütün bu anti-demokratik uygulamalara maruz kalanlara mı? Halkın kanını emen vampirlere mi yoksa vampirlerin yaptıkları karşısında isyan çağlığı haline gelip, hak arayan, sorgulayan milyonlara mı?

Bu coğrafyada zindanlar, işkence odaları, demir parmaklıklar, namlı, önüden yana ezilen milyonlar için vardır. Çünkü asalak, sömürücü kompradorların yaşam kaynağıdır bu merkezler. Bu merkezler en sıradan, ismi duyulmamış bireyleri ağırladığı gibi, dönem dönem kamuoyuna mal olmuş şöhreti yakalamış bireyleri de yakar. Sistemi kendi penceresinden onurlu bir şekilde teşhir eden yazar, aydın **Eşber Yağmurdereli**'de bu coğrafyada yaptığı eleştirel çıkışların sonucunda ilahların gazabına uğrayarak demir parmaklıklar arkasına tıklandı. Hem de 'çağı yakalayacağız, demokrasiyi tüm kurum ve kurumlarıyla tesis edeceğiz, en demokrat biziz' demeleri veren Anadolü Hükümetinin 100 günlük başarılı iktidatlarının açıklandığı günlerde... Ama ilahlar burada bir zamanlama hatası yaptılar. Avrupayla bütünleşeceğiz, dedikleri anda Yağmurdereliyi zindana tıkmaları, demokrasi makyajının zedelenmesini de sağladı. Eşber Yağmurdereli, İnsan Hakları Derneği tarafından Şişli Abide-i Hürriyet Meydanı'nda düzenlenen mitingte yaptığı 10 da-

kikalık konuşmasında "bölücülük propagandası" yaptığı gerekçe gösterilerek açılan davanın sonuçlanmamasıyla tutuklandı. 19 Ekim Pazar akşamı Kanal D televizyonunda yayımlanan "Teketek" adlı programdan sonra, Çıkışta Asayiş Şube Müdürlüğü ekiplerince gözaltına alındı. Hakkında sonuçlanan davada verilen mahkumiyet kararı kendisine tebliğ edilmeden, evrakları tamamlanmadan "derdest" edilen Yağmurdereli'nin tutuklanması tam bir skandala dönüştü. Ümraniye ve Gebze esir kamplarında evrakları eksik olduğu için idare tarafından kabul edilmeyen Yağmurdereli, Adalet Bakanlığı'nın talimatıyla Çankırı Esir Kampı'na konuldu. Eşber Yağmurdereli'nin demir parmaklıklar arkasına konulmasıyla hareket geçen kamuoyu, devletin bu anti-demokratik uygulamasını protesto ederek Yağmurdereli'nin derhal serbest bırakılması için destek ziyaretleri, eylemler gerçekleştirdi. Tutuklanma skandalıyla uluslararası kamuoyundan da yoğun baskı gören devlet, bu defa da Eşber Yağmurdereli'yi hangi yasal prosedüre dışarıya çıkarılma telaşı aldı. Dışarıdan yükselen baskı dalgasıyla köyeye sıkışan hükümetin Adalet Bakanı Oltan Sunğur, "Eşber Yağmurdereli'yi tahliye etmek için yasal düzenlemeler içerisindeyiz. Ashında sağlık sorunları gerekçe gösterilerek dışarıya çıkarılabilir. Ancak

Yağmurdereli, böyle bir af talebine bayırmayacağını, böyle bir affı kabul etmeyeceğini avukatı vasıtasıyla kamuoyuna açıkladı" beyanatıyla girdikleri can sıkıcı durumu itiraf etmek zorunda kaldı. Adalet Bakanlığı'nın demeciyle de ortaya çıkan gerçek Yağmurdereli'nin kişisel bir af önerisini geri çevirmesi idi. Böylece bir af dışarıya çıkarılmasının kamuoyunun gözünü boyamak amacını taşıyacağını iyi bilen Yağmurdereli böyle bir "ayrıcılığı" elinin tersiyle iterek cevabını verdi. Ancak devlet, tüm utanmazlığıyla "Af kışkırtıcı müracaatına bağlı değildir. Yağmurdereli'nin dosyası önüne gelirse imzalarım" sözleriyle hayata geçireceğini altını çiziyor. Bir anda bütün devlet ricalinin hep bir ağızdan af talebini gündeme getirmesi, demokrasiye olan inançlarından değil, uluslararası ilişkilerde tutuklanma vesilesiyle haklarında olu-

şan güvensizliğini ve teşhir olmuşluğunu bertaraf edilmesi amacını taşıyor.

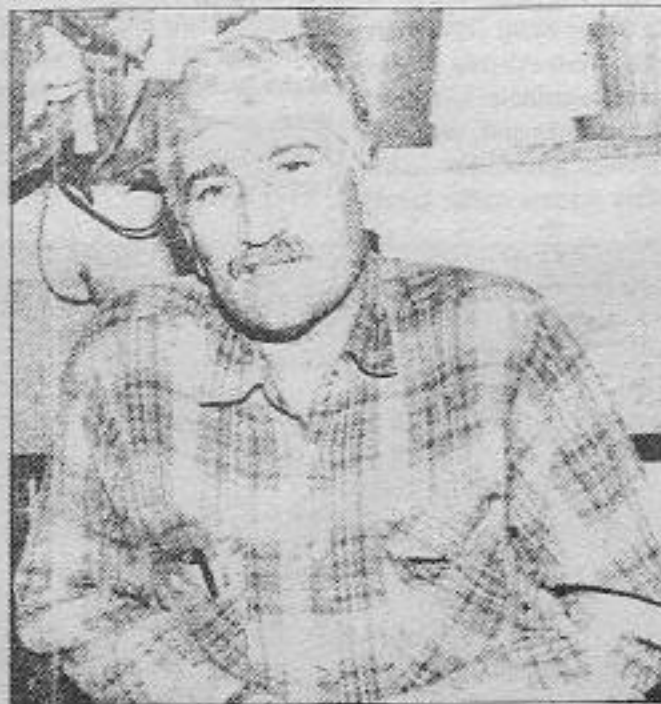
Eşber Yağmurdereli'nin üzerinde yoğunlaşan af talebi, demokratikleşme kavramları, sürecin dayattığı makyaj malzemesinden öte bir anlam taşıyor. Gerçek de demokratikleşme tek tek kişiler üzerinde yürütülen kampanyalarla gerçekleşemez. Eşber Yağmurdereliler, İsmail Beşikçiler, Mahmut Konuklar, Fikret Başkayalar, Ocak Işık Yurtçular, Haluk Gergerlerin düşüncelerini rahatça ifade edebilecekleri ortam, ortak toplumsal kurtuluşla yaratılacak olan kolektif yaşamda hayat bulacaktır. Kendisine demokratım, ilericiyim, diyen bütün bireylerin üzerine düşen görev, kolektif yaşama gidecek yolda tutarlı, dürüst mücadelede ortaklaşmak, muhalif dinamiğe omuz vermektir. ●

MAHMUT KONUK DA ZİNDANDA

Haber Merkezi: Susurluk'ta başlayan çete tahliyeleri son süreçte Kocaeli çetesi, Yüksekova çetesi davalarında verilen kararlarla yeni bir boyut kazanırken, düzenin yılmaz savunucuları boşalan zindanları devrimci-demokrat-ilerci aydınlarla doldurma atığına girişti. Eşber Yağmurdereli'nin zindana konulmasının ardından SES Genel Eğitim Eski Sekreteri **Mahmut Konuk** da hakkında kesinleşen hapis cezasını çekmek üzere zindana konuldu.

Konuk, İstanbul'da yapılan "Demokrasi Kurultayı"ndaki konuşmasında "bölücülük" yaptığı gerekçesiyle hakkında açılan dava da aldığı 1 yıllık hapis cezasını çekmek üzere 21 Ekim Salı günü SES Genel Merkezi önünde düzenlenen basın toplantısının ardından Ankara Infaz Savcılığı'na teslim oldu.

SES Genel Merkezi önünde düzenlenen basın toplantısında bir konuşma yapan SES Genel Başkanı **Veysi Ülgen**, Konuk'u yargılayan mahkemeye sunulan bant çözümlemlerinde çetenin ele başlarından

Hüseyin Kocadağ'ın imzasının olduğuna belirterek, **Konuk**'un son olarak Sağlık Bakanlığı müfettişi **Namık Erdoğan**'ın çetelerce öldürülmesi olayını araştırdığı için yargılandığını söyledi. Ülgen'in ardından "**Mahmut Konuk Onurumuzdur**" sloganlarıyla söz alan **Konuk** ise, daha önce kadar bilim adamları düşünürler zindanlara kapatılırken, bugün kendisi gibi sıradan sendika üyelerine sıranın gelmesinin düşündürücü olduğunu, insanların yaşamın bu türden uygulamalara sessiz kalmamasını istedi. Basın açıklamasının ardından **Konuk**'la birlikte infaz savcılığına yürümek isteyen kitle, polis tarafından engellenmek istendi. Yaşanan kısa süreli tartışmanın ardından Infaz Savcılığı'na kadar yüründü. Infaz Savcılığı'na teslim olan **Konuk** daha sonra Ankara Esir Kampı'na gönderildi.

Konuk, aralarında çeşitli siyasi parti, dernek, kurum, kuruluş ve demokratik kitle örgütlerine mensup kalabalık bir kitle tarafından uğurlandı. ●

Korucunun ağzından çete gerçeği

Haber Merkezi: Devletin içine girdiği ekonomik, siyasal kriz ve gelişen toplumsal muhalefet karşısında ki çaresizliği, onu paralı uşakları ve kolluk güçleri ile haklara karşı topyekûn bir saldırı ve vahşeti uygulamaya sokuyor. Bu saldırıların ve insanlık dışı uygulamaların bir ayağını da yine devlet tarafından organize edilen çeteler oluşturmaktadır. Kamuoyunca bilinen SUSURLUK, SÖYLEMEZLER, YÜKSEKOVA ve KOCAELİ çetelerine şimdi de Dersim'de ortaya çıkan ÇEMİŞGEZEK çetesi eklendi. Ortaya çıkan bu çetelerin haricinde halen kamuoyuna yansınayan ve her türlü kirli işi yapmaya devam eden onlarca çete daha faaliyetlerini sürdürüyorlar.

Çemişgezek Köyü Korucusu **Tosun Çelik**, Akçapınar Karakol Komutanı Astsubay **Vedat Atay**'ında aralarında bulunduğu 15 kişilik bir çetenin Çemişgezek'te adam öldürme, minibüs tarana, haraç alma vb. bir çok olaya karıştıklarını söyledi.

1992 yılından beri koruculuk yapan **Tosun Çelik**, konu ile ilgili bilgileri CHP Genel Sekreter Yardımcısı **Sinan Yerlikaya**'ya verdi. **Çelik**, çete liderinin Astsubay **Vedat Atay**, yardımcısının da Astsubay **Mehmet** olduğunu ayrıca **Uzungöl Köyü**'nden korucubaşı **Yusuf Göçer**, **Celal Göçer**, **Akçapınar Köyü**'nden **Kahraman Bitkin**, **Uludere Köyü**'nden korucubaşı **Ozcan Akürek** ve **Fikri** isimli birisinin de bu çeteye üye olduklarını, kendilerine "15'ler Çetesi" dediklerini, bölgede yapılan bir çok olayı gerillaların üzerine attıklarını söyledi. **Çelik**, kendisine ve korucu olan oğlu **Osman Çelik**'e de çeteye girmeleri için karakol komutanı **Vedat Atay**'dan teklif geldiğini fakat kendisinin bunu kabul etmediğini belirtti.

Uzungöl Köyü'nde toplanan bu çeteler hakkında yeni gelen kaymakama bir kaç kere gittiğini, olayları anlattığını fakat kaymakamın bir şey yapamadığını, yine 8'inci Kolordu Komutanlığı'na gittiğini fakat değişen bir şey olmadığını daha önce eski Çemişgezek Kaymakamının da köylüleri meydanda toplayıp dinlediğini ve kaymakamın

diğini daha önce eski Çemişgezek Kaymakamının da köylüleri meydanda toplayıp dinlediğini ve kaymakamın

"Bunlar herşey yapabilir. Bunlar bizi de vurmak istiyorlar" dediğini ifade etti.

Payandüzü (Sinsor) Köyü'ne ait yarım otobüsün geçen ocak ayında çete tarafından tarandığını ve 1 kişinin öldüğünü, 2 kişinin yaralandığını, olayı ise PKK yaptı şeklinde basına duyurduklarını belirten **Çelik**, **Akçapınar Köyü**'nden **Ali Haydar** isimli bir köylünün 1996 yılında öldürüldüğünü ve olayı yine gerillaların üzerine attıklarını, kaymakamın ise olayı kapattığını açıkladı.

1995 yılında **Astsubay Vedat Atay**'ın gelmesi ile birlikte köylerin alevi-sunni diye bölündüğünü o yıldan beridir Çemişgezek'te gerçekleştirilen tüm olayların bu çete tarafından işlendiğini, CHP İl Genel Meclis Üyesi **Mehmet Güngör**'ün 9 Eylül 1995 tarihinde Peydere mezarında, **Toralı Köyü**'nden (Tekeli) **Kamber Güneş**'in Kasım 1996'da hayvan otlatırken ve yine **Aziz Karakuş**'un Ağustos 1997'de bu çete tarafından öldürüldüğünü ve ayda iki kere hayvan başına 300-500 bin lira haraç topladığını kaydetti.

Ote yandan **Sinan Yerlikaya**, Çemişgezek çetesi ile ilgili soruşturma açıldığını ancak çete elemanlarının hala görevde olduklarını belirterek "Devlet bunlara karşı hoşgörülü davranıyorsa, o zaman bunların Ankara'dan korunduğunu söylemek mümkün" dedi.

Yerlikaya, Cumhurbaşkanı **Süleyman Demirel** ile Genelkurmay Başkanı **İsmail Hakkı Karadayı**'ya çete hakkında yazılı bilgi verdiğini de söyledi.

Devletin Dersim üzerinde yıllardır oynadığı oyunun bir ayağıdır "15'ler çetesi". 427 köyden 320'sinin bu gün boşalmış olması, bir çok Dersim köylüsünün katledilmesi, operasyon yapıyoruz diye köylülerin evini yakmaları, yıkmaları, hayvanlarını katletmeleri, ormanları yakmaları ve şimdide çeteleri ile bu işleri yapmaları sadece ve sadece devletin bir çıkmaz içerisinde olduğundan başka hiç bir şekilde açıklanamaz ●

ÇİFTÇİNİN SABIR TAŞI ÇATLADI

Halkın Günlüğü/İzmir: Yıllar boyunca ülkenin siyasi-ekonomik alt yapısında oynadıkları rolün aksine, üzerlerine düşen sorumluluk ve tavır koymakta bir hayli zorlanan, ancak ANASOL-D hükümetinin IMF destekli yeni ekonomik politikaları sonucu içerisine girdikleri kriz ve varolma-yokolma çizgisinde sabır taşını çatlatan çiftçiler, hareketlenmeye ve sömürü sistemini sorgulamaya başladılar.

Sömürü çarkının dişleri arasında ezilen, ülkede yaşanan siyasal-ekonomik gerçeklerden kopuklaşan çiftçilerin cephesinde son ekonomik kararların direkt kendilerini hedef alan bölümlerinin vehameti karşısında artık ayağa kalkması, direnişlerle hesap sorma tavrı kendisini dayatıyor. "Demokratikleşme", "düzlüğe çıkma" iddiasıyla işbaşı yapan ANASOL-D hükümetinin tarım politikalarında kendilerinin en ufak bir kararının yer alması, Manisa Salihli'de çiftçileri sokaga döktü. Hükümetin tarım kredi faizlerini arttırması, akaryakıt zamlarıyla girdi fi-

yatlarını düşük tutması ve destekleme alımlarında peşin ödeme yapmaması, 15 Ekim çarşamba günü 500 traktörlük konvoy oluşturan yaklaşık 10.000 kişilik çiftçi kitlesi tarafından eylemle protesto edildi.

Türkiye Ziraat Odalar Birliği (TZOB) tarafından gerçekleştirilen eylemde çiftçiler, artık dinlemekten usandıkları sahte vaatler karşısında tavrı takınarak, güçlerinin eylemle gösterilmesi gerekliliğini belirterek İzmir-Ankara yolunun trafiğe kapatıl-

masını istediler. Çiftçilerin aktif tavrı alınmasını içeren isteklerine "Siz provakör müsünüz?" diyerek karşı çıkan TZOB Genel Başkanı **Faruk Yücel** alkışlarla protesto edildi. Yücel'in daha fazla konuşmasını protestolarla engelleyen çiftçiler, alanda bulunan DYP Manisa Milletvekili **Rıza Akçalı** ile beraberindeki siyasetçileri de eylem alanından kovdular. "Çiftçilerin Emeli, Çetelerin Yemeği" yazılı dövizler taşıyan çiftçiler yol kesme konusunda ısrar-

rını yineleyerek yürüyüşe başladılar. Salihli halkının da destek verdiği eylemde, kitale Atatürk heykeline doğru yürüyüşe geçti. Ankara'ya yürümek istediklerini belirten çiftçiler eylem boyunca kendilerine ayak bağı olan, eylemi pasifletirmeye çalışan yöneticilerle tartışarak Genel Başkan **Faruk Yücel**'i suçladılar. "Ağaların Güdümünde Siyaset İstemiyoruz", "Çiftçiye Faiz Tüccara Taviz", "Toprak Aç, Hayvanlar Aç, İnsanlar Aç" sloganlarıyla İzmir-Ankara asfaltına ulaşan çiftçiler burada yolu trafiğe kapatarak belli bir süre eylemlerine devam ettiler. Eylemin başlangıcından itibaren çiftçilere tahammülsüzlüğünü gösteren polis, eylem boyunca çiftçilere iki defa saldırı cüretinde bulundu. Birinci saldırıda **İbrahim Demir** adlı çiftçiyi gözaltına alan polis, TZOB Genel Başkanı **Faruk Yücel** ve çiftçilerin mücadelesiyle **Demir**'i serbest bırakmak zorunda kaldı. Yolu trafiğe kapatılması sırasında eylemcilere tekrar saldıran polis **İbrahim Demir** ile birlikte 11 kişiyi gözaltına aldı. Çiftçilere karşı vahşice saldıran polisin bu hareketi, yoğun protestolara neden oldu ●

Kavganın 4 kızıl gülü anıldı

Halkın Günlüğü/Kartal: 7 Ekim 1988 tarihli, ezilen mazlumların kurtuluşu için savaşan 4 yiğit komünist öncünün ihanet köprüsünde tuzaga düşürülüşüne tanıklık etti. İhanet ve teslimiyetle kol kola giren kan emici it sürüleri, yargısız infazların Türkiye coğrafyasında temelini Tuzla'da attılar. İt sürülerinin şefi, dönemin İstanbul Emniyet Müdürü Hamdi Ardalı'nın "dört dörtlük operasyon" bôburlunmesiyle kendinden geçtiği kanlı pusuda 4 yiğit komünist İsmail Hakkı Adalı, Reha Şen, Fevzi Yalçın, Kemal Soğukpınar bedenlerini toprağa, mücadelelerini halklara armağan ederek ölümsüzleştirdiler.

Bedenlerine sıkılan yüzlerce kurşundan, yüzlerce komünist partizan kavgaya merhaba derken, onların katilleri geçen 9 yılda her gün biraz daha öldüler, her gün biraz daha cüceleştirdiler. Yüreklarının tıptısı korku çığlığı oldu dudaklarında. Onursuzluğun resmi oldular ezilen mazlum halkların şanlı mücadelesinde...

Tuzla şehitleri katledilişlerinin dokuzuncu yılında 19 Ekim pazar günü Maoistler tarafından mezarları başında kavgı slo-

ganlarıyla anıldılar Sarıgazi meydanında kortej oluşturan kitle "Tuzla Şehitleri Ölümsüzdür" yazılı Demokratik Haklar Platformu imzalı, 4 komünistin fotoğrafıya bezenen pankart altında mezarlığa doğru yürüyüşe geçti. Yürüyüş güzergahı boyunca "Tuzla Şehitleri Ölümsüzdür", "Devrim Şehitleri Ölümsüzdür", "İşçi Köylü Gençlik Halk Savaşında Birleştik", "Dersim-Tokat Er-

zincan Savaşıyor Partizan", Kahrolsun MIT, CIA, Kontgerilla" sloganlarını haykıran kitle, Sarıgazi halkının da yoğun desteğiyle karşılaştı. Tuzla şehitlerinin mezarlarına ulaşan kitle, özelde Tuzla şehitleri genelde tüm devrim şehitleri için bir dakikalık saygı duruşuyla anmaya başladı. Anmada, 12 Eylül AFC'sinin faşizan uygulamaları sonucu kitlelerin pasifi-

mında, kavgı kaçınlarına inat mücadelenin ateşli ve sarsılmaz kulvarına akan komünistin yaşamadan kesitler aktarak, bugün özgünlüğünde mücadelenin ve taşınmasının dinamikleri üzerinde duruldu. Konuşmanın ardından Kemal Soğukpınar'ın 10.01.98'de yazmış olduğu "Emretmiş evet dediğimiz ceza yasa Halkını seveninin mukafatı ölüm cezası/Kimine idam sehpası/Kimine kurbanı" şiiri okundu. Grup Munzur'un kavgı türkülerıyla katıldığı anmada "Bu yolda taşlı yolda" parçasıyla kitle motive ederek hüznü ve coşkuyu aynı tonda eritti.

Anma bitiminde "Çetelerin Korku Halkın Kızıl Ordusu", "Faşistlerin Hesap Lafı Sorulmaz Bizde Hesabı Namlular Sorar", "Kızıl ÖTIKKO Katillerin Peşinde", "Şehrin Katili Patron Ağa Devle", "Marks-Lenin-Mao Önderimiz İbo Savaşıyor OTKKO" sloganlarını atan 172'den günümüze dağlarda, esir kamplarında, hain pusularda, işkencelerde ösüzleşen parti ve devrim şehitlerine ga sözü vererek mezarlıktan ayırdılar.

TEKNİK NAKİŞ İŞÇİLERİ, İŞTEN ATMAYA İŞ BIRAKARAK YANIT VER

Halkın Günlüğü/İstanbul: Merter'de kurulu bulunan Teknik Nakış Atölyesi'nde arkadaşlarının "duvara ismini yazdığı" gerekçesiyle patron tarafından işten atılmasına tepki gösteren işçiler, haksız uygulamaya iş bırakarak yanıt verdiler.

Aİper Mutlu adlı işçinin işyerine ismini yazması gibi komik bir gerekçeyle işten atılmasına tepki gösteren Teknik Nakış Atölyesinde gece vardiyasına devam eden işçiler, 15 Ekim Çarşamba gecesi iş bırakma kararı aldılar. Bölgede bulunan diğer atölyeleri de dolaşarak 16 Ekim sabahı için toplantı çağrısı yapan işçiler, sabah vardiyasına gelen arkadaşlarının da durumunu açıklayarak destek istediler. Sabah vardiyasındaki işçilerin büyük çoğunluğunun onayını alarak 6 kişilik bir direniş komitesi oluşturan işçiler, toplantı sonunda 10 maddelik bir talep listesiyle direnişlerini kamuoyuna açıkladılar. Arkadaşlarının işten atılmasının, geçmiş dönemde yaşanan uygulamaya ve baskılardan bağımsız olmadığını belirten işçiler, baskıların yoğunlaştığı iş yerinde gerçekleştirilen uygulamanın işçiler arasında varolan birlikteliğin dağıtıl-

masını amaçladığını, patronun son bir haftadır oyalama taktiğiyle istedikleri ek zammı konusunu askıya aldığını belirttiler.

Patrona iş bırakarak cevap veren işçiler;

1- Atılan işçiler derhal geri alınacak, hiç bir işçi haksız yere işten atılmayacak.

2- Tüm işçilerin işe giriş tarihi esas alınarak sigortaları yapılacaktır. (hiç bir iş-

çi hak verilecek.

6- Resmi tatil ve bayramlarda mesai ücreti %200 olacak, zorunlu mesai kaldırılacaktır.

7- Müdür ve idarecilerin işçilere yönelik her türlü hakaret, küfür ve angarya uygulamalarına son verilecek.

8- Altı aylık zam oranlarını patron tek tarafı olarak belirlemeyecek. İşçilerce

çinin sigortası yok)

3- Yemekler, kalori, lezzet ve temizlik bakımından yenilebilir bir hale getirilecek.

5- 7 ayda verilmesi gereken zamlar der-

olusturulan bir komite aracılığıyla zam oranları belirlenecek.

9- Yılda 3 kez olmak kaydıyla işçilere birer maaş ikramiye verilecek.

10- Direniş süresince işçilerin ücret vs.

haklarında hiç bir kesinti yapılmayacak" talepleriyle direniş kazanana kadar sürdüreceklerini, yarattıkları örgütlü hiç bir gücün dağıtmayacağını belirttiler. Belirledikleri 10 maddelik taleple direniş sürdüren işçiler, 10 Ekim Cumartesi günü Merter'de gerçekleştirdikleri yürüyüşe işverenin tavrını protesto ettiler. Saat 09.30'da "Teknik Nakış İşçisi'niz Değildir", "Atılan İşçiler Geri Alın", "Merter İşçisi'niz Değildir", "Yaşasın Nakış İşçilerinin Birliği" yazılı dâllerle yürüyüşe geçen işçiler, fabrika önünde "Selim (patronun adı) Şaşırma, Sabrımızı Taşır" sloganını atıp, direniş çağrısı yaparak çalışan işçilerle birleştiler. "Sevretme, direniş destek" sloganıyla iş bırakma çağrısı yaptılar. Fabrika önünde direniş sürdüren işçilerin eylemlerine polis müdahale ederek 16 Ekim Çarşamba günü Güngören İlçe Başkanı Mehmet Turp'u gözaltına aldı. Turp'un gözaltına alınmasını protesto eden işçiler eylem alanını

etmeyerek başkının serbest bırakılmasını sağladılar. Turp'un serbest bırakılmasından sonra durum değerlendirmesi yapan işçiler, patronun inisiyatifine çalışmaya devam eden işçilerinde uyarılarak direnişin katılmalara çağrısı kararını aldılar.

Çete tahliyeleri devam ediyor

Haber Merkezi: Çürüyen sömürü sisteminin bataklığında boy veren, çete devlet gerçeğinin T. Kürdistanı coğrafyasındaki izdüşümü olan Yüksekova çetesi de "adalet" mekanizmasının son dönemde verdiği tahliye kararlarından yararlanarak dışarıya çıktı.

PKK itirazcısı Kahraman Bilgiç'in de içerisinde yer aldığı çete örgütlenmesi, Diyarbakır 1 No'lu DGM'de görülen dava'nın ana duruşmasında verilen tahliye kararlarıyla mukafatlandırıldı.

23 Ekim Perşembe günü görülen ana duruşmada mahkeme heyeti, tutuksuz çete üyelerinden Hakkari Dağ Komando Tugay'ında görevli Kurmay Albay Hamdi Poyraz'ın katılmadığı duruşmada, kimlik tespitinin ardından gizli

celse talebi görüşünü tartıştı. İddia makamının, duruşmanın gizli celselerde görüşülmesine gerek olmadığını belirtmesine rağmen heyet, "Dava'nın kamu düzenini ilgilendirdiği, sanık ve dinlenebilirlik olasılığı olan tanıkların üzerinde etki ve baskıyı önlemek maksadıyla mahkemenin duruşmaları gizli celselerde yapılmasına oy birliğiyle karar verdi" açıklamasını yaptı. Alman kararın ardından mahkemeyi kamerasız izlemek koşuluyla içeri alınan basın mensupları ve sanık yakınları duruşma salonundan çıkarıldı. Verilen kısa aradan sonra tekrar devam eden duruşma'nın ikinci bölümünde mahkeme heyeti, otel roketlemek, gasp, fidye almak, silah ve mermi, uyuşturucu kaçaklığı suçlarından yargılanan Binbaşı M. Emin Yurdakul, DYP'li Belediye Başkanı Ali İhsan Zeydan, EBK Kombina Müdürü Mustafa Koca ve Belediye Başkanı'nın şoförü Oğuz Baygüneş hakkında tahliye kararı verdi.

Ayrıca, DGM personeline ve avukatlara duruşmanın içeriği ile ilgili basına açıklama yasağı getirilen duruşma sonunda, müdahil avukat Yaşar Altürk; gizlilik ve basına açıklama yapılmasına ilişkin yasaklama kararının kuşku uyandırıcı olduğunu, çetenin gizlenmek istendiği anlamına geldiğini, kararın kaldırılması için Diyarbakır 1 No'lu DGM Başkanlığı'na itirazda bulunacaklarını belirtti.

Ayrıca, DGM personeline ve avukatlara duruşmanın içeriği ile ilgili basına açıklama yasağı getirilen duruşma sonunda, müdahil avukat Yaşar Altürk; gizlilik ve basına açıklama yapılmasına ilişkin yasaklama kararının kuşku uyandırıcı olduğunu, çetenin gizlenmek istendiği anlamına geldiğini, kararın kaldırılması için Diyarbakır 1 No'lu DGM Başkanlığı'na itirazda bulunacaklarını belirtti.

Ayrıca, DGM personeline ve avukatlara duruşmanın içeriği ile ilgili basına açıklama yasağı getirilen duruşma sonunda, müdahil avukat Yaşar Altürk; gizlilik ve basına açıklama yapılmasına ilişkin yasaklama kararının kuşku uyandırıcı olduğunu, çetenin gizlenmek istendiği anlamına geldiğini, kararın kaldırılması için Diyarbakır 1 No'lu DGM Başkanlığı'na itirazda bulunacaklarını belirtti.

Ayrıca, DGM personeline ve avukatlara duruşmanın içeriği ile ilgili basına açıklama yasağı getirilen duruşma sonunda, müdahil avukat Yaşar Altürk; gizlilik ve basına açıklama yapılmasına ilişkin yasaklama kararının kuşku uyandırıcı olduğunu, çetenin gizlenmek istendiği anlamına geldiğini, kararın kaldırılması için Diyarbakır 1 No'lu DGM Başkanlığı'na itirazda bulunacaklarını belirtti.

Ayrıca, DGM personeline ve avukatlara duruşmanın içeriği ile ilgili basına açıklama yasağı getirilen duruşma sonunda, müdahil avukat Yaşar Altürk; gizlilik ve basına açıklama yapılmasına ilişkin yasaklama kararının kuşku uyandırıcı olduğunu, çetenin gizlenmek istendiği anlamına geldiğini, kararın kaldırılması için Diyarbakır 1 No'lu DGM Başkanlığı'na itirazda bulunacaklarını belirtti.

Ayrıca, DGM personeline ve avukatlara duruşmanın içeriği ile ilgili basına açıklama yasağı getirilen duruşma sonunda, müdahil avukat Yaşar Altürk; gizlilik ve basına açıklama yapılmasına ilişkin yasaklama kararının kuşku uyandırıcı olduğunu, çetenin gizlenmek istendiği anlamına geldiğini, kararın kaldırılması için Diyarbakır 1 No'lu DGM Başkanlığı'na itirazda bulunacaklarını belirtti.

Ayrıca, DGM personeline ve avukatlara duruşmanın içeriği ile ilgili basına açıklama yasağı getirilen duruşma sonunda, müdahil avukat Yaşar Altürk; gizlilik ve basına açıklama yapılmasına ilişkin yasaklama kararının kuşku uyandırıcı olduğunu, çetenin gizlenmek istendiği anlamına geldiğini, kararın kaldırılması için Diyarbakır 1 No'lu DGM Başkanlığı'na itirazda bulunacaklarını belirtti.

Ayrıca, DGM personeline ve avukatlara duruşmanın içeriği ile ilgili basına açıklama yasağı getirilen duruşma sonunda, müdahil avukat Yaşar Altürk; gizlilik ve basına açıklama yapılmasına ilişkin yasaklama kararının kuşku uyandırıcı olduğunu, çetenin gizlenmek istendiği anlamına geldiğini, kararın kaldırılması için Diyarbakır 1 No'lu DGM Başkanlığı'na itirazda bulunacaklarını belirtti.

Ayrıca, DGM personeline ve avukatlara duruşmanın içeriği ile ilgili basına açıklama yasağı getirilen duruşma sonunda, müdahil avukat Yaşar Altürk; gizlilik ve basına açıklama yapılmasına ilişkin yasaklama kararının kuşku uyandırıcı olduğunu, çetenin gizlenmek istendiği anlamına geldiğini, kararın kaldırılması için Diyarbakır 1 No'lu DGM Başkanlığı'na itirazda bulunacaklarını belirtti.

Ayrıca, DGM personeline ve avukatlara duruşmanın içeriği ile ilgili basına açıklama yasağı getirilen duruşma sonunda, müdahil avukat Yaşar Altürk; gizlilik ve basına açıklama yapılmasına ilişkin yasaklama kararının kuşku uyandırıcı olduğunu, çetenin gizlenmek istendiği anlamına geldiğini, kararın kaldırılması için Diyarbakır 1 No'lu DGM Başkanlığı'na itirazda bulunacaklarını belirtti.

Ayrıca, DGM personeline ve avukatlara duruşmanın içeriği ile ilgili basına açıklama yasağı getirilen duruşma sonunda, müdahil avukat Yaşar Altürk; gizlilik ve basına açıklama yapılmasına ilişkin yasaklama kararının kuşku uyandırıcı olduğunu, çetenin gizlenmek istendiği anlamına geldiğini, kararın kaldırılması için Diyarbakır 1 No'lu DGM Başkanlığı'na itirazda bulunacaklarını belirtti.

Gençlik kardelenleşecek

kardelenleşen gençlik özgürleşecek

Halkın Günlüğü/Edirne/İstanbul: Üniversitelerin DGM'si konumunda bulunan 6 Kasım 1981 tarihinde kurulan YÖK merkezli olarak üniversitelere uygulanan anti-demokratik, anti-bilimsel, söven eğitim sistemine karşı omuz omuza mücadele etmek, üniversitelere ticarethane gözüyle bakan tüccar zihniyetli (Sabancı, Koç) kongrelerin (dışa bağımlı) yeni öğretim yılında (97/98) gerçekleştirdiği üniversite açılışına karşı 15 Ekim Çarşamba günü Trakya Üniversitesi Ayşe Kadın Kampüsü'nde Trakya Üniversitesi öğrencilerinin akademik, demokratik, ekonomik v.b. taleplerinin öncüsü olan Trakya Üniversitesi Öğrenci Derneği (TUÖD)'nin bünyesindeki TUÖD'lu öğrenciler tarafından 400 kişinin katılımıyla alternatif şenlik düzenlendi.

Coşkulu şekilde başlayan kitlesel şenlik hazinedemeyen düzenin salyalyı ideri çareyi elektrikleri kesmekte buldular. Bu kasıtlı sabotaja rağmen şenliğe devam eden kitle, jeneratörün gelmesi ve ses düzeninin ayarlanmasıyla sloganlar

YÖK'e Hayır", "Savaşa Değil, Eğitime Bütçe", "Polis Dışarı, Bilim İçeri", sloganlarının atıldığı alternatif şenlik, yeni eğitim döneminde öğrenciler arasında birlik ve dayanışmayı tesis etmesi açısından olumlu izlenim verdi.

LİSELİ PARTİZAN GENÇLİK, ÇALIŞMALARINI SÜRDÜRÜYOR

Yeniye yaratma ve inşa etmede toplumsal muhalefetin en etkin, en militan kesimi gençliktir. Sisteme karşı olan hoşnutsuzluğa, haksızlığa, çürümeye, kirlenmeye karşı nefreti ve kını yaşayan gençlik, bu avantajıyla birlikte esas duruş çizgisini belirleyen ideolojik-politik perspektifi içselleştirdiği ölçüde başarıyı yakalayacaktır. Liseli Partizan Gençlik de bu politik-ideolojik perspektif ışığında savunduğu ve hayata uyarladığı doğruların mücadelesini gerici-faşist eğitim sistemine karşı dış-dış mücadele içinde veriyor. Yaşamın her alanına empoze edilen kirlenmişliğe alternatif olarak savunduğu Maoist kültürün liselerde yaygınlaşması mücadelesini veren Liseli Partizan Gençlik (LPG) bu amaçla çalışmalarını sürdürüyor.

Bilimsel, demokratik, parasız eğitim sisteminin kurulmasının, toplumun genel sorunlarının çözümüyle geleceğinin inancında olan LPG, 21-24 Ekim günlerinde Zeytinburnu Mensucat Santral ve İsmail Rustu Olcay liselerinde Liseli Partizan Gençlik önderliğinde kurulan Liseli Öğrenci Birliği (LÖB)'ni öğrencilere tanıtmak ve Ufuk Tanbaş nezdinde esir kamplarında tutulan öğrencilerin serbest bırakılmasını isteyen öğrenciler "Ufuk Tanbaş Serbest Bırakılsın", "Öğrenciye Dokunma, Çeteleri Yargıla", "Susurluk Devlettir, Hesap Soralım", "Yaşasın Demokratik Halk Liseleri Mücadelemiz" LÖB imzalı bildiri, kuşlama ve dağıtım yaptı.

ÇAĞLAYAN LİSESİ ÖĞRENCİLERİNE SALDIRI

Çağlayan Lisesi'nde Devrimci Liseli Mücadele Komitesi (DLMK) tarafından "Gençliği zehirleyen Susurluk'taki devlettir" sloganıyla 22 Ekim Çarşamba günü düzenlenen eyleme polis saldırdı. Eylemi engellemek için harekete geçen okul idaresi, polis ve ulku ocaklarından getirilen sivil faşistler okulun bütün kapılarını kapatarak, dışardan eyleme destek için gelen öğrencilerle, içeride eylemi düzenleyen öğrencilerin irubasını kestiler. Daha sonra etkinliğe saldıran polis ve sivil faşistler eylemci öğrencileri döverek Serdar ve İnan adlı iki öğrenciyi gözaltına aldılar. Aynı günün gecesi evlere de baskın düzenleyen polis, Çağlayan Lisesi öğrencisi Didem Ofluçimen ile soyadı öğrenilemeyen Seçil ve Dilek ile birlikte Şişli Lisesinden Eylem adlı DLEM'li öğrencileri gözaltına aldı.

ve halaylar eşliğinde şenliğe devam etti. Açılış konuşmasında eğitim sisteminin düşünmeyen, sorgulamayan, eleştirmeyen güdülebilen, düzene karşı çıkmayan düzen adamı yetiştirmesi, alınan har(a)çların kirliliğe aktarılması, parasız eğitimle üniversite kapılarının işçi ve emekçi çocukların yüzüne kapatılması, özel güvenlik birimlerinin oluşturulması ve YÖK'ün yeni politikası olan ÖTK (Öğrenci Temsilcileri Konseyi) gibi sorunlara değinildi. Daha sonra TUÖD müzik grubu sahneye çıkarak kitleyi coğurttu. Şiir dinletisi, Tiyatro ve konuk olarak katılan Özgürlük Türküsü'nün verdiği dinletiyse şenlik bitirildi.

"Birlik Mücadele Zafer", "Öğrenciler Derneğe Mücadeleye", "ÖTK Taktik, YÖK Faşist", "Kırlı Savaşa Hayır", "ÖTK ve

Halkın Günlüğü/İzmir: Taksi-dolmuş hatları Trafik, Tescil Şube Müdürlüğü tarafından iptal edilen taksi-dolmuş sahipleri, düzenledikleri eylemle yeni uygulamayı protesto ettiler. 27 Aralık 1996'da Trafik Tescil Şube Müdürlüğü tarafından verilen hat çalışma izinlerinin 3 Nisan 1997'den itibaren iptal edilmesiyle işsiz duruma düşen eylemciler son çare olarak 28 Ekim günü saat 10.00'da Konak Meydanı'nda düzenledikleri protesto eylemleriyle tepkilerini dile getirdiler.

"Mademki çalıştırmayacaktınız, neden müsaade ettiniz", "Hizmet için aldım, köprü altında kaldım" içerikli şakavetlerini dile getiren dövizleri taşıyan eylemciler, sorunun çözümü için valiyle görüşene kadar eylemi sürdüreceklerini belirttiler. 3 Nisan'dan bu yana işsiz olduklarını, bu hak ihla-

linin kaldırılması için bakanlıkların, yarınsıra bir çok merciye başvurduklarını ancak bu girişimlerden hiç bir sonuç alamadıklarını söyleyen eylemciler "Duraklara güvenerek banka lardan kredi aldık. Eşelerimizi ve binek araçlarımızı satarak trafik tescil belgesi aldık. Güzergahların belirlenmesiyle çalışmaya başladık. Ancak daha sonra hatları iptal ettiler. Çoluk-cocuk aç kaldık" dediler.

Konak Meydanı'nda kendilerine yönelik başlatılan farklı uygulamaya oturma eylemiyle karşı çıkan taksi-dolmuş hat sahipleri eyleme engel olmaya çalışan polislerin bütün uyarı ve ikazlarına rağmen kararlı bir şekilde oturmaya devam edince valiyle görüşme sözü aldılar. Valiyle görüşme sözü alan eylemciler, oturma eylemini bitirerek alandan ayrıldılar.

**HAT
SAHIPLERİ
HAKSIZ
UYGULAMAYI
KINADI**

Gerilla'nın Karadeniz'de yükselen sesi, beklendiği gibi düşman cephesinin topyekün seferberliğine yol açtı. Görüldü ki, Dönme'nin dediği gibi, "Hiç kimse kendi içinde bütün bir ada değildir. Herkes katanın bir parçası, katanın bir kısmıdır." Düşmanın güçlerinin topyekün seferberliğinde bu gerçeği göstermektedir.

Ordusu, basını, polisi tüm kurumlarıyla teyakkuz durumundadırlar. Egemenler aralarındaki rant kavgasını, devrim söz konusu olunca bir kenara bırakıp, halkımıza karşı kenetleniyorlar. Mesut Yılmazlı "hükümet" ile Veli Küçük'lü kontgerilla, Özel Tim, MİT, Emniyet, koordineli toplantılarını gösterdiği budur. Aynı çarkın birer dişlisi olmaları açısından bunda hayret edilecek ve yadırganacak bir yön yoktur. Peki devrimci, demokrat, yurtseverlerin durumu ne? Devrimin ihtiyaçlarına cevap olabilirler mi? Hegel'in de çok isabetlice vurguladığı gibi, "Çağın istemini dile getirebilen, çağına isteminin ne olduğunu söyleyebilen ve bu istemi yene getirebilen kişidir. Onun yaptığı çağın yüreği ve özüdür. O, çağını gerçek kılar." Gerilla, halkın kurtuluş ışığı, özü, yüreğidir... Çağın gereklerinin sesidir. Gidışat halkımızın kurtuluşu doğrultusunda yönlendirme, gerekli önderliği tesis etme bilincidir. Bu ses, yüreği, bilinci duyabiliyor muyuz? Topyekün işbaşında değilsek, halkı seferber etme çabamız zayıf ise, bu so-

ruya evet cevabını vermek zor. İnsan, onu aşağılayan teorilerin söylediği biyolojik değil, öncelikle toplumsal bir varlıktır. Liberal düşüncenin anlamsızlaştırdığı, emperyalizmin son sınırına kadar tahrip ederek, bencilleştirmeyle çalıştığı insanlık değil, insanların acılarını, ezilmesini ciddiye alıp değiştirmeye çalışan insan, devrimci kitlelenen insandır. Sabit-değişmez bir insan doğası yoktur. O, tarihsel-toplumsal koşullara bağlı olarak biçimlenmektedir. Eleştiri konusu olan, eskinin dünyasına vicdanını, yüreğini, bilincini teslim edendir. Bunu gerici dünyanın asgari haline getirmiş karşı-devrimle organik ilişkili olmakla sınırlayamayız. Önemli olan halktan yana görünmek değil, düşman kişiliğini her alanda yenmektir. Bencil, küçük hesapların, kaprislerin insanı, düşman hesapları ve yönlendirmesine açık hale getirdiğini tecrübeler yeterince gösterdi. Hayat, devrimin nasıl faal savaşçı olabileceğini de anlatıyor. Düşman Karadeniz'de "60 kişi" gerilladan bahsediyor. Bizi ilgilendiren sayısı

MAOİST ÇİZGİ

ALİ HAYDAR DOĞAN

Karadeniz!

değil, nüelik ve stratejik konumlarına gerçeğidir. Bunun düşmanı nasıl bir korkuya sevkettiğini, bölgeyi OHAL çerçevesine alma ve yaptığı yığınak çabalarında görebilmekteyiz. Sızdırlık'ta ipleri pazara çıkan ama asla gerçek anlamda dokunamayacakları, Tuggeneral Veli Küçük komutasında, başta Kürt ulusu olmak üzere halklarımıza karşı savaşta "deneyim"li vali ve emniyet müdürleri çapulcu Özel Tim'cileri, tektikçi itirazçıları bölgede konumlandırarak devlet yabancısı olmadığımız türlü Osmanlı entrikaları uygulamaktadır. Katlettiği çobanlar, minübüs tarama eylemleri, gerilla kulağında gasp faaliyeti ile suçüstü yakalanan özel harp rejiminin yakasına yapışarak rezil-rüsve etmek acil görevdir. Alevi-sunni çatışması planlarını defşire etmekte...

"Ermeni- Rum lobisi desteğiyle Karadeniz'de Rum Pontus devleti kurmayı hedeflemektedir" denilen gerillanın Alevi-Sunni, Lazı, Çerkez, Gürcü Türk Rum kardeşleşmesi olduğunu anlatabilmeliyiz. 74. yıldönümünü kutladıkları kont-

gerilla-mafya cumhuriyetlerinin ün devlet gerekçesiyle, diğer ulus ve azlıkların varlığını nasıl inkar edip, katletmeye kırım makinası olduğu göstermeliyiz. Şebinkarahisar, Susuz gibi bazı ilçeleri il yapacaklar mı? Neden? Hizmet için mi? Neden eskiden değilde şimdi hatırladılar? Ezilen egemenlerin umrunda bile değil... yeyi, özel harbin ihtiyaçlarına göre ganize etmektedirler. T. Kürdistanı hapsedip, sözde hakkından gelmek tedikleri haklı savaşın şimdi diğer bölgelerde de konuşması zulüm makinası tedirgin ediyor. Korkunun ecele tadası yok. Tarihsel-ekonomik-sosyal koşullar devrim diye bağırıyor. "Elden sonra cehennem" diyen, saldıran egemenlere halklarımız "bırz baba dünya isteriz" diyorlar. Bu yeter de tar... Kendi kuvvetlerimize dayanım esas alarak, Gerillayı konuşturarak, temelde siperlerimizi yoğunlaşın yığınaştırarak, kitle hareketinin gelişmesini ihmal etmeyerek dost güç birleştirmeye çalışarak ve haklı damızda Başkan Mao'nun "Üç ana dille ilin ilkesi ve dikkat edilecek 8 nokte perspektifine riayet ederek ilerleyeyiz... Bu ilerleyiş, Büyük İleri Atı ruhuyla geliştirmek için herkese görev düşüyor... Oyalanmaya zaman yok! Yüku değil, devrimin çalışan olan revini analarda, yaparda. ●

KAYIPLARIMIZ ONURUMUZDUR! ONURUMUZU KORUYACAĞIZ

Halkın Günlüğü/İstanbul: 20. yüzyılda faşizmin dünyada yükselen devrimci halk muhalefeti engelleyebilmek amacıyla uyguladığı "kaybetme" politikası, ilk kez biçimi farklıda olsa Nazi dönemi Almanya'sında görüldü. Bu politika daha sonra başta Latin Amerika ülkeleri olmak üzere tüm ezilen mazlum halkların (paralelinde muhalif kesimlerin) üzerine bir kabus gibi çöktürüldü.

Ancak "kayıp" politikası '60'lı ve '70'li yıllarda en yoğun biçiminde Latin Amerika ülkelerinde göçme bile, dünyanın diğer kotalarında da uygulanmaya konması gecikmedi. Özellikle ABD emperyalizminin uçaklarını iktidarda olduğu Asya ve Afrika ülkelerinde "PENTAGON" kayıplı bu iğrenç ve aşağılık politika hayatın her alanında uygulanmaya başlandı. Dünyada kayıp rakamlarına baktığımızda Arjantin'de 1976-1983 yılları arasında 30.000, Bosna Hersek'te 1995'ten sonra 10.000, Kolombiya'da resmi kayıtlara göre 350 (aslında 10.500), Kamboçya ve Uruguay'da 1983-86 yılları arasında 100.000, Lübnan'da 1975-90 yılları arasında 17.000, Çar'da 1982-90 yılları arasında 40.000, Salvador'da 1979-92 yılları arasında 10.000, Peru'da 1982'den sonra 4.000 kayıp, 10.000 infaz, Sri Lanka'da 20.000 insan gözaltına alınarak kaybedildi.

Kuşkusuz faşizmin bu politikası devrimci muhalefetin her daim ayakta olduğu coğrafik olarak üzerinde yaşadığımız Türkiye'de de gecikmeden uygulanmaya konuldu.

Asya Kitası'nda yeni bir Arjantin, Silt veya Kolombiya yaratıldı idim alın

Hergün yeni bir kayıp haberiyle yüreklerimiz

burkıldı. Her fırsatta emperyalizmin yeninli usakları tarafından yeni yeni halkalar eklenerek kayıplar zinciri uzatıldı-uzatılıyor.

Türkiye ve Türkiye Kürdistan'ında gerçekleştirilen "kayıp" listesine baktığımızda ise; 1980-90 yılları arasında 13, 1991 yılında 4, 1992 yılında 8, 1993 yılında 28, 1994 yılında 66, 1995 yılında 184, 1996 yılında 20, 1994-96 yılında 742, Kasım 1997'ye kadar ise 55 kişi faşist kolluk güçlerince gözaltına alınıp veya kaçırılarak kaybedildi.

Peki neden?

Ülkeyi yöneten komprador-burjuvazi ve büyük toprak ağalarının temsilcileri olan bir avuç asalak başta Türk, Kürt halkları olmak üzere çeşitli milliyetlerden Türkiye'li emekçi halkların sırtından daha çok kazanmak, daha fazla zenginleşmek, daha fazla palazlanmak amacı ile dört bir yandan sömürü cenderesi ni uyguluyorlar. Ancak kendisine dayatılan bu sömürü sistemini kabul etmeyen emekçi halklarımız '70'lerden günümüze faşist devletin uyguladığı tüm baskılara karşı devrimci bir önderliğinde tanka, topa, tüfeğe, işkenceye inat alanlara meydanlara çıkarak sömürü cüleri yerle bir etmesinde bulmuştur. Halkların direnişi karşısında (özellikle sosyal ve ulusal kurtuluş mücadelesinin iyime kazanması ile birlikte) köseye iyice sıkılan faşist devlet '70'lerden itibaren "kaybetme" politikasını devreye soktu. Türkiye ve T. Kürdistan'ında zulme, sömürüye, işkenceye ve her türden faşist baskılara karşı çıkan her birey (özellikle muhalif bir kimliğe sahip ise) günümüzde bir kayıp adayıdır.

Halkın sınıflar, halk yığınları üzerinde "kayıp" korkusunu iyice yerleştirmek ve

halkları bu korku çemberi içine hapsedmek için "demokrasibilik" vb. maskelerinin altından halkların en değerli evlatları olan devrimcileri, komünistleri, yurtseverleri özenle seçip kaybederek halkları bir yığınlığa sürüklemeye çalışıyorlar.

Ama nafiye!

Özellikle Türkiye'de, genelde ise tüm dünyada ezilen mazlum halklara karşı uygulanan faşist baskılar ve "kaybetme" politikaları emperyalizmin yeninli usaklarını bekledikleri sonda kurtaramayacaktır. Latin Amerika ülkelerinde olduğu gibi yıllar sonra yaptıkları veya yapacakları itiraflar, ah-vah etmeleri hiç bir şey ifade edemeyecektir. Çünkü dini, dili, milliyeti, ırkı ne olursa olsun halkların hesap günü geldiğinde zalimci, uyguladıkları politikalar ve bel bağladıkları güçler bile kurtaramayacaktır.

Galatasaray Oturma Eylemleri

127. Hafta: Kayıp aileleri 18 Ekim Cumartesi günü Galatasaray Lisesi önünde 127. kez bir araya geldiler. Ailelere, uluslararası insan hakları savunucuları ve derneklerinden temsilcilerde destek verdiler. Aileler aralarına, 19 Ekim 1995 yılında İstanbul'da gözaltına alınan ve kaybedilen **Fehmi Tosun** ve 14 Ekim 1994 yılında Dersim'de askerlerce kaybedilen **Nazım Gülmez**'i konuk ettiler.

128. Hafta: 25 Ekim Cumartesi günü Galatasaray Lisesi önünde bir kez daha toplanan aileler, DKO temsilcileri, insan hakları savunucuları 21 Ekim 1995 yılından itibaren haber alınmayan **Düzgün Tekin** ile 15 Ekim 1995 tarihinde Van'ın Başkale İlçesi'nin Aydemir Köyü'nden kaçırılan **Mehmet**

Emin Yılmaz, Haydar Yılmaz, Beşir Yılmaz ve **Yusuf Ertaştı**'yı konuk ettiler. Nan basın açıklamasının ardından aileler sızdırlık'ta buluşmak sözü ile dağıldılar.

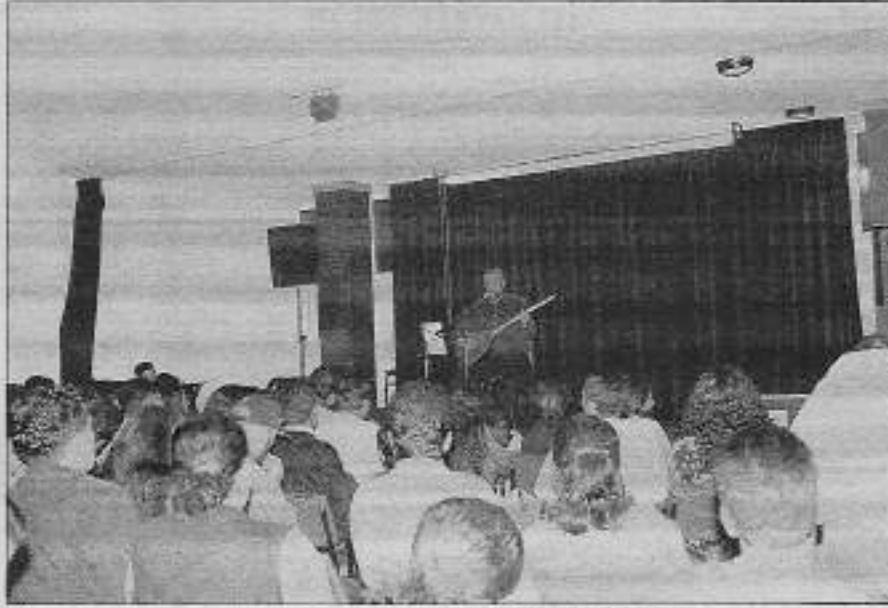
Düzgün Tekin çöplükte arandı!

Dersim'den İstanbul'a gelerek tekstil çalışan ve DSK'e bağlı Tekstil İş Sendikası No'lu Şube Delegesi'de olan **Düzgün Tekin** bundan iki yıl önce 21 Ekim 1995 yılında Güneşli Evren Mahallesi'nde kaldığı ailelerinin evinden Bayrampasa'da bulunan rine gitmek üzere ayınla ve bir daha haberi alınmadı. **Düzgün Tekin** bedilmeden önce akrabalarına sorduktan değişik arabalar tarafından talip edilmiş. **Düzgün**'ün eniştesi de; evi önündeki bir aracıta iki sivilin sürerek gözetdiklerini, **Düzgün**'ün kaybedildiğinden itibaren aracı ve sivil kişileri görmelerini belirtmişti. Aradan iki yıl geçmesine rağmen yapılan tüm aramalarda **Düzgün**'ün rastlanılmadı. Taa ki, Gebze Cezaevi'ndirilen polis işbirlikçisi-ajan Kasım / MİT ve TDP tutanaklarının yaptıkları lama neticesinde, "Onu göçmenler kaçırdı" dedikten sonra yamudaki çöplükte gömdük" şeklindeki itiraflar doğrultusunda umut doğmuştu. **Düzgün Tekin**; ailesi, dostları ve insan hakları savunucuları tarafından 25 Ekim Cumartesi günü Karlılar dirken'te temsili olarak arandı. Yığın nedeniyle arama çalışmaları yapıldı. **Düzgün Tekin**'in kayboluşunun yıldönümüne bir anıta yapıldı. Haklar ve hukuklar Platformu ile DSK Genel İş 2. Şube tarafından birer açıklama yapıldı. Sonra kitle İstanbul'a geri döndü. ●

YÇKM ekim ayında etkinliklerine devam etti

Halkın Günlüğü/İstanbul: Yüz Çiçek Açın Kültür Merkezi'nde 5 Ekim günü saat 16:00'da başlayan etkinliğe 7 Ekim 1988 tarihinde Tuzla Köprüsü üzerinde hakim sınıflar ve onların kolluk güçlerince katledilen, **İsmail Hakkı Adalı, Fevzi Yalçın, Kemal Soğukpınar, Reha Şen'in** yaşamı mücadelesini anlatan bir metinle başladı.

Okunan metinde, "Onlar onursuzluğu değil, onurlu bir yaşamı ve ölümü seçtiler. Bizlere düşen onların ardından agıt yakmak değil, dünyamızı, günümüzü, yarınlarımızı kavrayarak, tıpkı onlar gibi yaşamımızı sırsız, sınıfsız ve sömürsüz bir dünya için ortaya koymalıyız. 7 Ekim Tuzla şehitlerini dün olduğu gibi bundan sonrada bilincimize ve yüreğimize kazıyarak mücadelemizde yaşatacağız" denildi. Metnin okunmasının ardından YÇKM tarafından failli belli olan katliamların, yargılı, yargısız infazların, köy boşaltmaların hesabını sormanın yollarından biri olan "Sürekli aydınlık için 1 dakika karanlık" eylemine destek verilip güç katılması gerçekleştirildi. Daha sonra sahneyi Grup Kutup Yıldızı aldı. Sisteme karşı alternatif üretimlerini sergiledikleri konserlerinde, Kutup Yıldızı el-

manları yeni çıkacak kasetlerinden örnekler sundular. Kutup Yıldızı'nın dinletisi saat 17:00'da sona erdi.

11.10.1997 Cumartesi

Nurettin Rençber Kırşehir'den İstanbul'a, YÇKM'ye taşıdı türkülerini. İki bölümden oluşan müzik dinletisinin de Nurettin Rençber, "Eskiya Türküleri" adlı ilk kasetinden örnekler sunarak, izleyenlerini kimi zaman İnce Memed'e kimi zaman Karacaoğlu'na taşıdı türkuleriyle. Nurettin Rençber yaklaşık olarak birbuçuk saat sürdürdüğü dinletisinde beğeni ile izlendi.

12.10.1997 Pazar

Saat 14:00'da başrollerini Tarık Akan ve Müge Akyamaç'ın oynadığı Çark adlı filmin gösterimi ile başlayan etkinliğe, saat 17:00'da Ali Ekber Eren konseri ile devam edildi. Dinletiyeye kısa bir konuşmayla başlayan Ali Ekber Eren YÇKM'nin etkinliklerini yakından takip ettiğini ve beğeni ile izlediğini, dünyada ve ülkemizde binlerce YÇKM'nin açılması gerektiğini ve bu tür oluşumlara omuz verilmesinin önemli olduğunu vurguladıktan sonra daha önce YÇKM'de planlanan konserine gelemediği için üzgün olduğunu belirtti. Ali

Ekber Eren kendi üretimlerinin yanı sıra anonim halk türkülerinde seslendirdiği müzik dinletisini saat 18:00'da sona erdirdi.

19.10.1997 Pazar

Sesini sistemin gerici kültürüne karşı alternatif olarak ortaya koyan Grup Yankı'nın dinletisi saat 15:00'da başladı. Diğer devrimci müzik grupları gibi O da solugunu güncel yaşam içerisinden aldığını anlattı türkuleriyle. Grup Yankı dinletisi saat 16:00'da sona erdi. Grup Yankı konserinin ardından çalışmalarını Avrupada sürdüren İWAA (Enternasyonal Yazar Ve Sanatçılar Birliği) üyesi tiyatrocu-şair Cengiz Aydın tek kişilik oynadığı iki perdelik oyununu sergiledi. Cengiz Aydın, tiyatroyun ardından kısa bir söyleşi ile programı sona erdirdi.

29.10.1997 Pazar

Piya Kültür Etkinlikleri çerçevesinde Piya Kültür Evi tarafından bir süreden beri değişik Kültür Merkezlerinde de sergilenen etkinlik, 26 Ekim Pazar günü YÇKM'deydi. Aynı gün başka bir yerde etkinlik olmasından kaynaklı olarak geç başlayan etkinlikte sırasıyla, Arzu Görücü, Serkan Tuğ, Serora Nat, Mehmet Çetin, Önder Kızılkaya, Celal Çimen sahne aldı.

ALBAYRAK İŞÇİSİNE SALDIRI

Halkın Günlüğü/Kartal: Refahlı Kartal Belediyesi ve taşeron firma Albayrak şirketine karşı sendikalar hak talebi ve işe geri dönme mücadelesi veren Albayrak işçisi, direnişin 131. gününde bir defa daha polis saldırısına uğradı.

Çalışma Bakanlığı'nın "işbaşı" yapma kararına rağmen işbaşı yaptırılmayan işçiler, direnişin 131. günü olan 17 Ekim Cuma günü çalıştıkları işyerine girmek isteyince polisin engeliyle karşılaştılar. Kartal Emniyet Müdürü Orhan Yamanlar ile sendika yetkilileri ve avukatlar arasında başlayan tartışmalar işçilerin müdahalesiyle bir süre sakinleşti. Sendika yetkilileri, işveren temsilcileri arasında devam eden tartışmalardan bir sonuç alınmayınca polis, işçileri zor kullanarak işyerinden uzaklaştırmak istedi. Polisin müdahalesine karşı çıkan işçiler "Ölmek Var Dönmek Yok", "Baskılar Bizleri Yıldıramaz" sloganlarıyla bir yere ayrılmayacaklarını belirttiler. İşçilerin kararlı tutumunu sürdürdüğünü gören polis, işçilere saldırarak 20 direnişçiyi gözaltına aldı. Beş saat gözaltında tutulan direnişçi 20 işçinin serbest bırakılmasından sonra 18 Ekim Cumartesi günü de işyeri

önünde eylem yapan Albayrak işçileri, işverenin 40 milyon maaşla işlerine dönebileceklerini ancak sendikadan istifa etmelerini şart koştuğunu belirttiler. Böyle bir teciibe zorlandıklarını, ancak sendikal mücadelenin ödün vermeyeceklerini belirten Albayrak işçileri, eylemlerini 22 Ekim Çarşamba günü İstanbul Valiliği önüne taşıdılar.

İşverenin yasadışı uygulamalarına son verilmesini sağlamak için "RP'li Kartal Belediyesi'ndeki Sendikasıylaştırmaya, İşçi Kıymına ve Baskılara Hayır" yazılı pankart açan işçiler, İstanbul Valiliği önüne kadar yürüdüler. "Atılan İşçiler Geri Alınsın", "Kölelik Sözleşmesine Hayır", "İşçilerin Birliği Sermayeyi Yenecek" yazılı dövizleri taşıyarak Valiliğe gelen işçiler, temsilcileri vasıtasıyla vali yardımcısıyla görüştüler.

Nakliyat-İş Genel Başkanı Ali Rıza Küçükosmanoğlu, sendika avukatı ve iki işçiden oluşan heyet, vali yardımcısına işi, ekmeği, sendikal hakları ve onuru için direnen Albayrak işçisiyle ilgili mevcut yasalara uygulamasını talep eden bir dilekçe verdi.

AMASYA TAŞOVA'DA İNFAZ

Haber Merkezi: Ülkenin dört bir tarafında gerçekleştirdiği yargısız infazlar, katliamlarla kana doymayan faşist diktatörlük, suçlarına bir yenisini Amasya Taşova'da gerçekleştirdiği infazla ekledi. Karadeniz'de boyutlanan gerilla savaşının karşısında çaresizliği yaşayan diktatörlük, yine kuralsızlığa, vahşiliğe sarıldı.

22 Ekim 1997 tarihinde faşizmin kolluk güçleri tarafından yapılan "dur ihtarına uymadığı" gerekçesiyle Özgür Kemal Karabulut (Bakış) vurulurken, yanında bulunan bir arkadaşı ise ağır yaralı olarak yakalandı. Yaralının kimliği ve nerede tutulduğu açıklanmazken, kendisinin Ankara Emniyeti'nde yoğun işkenceye tabi tutulduğu söyleniyor. Infazın ardından bölgede yoğun terör estiren faşizmin kolluk güçlerince yapılan operasyonlarda Kadir Celib ve Mustafa Celib adlı kişiler de gözaltına alındılar. Ailelerinin başvurusuna rağmen gözaltındakilerin akıbeti hakkında net bir bilgi alınmıyor.

Kolluk güçlerince infaz edilen Özgür Kemal Karabulut, 22 Ekim Çarşamba günü Ankara'da düzenlenen törenle toprağa ve-

**İNFAZ EDİLEN
ÖZGÜR KEMAL KARABULUT**

riildi

Polisi, askeri, özel timiyle harekete geçen faşist diktatörlüğün anti-demokratik, barbar uygulamalarının yoğunlaştığı bölgede halk, estirilen devlet terörünü tüm çıplaklığıyla yaşarken, duyarlı devrimci-demokrat kamuoyunun üzerine düşen sorumlulukla kendilerine yardım etmesini istiyorlar.

Hakim sınıflar, 74 yıldır "cumhuriyet" övünürler. Dünyanın en "demokratik" yönetimi biçimine sahip olduklarını söyleyip dururlar. 29 Ekim 1923 yılında kurulan cumhuriyetin kuruluş yıldönümlerini adeta "bayram" havası için de kutlarlar. Buna dış temsilciliklerini ve Kuzey Kıbrıs'ta iştirak ettirenler. Çeşitli etkinlik ve bilmem kaç pare top atışlarıyla sözümona "bütün ulusu" buna dahil etmeye çalışırlar.

Kurulduğu ilk günlerde, bütün illere birer telgraf çekerek, bütün "yurtta" 101 pare top atışıyla "cumhuriyetin" kutlanmasını kararlaştırırlar. O tarihten bu güne kadar büyük nutuk ve söylevlerle "cumhuriyetin" erdemlerini çeşitli araçlar kullanılarak anlatırlar.

Toplum tam 74 yıldır bu resmi tarihin demagojisiyle eğitiliyor. İrkçi, şoven, kafatasçı beyinler yetiştiriliyor. Topluma verilen tarih bilinci hakim sınıfların tarih bilincidir. Oldukça yanıltıcı, yanlış ve sadece "üstün Türk ırkı'nın" resmi tarihidir. Beyinleri yıkamak için 74 yıldır Kemalist diktatörlüğün eğitimini veriyor. 74 yıldır toplum, faşizmin sistemiyle yönlendirilmeye çalışılıyor.

Toplumsal ezici çoğunluğu henüz bu 74 yıllık kanlı tarihi sorgulamış değildir. Ki, devlet bu tarihe "toz" kondurmuyor. Türk devletinin tarihini sorgulayanların akıbeti bilinmiyor değildir. İşkence, sürgün, yada ömür boyu haptir. İsmail Beşikçi'nin akıbeti buna en iyi örnektir. Katliam, sürgün, zorbalık ve vahşet üzer-

rine inşa edilmiş bir tarihtir cumhuriyet. Yine toplumun ezici çoğunluğu yönetim biçimi faşist olan bu devleti "demokratik cumhuriyet" olarak algılamakta, kavramakta ve savunmaktadır. Bu olgu, 74 yıllık burjuva-feodal eğitimden kaynaklanmaktadır.

Uluslar ve azınlık milliyetlerin inkarı üzerine inşa edilmiş bir tarih, 74 yıldır savunulagelmektedir. Sağcısından Kemalist sola ve aydınına kadar bu kanlı tarihe dört elle sarılarak "Atatürkçülüğün" daimi nöbetçiliği yapılmaktadır. Soykırımlar, zulüm, baskı, askeri faşist diktatörlükler bu "demokratik cumhuriyet" için yapılmaktadır. Bütün kurum ve kuruluşları ile seferber olarak yürütülen haksız savaş yine bu dünyada pek emsali "bulunmayan" "demokratik cumhuriyet için" yapılmaktadır.

Her yıl Ekim ayının 29'un da çeşitli şatafatlı etkinliklerle kutladıkları cumhuriyet nasıl bir cumhuriyettir? Türkiye toplumunu "ileri" götüren ve Kemalizmin "aracağı" olan bu cumhuriyet nedir? "Kulların", "ululaştığı" Kemalist diktatörlük nasıl bir diktatörlüktür? Bunun etrafı bir

ÖNCÜ BAKIŞ

ŞERİF UĞUR

74 yıllık kanlı tarih

biçimde kitlelere anlatılması lazım. Ulu-laştırılıp, tanrı katına çıkarılan yani tanrılaştırılan Kemalizmi yedi kat yer altına batıran İbrahim Kaypakkaya'nın Seçme Yazılar'ı bir kez daha okunmalıdır.

Türk hakim sınıflarının tanrısı, en büyük günahkar, insanlık aleminde en büyük suçlu olarak halkların tarihine not edilmiştir. Resmi tarihin karanlık perdesi yırtılmıştır. Kaypakkaya, toz kondurulmayan, tartışılması yasak olan cumhuriyet tarihinin tabusunu yıkmıştır. Bu yol göstericilik ve öğreti hepimizin klavuzu olmalıdır. Cumhuriyet tarihinin analizini Kaypakkaya'nın bilimsel yöntemiyle yapmalıyız. Ve rehberimiz Kaypakkaya tarafından cumhuriyet tarihi ortaya sergi-lenmesine rağmen, henüz kitlelerin geniş kesimlerinde kavranamamıştır. Yalancı ve dalkavukçu yazar, çizer takımının kalemşörleri Kemalizmi öve öve bitirememektedir. Kemalist solcular, Kemalizmin borazanlığını bolca yapmakta ve "cumhuriyetin" muhafazakar bekçileri olduklarını ilan etmektedirler.

Evet, cumhuriyetin bir yönetim biçimi olduğu doğrudur. Ancak hakim sınıfların

ve onların yalakçı kalemşörlerinin iddia ettiği gibi "demokratik" bir yönetim biçimi hiçmi hiç değildir. Bu devletin niteliği ve yönetim biçimi bütün demokrasi-lerden uzak kanlı-faşist diktatörlüktür. Burjuva anlamda dahi bir demokrasi içermez. Uluslararası devlet ilişkilerinde ve gelişen-değişen dünya koşulları karşısında ağızlarında sakız gibi çiğneyip-söyledikleri "demokratik cumhuriyetimiz" kelimeleri ve sözcükleri bu gerçeği değiştiremez.

74 yıldır anlatılan, okullarda okutulan ve büyük törenlerle kutlanan "cumhuriyet" faşist diktatörlüğün kendisidir. Başta Kürt ulusu olmak üzere azınlık milliyetlerin inkar edilmesidir. Ezilen yığınların çıkarlarına karşı ve çıkarlarını temsil etmemektedir. Cumhuriyet bayramı, hakim sınıfların ve onların yalakçı kesiminin bayramıdır. Dolayısıyla, büyük törenlerle kutlanan cumhuriyet bayramı halkın değil sadece Türk hakim sınıflarının bayramıdır.

Hakim sınıfların büyük övgülerle anlaşıp, kitlelere mal etmeye çalıştıkları cumhuriyet bayramını, kitlelerin bayramıymış gibi kutlamak ve savunmak sahtekarlığın dansıdır. Ne cumhuriyet yönetimi, ne de bayramı ezilen yığınlar aittir.

Her yıl 29 Ekim'de kutlanan bayram, mazlum halkların katliamının bayramıdır. Kürt ulusuna, azınlık milliyetlere düşmanlığın bayramıdır. Ezilen halkların bayramı ve yönetimi demokratik halk cumhuriyetidir ●

AYDINLIK GELECEK KENDİ ELLERİMİZDEDİR, GELECEĞİMİZ İÇİN 2 KASIM'DA SUSURLUK'TAYIZ!

Dünya ve Türkiye kamuoyunun bildiği gibi 3 Kasım 1996 tarihinde Susurluk'ta çete devletine bir kamyon çarptı. Kamyonun çarptığı devlet, halkımızın aldatılması için maske olarak kullanılan demokratik, sosyal, eşitlikçi, hukuk devleti aldatmacalarının tersine, emekçi halkımızın ve ezilenlerin insana yaşamaları için mücadele edenleri kaçırdı, katletti, sokak ortalarında, evlerde yargı-ı yargısız infaz eden, adam kaçırdı, hıyret isteyen, uluslararası uyuşturucu kaçakçılığı yapan ve daha niceletlerini sayamayacağımız insanlık dışı ve barbar katliamları, baskı ve zulüm politikalarını halkımıza reva gören devletin kendisiydi. Kamyonun çarptığı kontrgerilla şefleri "devlet için karşıtan atan şerefliler karamanlardı"! Bu kontrgerilla şefleri ve diğer üyelerinin yargılanmaları beklenirken, göstermelik olarak tutuklanan birkaç kişi de kısa bir süre sonra serbest bırakıldı. Devletin sadık elemanları yeni görevlerine başladılar bile.

Kemal Yazıcıoğlu ve diğer kontrgerilla elemanlarının Karadeniz'de konumlandırılmaları, önümüzdeki süreçte bu bölgede yeni katliamların, infazların ve bir sürü kirli ve pis işlerin yapılacağını göstermektedir.

Bugün gelinin aşamada tutuklu olan kontrgerilla elemanlarının birer birer serbest bırakılması, Susurluk'ta ortaya çıkan ilişkilerin Ömer Lütfü Topal'ın öldürülmesinde odaklandırılması vb. birçok olayın gösterdiği gibi, bu devlet kendi çetelerini yargılamayacaktır. Bunu artık (bizce) bilmenin olmaması gerekir.

Bizler bunun bilincindeyiz ve bunu her defasında söyledik. Söylemeye de devam edeceğiz. Ancak sorun, gelişmeleri bilmek veya bazı gerçeklerin farkına varmakla bitmiyor. Sorun, bu insanlık düşmanlarına karşı örgütlenmek, mücadele etmek ve hesap sormaktır. Bu amaçla bizler çete devletten, kontrgerilla elemanlarından hesap sormak amacıyla, Aydınlik Geleceğin Kendi Ellerimizde olduğu bilinciyle 2 Kasım'da Susurluk'ta olacağız.

Bu sistemden memnun olmayan, şu veya bu şekilde bu sistemin barbar uygulamalarına maruz kalan, emeği, işgücü gaspedilen, özgür, bilimsel, demokratik eğitim istediği için her türlü baskıya uğrayan kısacası, ilerici, demokrat, devrimci ve duyarlı herkesi 2 Kasım'da Susurluk'ta olmaya çağırıyoruz!

DEMOKRATİK HAKLAR PLATFORMU

YÇKM ETKİNLİK PROGRAMI

- 1 KASIM CUMARTESİ SAAT 16:30 / FILM GÖSTERİMİ EŞKİYA / YAVUZ TURGUL
- 2 KASIM PAZAR SAAT 15:00 / KONSER: METİN KARATAŞ
- 5 KASIM ÇARŞAMBA SAAT 18:30 / FILM GÖSTERİMİ: SIKI YÖNETİM / COSTA GAVRAS
- 7 KASIM CUMA SAAT 18:30 / FILM GÖSTERİMİ: SIKI YÖNETİM / COSTA GAVRAS
- 8 KASIM CUMARTESİ SAAT 18:30 / KONSER: KOMA AGİRE JİYAN
- 9 KASIM PAZAR SAAT 15:00 / PANEL: DEVLETİN KORUCULUĞU YAYGINLAŞTIRMA ÇABASI VE KARADENİZ POLİTİKASI KATILIMCILAR: TOKAT DERNEKLER PLATFORMU TEMSİLCİSİ: ALİ GÖKÇE TUNCELİLER DERNEĞİ TEMSİLCİSİ: VEYSEL DİRİ İHD TEMSİLCİSİ: DEMOKRATİK HAKLAR PLATFORMU TEMSİLCİSİ:
- 12 KASIM ÇARŞAMBA SAAT 18:30 / FILM GÖSTERİMİ: KAYIP / COSTA GAVRAS
- 14 KASIM CUMA SAAT 18:30 / FILM GÖSTERİMİ: KAYIP / COSTA GAVRAS
- 15 KASIM CUMARTESİ SAAT 16:30 / FILM GÖSTERİMİ EŞKİYA / YAVUZ TURGUL
- 16 KASIM PAZAR SAAT 15:00 / FILM GÖSTERİMİ EŞKİYA / YAVUZ TURGUL

Aydınlık gelecek kendi ellerimizdedir

Haber Merkezi: Günümüzden tam olarak 1 yıl önce, ayram ile meşhur şirin bir ilçe olan Susurluk'ta bir trafik kazası oldu. Bu trafik kazasında devrimcilerin, komünistlerin yıllardır söyledikleri; kontgerilla devletinin, egemenlerin çirkef ve pis yüzü, ilişkileri ortalığa saçıldı. Egemenlerin ve faşist Türk devletinin ortaya saçılan bu pisliği karşısında ezilen ve sömürülen çeşitli milliyetlerden emekçi halkımız, zaten varolan baskı karşısındaki gizli öfkesini artık gizleyemez duruma geldi ve yavaş yavaş patlamaya hazırlanan bir volkan gibi hazırlanıp, çete devletinden hesap sormak için geçen bir yıl boyunca çeşitli eylemler gerçekleştirdi.

Bütün bu gelişmeler karşısında acizleşen ve acizleştikçe saldırganlaşan devlet, halkın gelişen öfkesini törpülemek için ülkemizde birkaç kontgerilla elemanını göstermelik olarak tutuklayıp, daha sonra yeni katliamlar yapmaları için serbest bıraktı. Bunkdaki amaç "biz suçluları yargılarız" mesajını halka vermektir. Yıllardır devletin yalanlarını ve baskısını sinesine çeken emekçi halkımız, bu sefer yapılan ayak oyunlarına inanmadı ve "Suçlular kendilerini yargılayamaz, suçluları ancak ve ancak halk yargılar" diyerek alanlara ve sokaklara çıktı.

Türkiye ve T. Kürdistanı'nda "Çetelerden hesap sormak" için gerçekleştiren eylemler emekçi semtlerinde, il ve ilçelerde devrimcilerin ve komünistlerin öncülüğünde devam ediyor. Bu eylemlerin son halkası olan ve 30 Eylül'de yeniden başlatılan "Sürekli aydınlık için 1 dakika karanlık" eylemleri bir çok olumsuzluklara rağmen devam ediyor.

KARADENİZ, KIZILDENİZ BİZ HER ZAMAN SENİNLEYİZ!

Okmeydanı'nda; 30 Eylül'de yeniden başlatılan, "Sürekli aydınlık için 1 dakika karanlık" eylemi olumsuzluklara rağmen hergün periyodik olarak yapıyor.

Bilindiği üzere Okmeydanı'nda üç ayrı grup eylem organize ediyor. Okmeydanı'nda çete devletinden hesap sormak için yapılan eylemi organize eden gruplardan birisi olan "Okmeydanı Emekçi Halk İnisiyatifi" (Demokratik Haklar Platformu, Alınteri, EHB, Partizan) yaşanan bütün olumsuzluklara rağmen eylemlerini her akşam düzenli bir şekilde sürdürürken, bir yandan da merkezi olarak, Susurluk kazasının yıldönümü dolayısıyla, kaza yerine gitme ve miting yapma kararını hayata geçirmek için

çalışmalarını sürdürüyor.

"Okmeydanı Emekçi Halk İnisiyatifi" her akşam saat 21.00'da halaylarla, zılgıtlarla coşkulu bir şekilde sokak sokak sloganlarla gezerek halka "Çete devletinden" hesap sormak için çağrıda bulunarak eylemlerini sürdürüyor. İnisiyatifi "Okmeydanı Halkı" pankartı ile eylem organize eden grubun 21 Ekim akşamı düzenlediği şenliğe katılarak devrimci dayanışmanın güzel bir örneğini sergiledi. Eylem alanına ellerinde meşaleler ve "Birlik-mücadele-zafer", "Yaşasın devrimci dayanışma" sloganlarıyla giren inisiyatifi alkışlarla karşılandı. Onur Akın, Yedigöller Altun, Umut da Ezgi gibi sanatçı ve müzik grupları

dağı eylemde kitle coşkulu bir şekilde sloganlar atarak halaylar çekti. Daha sonra Halkın Günlüğü okurlarından bir kişi, Komünist önder İbrahim Kaypakkaya için yazılan "Gökteki ay, dağdaki kaya İbrahim Kaypakkaya" şürini okuyarak kitlenin coşkusuna coşku kattı. Okunan basın açıklamasının ardından kitle sloganlar eşliğinde bir müddet yürüdükten sonra dağıldı.

Esenler Demokrasi Platformu, eylemi 26 Ekim Pazar günü Esenler Tepe'de yaptı. Kalabalık bir kitlenin katıldığı eylem Grup Munzur türkülleri ile destek verdi. Çeşitli sloganların atıldığı eylemde, kitle halaylar çekti. Eylem daha sonra olaysız bir şekilde sona erdi.

nın katıldığı şenlikte Metin Göktepe'nin annesi Fadime Göktepe, Halkevleri temsilcisi ve siyasi parti temsilcileri birer konuşma yaptılar. Şenlik daha sonra EMEP ve ÖDP taraftarları arasında çıkan ufak sürüşme dışında herhangi bir olumsuzluk yaşanmadan sona erdi.

ÇETELERDEN HESAP ALANLARDAN SORULUYOR

Esenler'de yeniden başlatılan "Sürekli Aydınlık için 1 dakika karanlık" eylemi, oluşturulan Demokrasi Platformu (Halkın Günlüğü, Alınteri, EHB, Direniş, ÇSA, Odak, HADEP ve EMEP) tarafından haftada 3 gün (Çarşamba, Cumartesi, Pazar) günleri düzenli olarak organize ediliyor. Diğer günler ise Halkın Günlüğü okurları Esenler bölgesinde değişik yerlerde eylem yaparak, çete devletinden hesap sormak için halkı sokaklara ve alanlara çağırıyor.

Halkın Günlüğü okurları, 25 Ekim akşamı Yenimahalle Çiğdem Havuzları'nda saat 20.30'da toplanarak eylemi başlatıldılar. "Dün Bizimdi, Gün Bizimdir, Yarın da Bizim Olacaktır" Halkın Günlüğü imzalı pankart ve çeşitli dövizlerin açıl-

lık için 1 dakika karanlık" eylemi coşkulu bir şekilde sürüyor. Esenyah Topuz Bakkal önünde toplanan kitle "Zam, vergi, enflasyon devlet soygununa son", "Yaşasın halkların kardeşliği", "Çeteler dışarıda devrimciler hapiste" sloganlarıyla çete devletinden hesap soruyor.

Her akşam 3 km yol yürüyerek Esenyah'daki eyleme aktif olarak katılan ve iki gözü de kör olan Kartal SSK çalışanı Hüseyin Sönmez, yapılan bu eylemlerle ilgili gazetemize eylem alanında "Bizler bu ülkenin gerçek sahipleriyiz. Onlar da kendi çıkarları için bu ülkeye sahip çıkıyorlar" diyerek çete düzeninden hesap sormak için bütün insanları eyleme katılmaya çağırıyor.

Her gün coşkulu bir şekilde süren eylem halay ve sloganlarla sona eriyor.

ÇETELERİN İPLERİ, MGK'NIN ELİNDE

Yakacak Erzincan Mahallesi'nde gerçekleştirilen "Sürekli aydınlık için 1 dakika karanlık" eylemi coşkulu bir şekilde her gün periyodik olarak sürüyor.

Çetelerden hesap sormak için her akşam bir araya gelen Yakacak Emekçi halkı ellerinde meşalelerle; "Kahrolsun MİT, CIA Kontgerilla", "Aydınlık değil çeteler yaragıdın", "Çeteler mecliste, devrimciler hapiste" vb. sloganlarla sokak sokak yürüyorlar.

Yürüyüşün sonunda ise Amerikan tişörtü giydirilmiş çete elemanlarını (Çiller, Ağar, Bucak, Veli Küçük gibi kuklaları) coşkulu sloganlar atarak yakıyorlar. Bu arada her akşam eyleme aktif olarak katılan Grup Güneşin Türküsü türkülleriyle kitleyi coşturuyorlar.

KARANLIK, DAĞLARDA YANAN KIZIL ALEVLERLE AYDINLANACAK

Kartal'da her hafta Cumartesi günleri gerçekleştirilen "Sürekli aydınlık için 1 dakika karanlık" eylemine demokrasi platformu da destek veriyor.

Kartal Meydanı'nda toplanan kitle "Çeteler halka hesap verecek" yazılı Kartal Güç Birliği imzalı pankartı açarak coşkulu bir şekilde sloganlarla eyleme başlıyor. 18 Ekim günü gerçekleştirilen eylemde ekim ayında gözü altında kaybedilen Hüseyin Toraman, Fehmi Tosun ve Nazım Gülmec halka tanıtılıp, faillerinin Susurluk'taki kazayla birlikte ayan beyan ortaya çıkan çeteler olduğu belirtildi. Eylem daha sonra olaysız bir şekilde sloganlar atılarak bitirildi.

VOLKAN GIBİ PATLA, KIZIL AKKOR OLUP ÇETELERİ DAĞLA

30 Eylül'de yeniden başlayan, "Sürekli aydınlık için 1 dakika karanlık" eylemi,

ÇETELER MEZARA, HALK İKTİDARA

Tuzla Demokrasi Platformu'nun öncülüğü ettiği "Sürekli aydınlık için 1 dakika karanlık" eylemi hergün periyodik olarak değişik bölgelerde gerçekleşiyor.

18 Ekim Cumartesi akşamı gerçekleştirilen eylem, Demokrasi Platformu'nun aldığı karar doğrultusunda İçmeler'de gerçekleştirildi. Yaklaşık 200 kişinin katıldığı eylemde, kitle sloganlarla İçmeler'in ara sokaklarını dolaştı. Bu arada evlerinden eylemi alkışlarla destekleyenlere, kitle "Kapı, balkon değil, sokağa eyleme hesap sormaya" diyerek aktif olarak eyleme katılma çağrısı yaptı. Kitle, "Çeteler halka hesap verecek" imzalı pankartı açarak, İçmeler Parkı'na kadar geldi. Burada Esenyahlı Pir Sultan Abdal Canlar Derneği tiyatro grubu kısa bir tiyatro oyunu sergiledi. Grup Fırat'ın türkülleri ile katıldığı eylem daha sonra sona erdi.

KARADENİZ FAŞİZME MEZAR OLACAK!

Pendik Esenyah Mahallesi'nde, polislerin halk üzerinde kurmaya çalıştığı psikolojik baskıya rağmen "Sürekli aydınlık

Kartal Karlıktepe ve Esentepe emekçi halkının her akşam coşkulu bir katılımıyla devam ediyor.

Her akşam bir araya gelen Karlıktepe emekçi halkı sloganlarla, Esentepe Meydanı'na doğru yürüyüşe geçiyorlar. Burada hazır olarak bulunan Esentepe halkı ile beraber her akşam "Çetelere karşı birlik-mücadele-zafer", "Karadeniz halkı yalnız değildir", "Çeteler halka hesap verecek" vb. sloganlarla eylemlerini sürdürüyorlar. Bu arada 23 Ekim günü Kartal'da genellikle devrimci demokrat insanların bulunduğu kahvehanelere baskın yapan TMS ekipleri bir çok kişiyi gözaltına aldı. Gözaltına alınanlar akşama doğru serbest bırakılırken, soyadını öğrenemediğimiz Süleyman adlı bir kişi halen gözaltında tutuluyor.

TUZLA ŞEHİTLERİNİN KATILI PATRON-AĞA DEVLETİDİR

Sarıgazi Emekçi Halk Platformu (Halkın Günlüğü, Odak, Alınteri, EKB) tarafından her akşam periyodik olarak gerçekleştirilen "Sürekli aydınlık için 1 dakika karanlık" eylemi jandarmanın bütün baskılarına rağmen coşkulu bir şekilde sürüyor. Her akşam Sarıgazi'nin değişik mahallelerinde saat 20.30'da gerçekleştirilen eylem davul zurna eşliğinde sürüyor. 5 Ekim günü yapılan eylemde basın açıklamasından sonra kitleye müdahale eden jandarma iki kişiyi gözaltına aldı. Bunun üzerine anayolu bir müddet trafiğe kapatan kitle, sloganlarla gözaltıları protesto ettikten sonra dağıldı. Sudan sebeplerle eyleme müdahale eden jandarma, baskılarını sürdürüyor. Sarıgazi'de 17 Ekim günü gerçekleştirilen eyleme Grup Munzur ve Kutup Yıldızı türkülleri ile katılarak destek verdiler. Nazım Hikmet Parkı'nda gerçekleştirilen eylemde, "Susurluğun sahibi patron-ağa devleti", "Geri kalmak yok, susmak asla", "Çetelere karşı birlik-mücadele-zafer" yazılı, Demokratik Haklar Platformu imzalı dövizler açıldı. Grup Munzur "İbrahim yoldaş", "İsyen ateşi" adlı marşlar ve halay türkülleriyle, Kutup Yıldızı söylediği kavga türkülleriyle kitlenin coşkuna coşku kattılar. Daha sonra Tiyatro İmge 'Tanya' isimli oyunu canlandırdı. Bu arada Sarıgazi'yi kuşatma altına alan jandarma arama ve kimlik kontrolü yaptı. Kahvehaneleri basan jandarma buralardan birçok insanı gözaltına aldı. Eylem daha sonra davul zurna eşliğinde çekilen halaylarla, atılan sloganlarla sona erdi.

7 Ekim günü gerçekleştirilen eylem, Tuzla Köprüsü'nde kontrogerilla devletinin eli kanlı katilleri tarafından yargısız infazla katledilen 4 yiğit komünistin şahsında tüm devrim şehitleri için 1 dakikalık saygı duruşuyla başladı. "Tuzla şehitleri ölümsüzdür", "İşçi-köylü gençlik halk savaşında bir-

leştik" vb. sloganların atıldığı eylemde Tuzla'da katledilen Kemal Sogukpinar, Reha Şen, İsmail Hakkı Adalı ve Fevzi Yalçın, mücadeleleri ve direnişleri anlatılarak halka tanıtıldılar.

Sarıgazi'de gerçekleştirilen "Sürekli aydınlık için 1 dakika karanlık" eylemine 19 Ekim akşamı Domane Dersim türkülleriyle katılarak destek verdi.

KARANLIĞIN BEKÇİLERİNDEN GÖZALTINDA YİTİRDİKLERİMİZİN HESABINI SORALIM

Gölsuyu'nda halk inisiyatifinin öncülük ettiği "Sürekli aydınlık için 1 dakika karanlık" eylemi her akşam coşkulu bir şekilde devam ediyor. 19 Ekim akşamı Gölsuyu Heykel'i'de toplanan kalabalık bir kitle "Çeteler bizleri yargılamaz", "Kahrolsun faşist diktatörlük", "Birlik-mücadele-zafer", "Eyleme, sokağa hesap sormaya", "Çeteler değil üretkenler yönetsin"

vb. sloganlar atarak Fatma Hanım'a doğru yürüyüşe geçti. Yürüyüş boyunca coşkulu bir şekilde slogan atan kitleye yolda yürüyenerin katılımıyla kitlenin sayısı ikiye katlandı. Fatma Hanım'a gelen kitle burada davul-zurna eşliğinde halaylar çekti. Eylemde İCAD'ın, gönderdiği mesaj okundu ve 15 Ekim 1994 tarihinde Dersim'de Nazım Gülmez, 13 Ekim 1995'de Fehmi Tosun, 21 Ekim 1995'de Düzgün Tekin'in gözaltında kaybedildiği vurgulanıp, bu insanlar kitleye tanıtılarak karanlığın bekçilerinden gözaltında yitirdiklerimizin hesabının sorulacağı belirtildi. Bu arada Duhulla İmar İskan Blokları'nda düzenlenen eyleme polis destekli sivil faşistlerin saldırıları sürüyor. Bu saldırılardan nasibini alan ve isminin açıklanmasını istemeyen bir emekçi gazetemize şu açıklamayı yaptı: "İmar İskan bloklarındaki sivil faşist saldırılar her geçen gün artıyor. Son saldırı 19 Ekim günü Kadıköy'de gerçekleşti. Biz bu saldırılar karşısında yılmayacağız ama dışarlı halka bir mesajımız var. Bu mesajımızı devrimci, demokrat ve insan olan herkese iletmek istiyoruz. Bizi yalnız bırakmasınlar, bize destek-

te bulunsunlar" dedi.

Gölsuyu'ndaki eylemde, Domane Dersim'in söylediği kavga ve halay türkülerinden sonra kitle, Heykel'e doğru sloganlarla yürüyerek burada dağıldı.

HALKI KANDIRANLAR TARİHİN KARANLIK ÇÖPLÜĞÜNE GÖMÜLMELERİ MAHKUMDURLAR

Gebze'de "Sürekli aydınlık için 1 dakika karanlık" eylemi Gebze'nin Osman Gazi, Darıca, Güzeltepe, Mudurnutepe, Yıldız Bakkal ve Ulaştepe mahallelerinde gerçekleştiriliyor. Ulaştepe'de, Halkın Günlüğü, Atılım, Alınteri, Devrimci Çözüm okurlarının ve EMEP'in oluşturduğu "Ulaştepe Emekçi Halk İnisiyatifi" eyleme öncülük ediyor. Alınan kararları hayata geçirmede reformistliğini bir kez daha gösteren EMEP; atılan sloganların radikal olduğu, devrim şehitleri için saygı duruşunun yapılması, devrim mücadelesinde şehit olma tarihi

lere karşı birlik-mücadele-zafer", "Yaşasın örgütlü mücadelemiz", "Devrim şehitleri ölümsüzdür", "Yakılan köylerin hesabı sorulacak" vb. sloganları eylem boyunca haykırıyor.

HARAMİLERİN SALTANATINA, KOMÜNİSTLER SON VERECEK

İzmir'de yeniden başlayan "Sürekli aydınlık için 1 dakika karanlık" eylemi çeşitli emekçi semtlerinde hergün periyodik olarak devam ediyor.

İzmir'in Menemen ilçesinde eylemin yeniden başlama tarihinden önce devrimci sosyalist basın sözcüleri, SIP, EMEP, HADEP taraftarları arasında yapılan bir dizi toplantıda Menemen Demokrasi Platformu'nun eyleme bakış açısının, sistemin istediği doğrultuda olduğu kanısına varılarak, yapılacak eylemlerin devrimci bir tarzda geçmesi için Menemen Devrimci Güç Birliği adı ile yeni bir platform kuruldu. Eylemin niteliği konusunda SIP, EMEP, HADEP taraftarları ile Halkın Günlüğü, Atılım, Kaldıraç okurlarının görüşleri dikkate alınmıyordu. Bu durumdan rahatsız olan yapılar, Menemen Devrimci Güç Birliği'ne katıldılar. Daha sonra HADEP taraftarları, ilçe yöneticileri ile il yönetiminden aldığı uyarı doğrultusunda platformdan çekildiler. 12 Ekim Pazarı akşamı yapılan eylem çete devleti tarafından katledilen tüm devrimciler için saygı duruşu ile başladı. Saygı duruşu ve eylem sırasında platformda imza atıldığı kararlara uymayan EMEP çevresi gerçek yüzünü bir kez daha gösterdi. Saygı duruşunda bulunmayan ve atılan sloganlara katılmayan EMEP çevresi insanlardan büyük tepki aldı. Bu durum karşısında gazetemize yazılı bir açıklama gönderen Menemen Halkın Günlüğü okurları yaptıkları yazılı açıklamada, "Geçmişte bir öncünün geleneğini temsilci olduğunu iddia eden reformist EMEP bir daha kitlelere gerçek yüzünü göstererek bugün o öncünün değerlerini zerre kadar sahiplenmediğini pratikte bir kez daha göstermiştir. EMEP Menemen ilçe yetkilileri, bu eylemi devrimcilerin yönlendirmemesi gerektiğini savunarak halk nasıl istiyorsa böyle yapsın görüşünü belirtiyorlar.

Geçmişte yaratılan devrimci değerlere sahip çıkmayan ve hatta acizleşip saygı bile göstermeyen reformist EMEP'in devrimci-demokrat ve emekçiler için nasıl bir gelecek hazırlayacağı ortadadır. EMEP Menemen ilçe örgütünün bu tutumu karşısında tüm devrimci, demokrat ve emekçilerin EMEP'e gereken cevabı vereceklerine inanıyoruz. Ve 'Geçmişine sahip çıkmayanlar gelecek hakkında söz sahibi olamazlar', yaşasın devrimci dayanışma" dediler ●

eylem sürecine denk gelen devrim şehitleri şahsında tüm devrim şehitlerini anma ve alanda açılan, "Çeteler sistemdir biz yargılarız" parkartına karşı çıkıp eylemin 5. günü inisiyatifin kararlarını hiçe sayarak kendi başına hareket etmeye başladı. EMEP inisiyatifin kararı ve haberi olmadan kitleye hitaben yaptığı konuşmalarda, mahallede ve kahvehanelerde yaptığı sohbetlerde, eylemin yasalara uygun yapılmadığını, amacından saptırıldığını, radikal sloganlar atıldığını ve devrim şehitleri için saygı duruşu yapıldığını, bunların yanlış olduğunu öne sürerek kitlenin kafasını bulandırmaya ve eylemi baltalamaya çalıştı. EMEP'in bu tavrı halka açıklandı ve teşhir edildi. Eylem tiyatro gösterileri, şiir dinletileri, marşlarla sürerken, gelişmelerin halka aktarılması amacıyla ortak metin basılıp dağıtılıyor. Grup Firat, Domane Dersim farklı günlerde eyleme katılarak destek veriyorlar. "Çeteler devlettir biz yargılarız", "Sokağa eyleme hesap sormaya" Ulaştepe Emekçi Halk İnisiyatifi imzalı pankartları taşıyan kitle, "Sokağa, eyleme hesap sormaya", "Çeteler sistemdir biz yargılarız", "Çete-

KEMALİZMİN "PENCERESİ"

10 Kasım; halklar için

12 Ekim '97 tarihli Cumhuriyet Gazetesi'nde, pencere köşesinde İlhan Selçuk imzasını taşıyan Terazi başlıklı bir yazı yayımlandı. Yazı, dünyaya Kemalizmin penceresinden bakanların içine düştüğü zavallı durumun bir belgesi niteliğindedir. Kendisine 'solcu' yada 'demokrat' sıfatı takan İlhan Selçuk'un Kemalist incilerine gelince, bakın ne diyor.

"Bir karakolun önünde nöbetçi.... Bu karakol Anadolu'nun doğusunda yada batısında olabilir, kentte yada dağda olabilir; nöbetçi, polis veya asker olabilir... Silah sesleri nöbetçi vuruyor, karakol ayağa kalkıyor, teröristin ardına düşüyor, saldırgan yada saldırganlar bir yerde kısırlıyor, silahlar konuşuyor... Ölü sayısı çoğalıyor. Soru: Karakolu bekleyen nöbetçi ile saldırgan bir kefeyle koyabilir miyiz?.. Yanıt: Hayır!.. Nöbetçi görevini yapıyor, savunmadadır.

...Ya terörist? Ya PKK'lı? Terörü seçmesinde bir zorunluluk mu var? İnsan kasaplığını niçin seçti?.. Ölümcül yollara neden sapıyor... Suçsuz insanlara, kadınlara, çocuklara yüreği titremeden nasıl kıyıyor?.. Amacına ulaşmak için neden silahı yegledi? Bu canavarlığın, bu savaşçılığın, bu cinayetlerin, bu kıyıcılığın bir açıklaması olmalı...

Doğudaki asker, onbaşı, çavuş, yedek subay, subay insan öldürmeye gönüllü değil... PKK gönüllü? "

Evet Kemalizmin kor ettiği göz, uyuşturduğu beyin buna denir işte.

İlhan Selçuk soruyor; "karakolu bekleyen nöbetçiyle teröristi bir kefeyle koyabilir miyiz?" Hayır İlhan Selçuk koyamayız. Neden mi? Nöbetçi, asker, onbaşı, subay yada polis, kuruluşundan bu güne faşist Türk devletinin zulüm politikalarını uygulamak için kolluk kuvvetleri olarak görev yapıyorlar. Ya sizin "terörist" dediğiniz gerilla; devletin zulmüne karşı halkın ökesi olarak dağları mekan tutmuştur. Asker, subay, polis Türkiye ve T. Kürdistanı'nın her yüz metresinde işkence merkezleri olan karakollarda, kimisi işkence seanslarında iken kimisi nöbettedir. Ya gerilla? Bu merkezlere saldırıyor, hesap soruyor. Yani ikisini aynı kefeyle koyamayız. Bir; özgürlüğü elinden alınmış, katliamlara maruz kalmış bir ulusun, açlığa sefaletle mahkum bırakılmış bir halkın, coplanan, kurşunlanan işçinin, köylünün, öğrencinin, memurun sesi iken, diğeri; bu katliam ve zulüm politikalarını efendilerinin çıkarı için uygulayanların sesidir. Şimdi biz soralım. Hangisi haklı? Bu sorunun cevabını Kemalizmin penceresinden bakan İlhan Selçuk vb. sahte "solcu", "demokrat"ların vereceğini hiç sanmıyoruz. Verseler de ancak İ. Selçuk gibi demagoji yaparak ve Türk devletinin resmi ağzı gibi konuşarak verirler.

Ne diyor İlhan Selçuk? "Suçsuz insanları, kadınları, çocukları katlediyorlar." Kim katlediyor? Devlet mi? Yoksa halkın çıkarları için savaşan gerillalar mı? T. Kürdistanı'nda ve gerilla mücadelesinin sürdüğü diğer alanlarda kadın, çocuk-çocuk demeden insanları katleden, köylerine ve ormanlarına savaş uçaklarıyla bombalar yağdıran kim? Devlet mi yapıyor yoksa "te-

rorist'in uçağı var da o mu yapıyor? Binlerce faili meçhul (sözünün failini devlet bilini) cinayetin sorumlusu kim? Sırsurluk'ta aleni bir şekilde açığa çıkan çeteleşmiş, mafyalasmış devlet mi yoksa gerilla mı? Bu soruların cevabını omuzları üzerinde normal bir kafa taşıyan, beyni şovenizm ve ırkçılıkla uyumlanmış her insan rahatlıkla verebilir. Ancak beyni Kemalizmin zehiriyle uyummuş, gözleri kör olmuş kişi veya kuruluşlar veremez. Çünkü onlar yıllardır dünyaya Kemalizmin penceresinden bakmaktadırlar. "Demokrat", "solcu" görünmeleri tamamen maskedir. Bu maskenin altında saklı olan gerçek yüz devlet ve onun resmi ideolojisidir.

İ. Selçuk diyor ki: "İstanbul'daki meyhanelerde içkisini yudumlarken her ikisini (buradan kasıt gerilla ve devletin kolluk kuvvetleridir) bir kefeyle koyup barış istemek, salık yada aptallık veya entel fantazisi değilse, kasıtlı bir saptırmadır." Doğrusu; İ. Selçuk hürdaya dönmüş saatin günde iki kere doğruyu göstermesi gibi bir doğruya parmak basıyor. Ama her zamanki gibi Kemalizmin penceresinden bakarak. Evet, köylülerin hergün Türk savaş uçakları tarafından bombalandığı, evlerin yakılıp-yıkıldığı, katliamların ve zorla göç ettirilmelerin yaşandığı, gözaltında kayıpların ve yargısız infazların olağanlaştığı, işkence tezgahlarının karakollardan sokağa ve evlere taşındığı bir coğrafyada, barda oturup içkisini yudumlarken, memleket sorunlarına yüksek perdeden "siyaset üreten"lerin, saf yada aptal olduklarını bilmiyoruz. Ama büyük bir saptırıcı ve ukala oldukları bir gerçek.

Demokratlığın kıstaslarından biri olan "ulusların kendi kaderini tayin hakkı"nı savunan aydın ve demokratlar, eğer katledilmekten kendilerini kurtarmışlar ise, ya haklarında onlarca yılı bulan hapis cezaları istenmektedir ya da esir kamplarına tıkmış durumdadırlar. En son Av. Eşber Yağmurdereli'nin yaşadığı durumu altmış milyon insan canlı olarak televizyonlardan seyretti.

İlhan Selçuk ve onun gibi düşünen, kendilerini "solcu" hatta "sosyalist" değerlendiren yazarların, sahte demokratların bu şekilde düşünmelerini tamamen dünyaya baktıkları pencereyle ilgilidir. Çünkü baktıkları pencere Kemalizmin penceresidir.

Bu pencerede; işçilerin, köylülerin, öğrencilerin, memurların sınıf mücadelesinin, kan ve zorbalıkla bastırılması görülmezken, bu politikaları uygulayan devlete ve kolluk kuvvetlerine methiyeler dizmek ve alkış tutmak vardır.

Bu pencerede; her türlü ilerici ve demokratik düşünceye vurulan zincir görülmezken, zinciri vuranların yanında saf tutmak vardır.

Bu pencerede; ulusların kendi kaderini tayin hakkı görülmezken, şovenizm kışkırtıcılığı, azınlık milliyetlere uygulanan milli baskının savunuculuğu vardır.

Bu pencerede; Türk devletinin köyleri, ormanları savaş uçaklarıyla bombalayıp yakması görülmezken, bu vahşete karşı savaşan devrimci ve komünistleri karalamak vardır. İşte İ. Selçuk ve onun gibi sahte "solcu" ve "demokratların" gerçek yüzü budur. Yani Kemalizm şaşaklığı! ●

Türklerin, hatta Kürtlerin ve diğer azınlık milliyetlerden kimi emekçilerin üzerinde Kemalizmin müthiş bir etkisi vardır. Bu etkidir ki, halkların masumiyetine düşen bir gölgedir. Özgürlüklerini ve kardeşliklerini prangalayan paslı bir demirdir. Bu gölge kaldırılıp, bu prangalar parçalanmadıkça bağımsızlık ve halk demokrasisi mümkün değildir.

29 Ekim'i geride bırakarak, 10 Kasım'a doğru yaklaşıyoruz. Muhtemelen, MGK'nın son süreçteki politikalarından dolayı bu 10 Kasım'da da halk, daha bir yasa boğulmak istenecek. Esnaflar, kirli-tozlu raflardan bayraklarını çıkararak yarıya inmiş bir vaziyette asacak. Öğrenciler, okul bahçelerine dizilip, bol atalı şiirlerle birlikte saygı duruşuna çağılacak. Ve hatta kimi "duygulu" kesimler göz yaşlarını tutamayıp, hicıra hicıra ağlayacak. Çok daha muhtemel, sokaklar sözümona varolan şeriat tehlikesine karşı gösteri alanlarına çevrilmeye çalışılacak. "Dahili ve harici bedbahtlar"a karşı millet, kırmızı alama geçirilecek ve gün boyu, unutulmasın, hafızalarda iyice yer etsin diye gazeteler posterler verecek, televizyonlar ekranlarının sağ ya da sol üst köşesinde "sevgili" faşomuzun resmini vererek altına "atam izindeyiz" yazacaklar.

Çünkü, bayram veya matem günleri olarak ilan edilen bu günler, Kemalist ideolojiyi, onun ırkçı ve şoven şekillenmesini emekçilere empoze etmenin en iyi vasıtalarıdır. **Çünkü,** Kemalizm, emekçilerin ayağa kalkmaması, Kürtlerin özgürlüklerini aramaması, aradıkları takdirde Türk halkıyla karşı karşıya getirilebilmesi için, kompradorların ve büyük toprak ağalarının vazgeçemediği ideolojik bir harçtır. Bilezenleri çamur ve saman olsa dahi, etkisi güçlü bir harçtır. Tüm faşist ideolojiler gibi demagoji üzerine kurulmuştur. İlkeleri olarak belirlenen altı tezden, sadece milliyetçilik ve devletçilik ilkesi doğru olup, diğerleri demagojidir. Milliyetçiliği ise, paranoya ve kompleks üzerine kuruludur. Bir yandan, çağdaş medeniyetler seviyesinde olmadığı kompleksi ile yaşarken, diğer yandan da, kendini dünyanın merkezine koyar. Yanıbaşındaki ulusları ve azınlıkları dahi inkar ederek, Türk ırkının üstünlüğünden bahseder. "Ne mutlu Türküm diyene", "Türk övün, çalış, güven", "Muhtaç olduğun kudret damarlarındaki asil kanda mevcuttur" ve "Türk'e Türkten başka dost yoktur" gibi sözlerde ifadesini bulan ırkçı ve paranoyak şekillenmiş, ülkesindeki Amerikan üslerini görmezlikten gelir. IMF ve Dünya Bankası kapılarında millet olarak dilenci durumunda olduğunu es geçmez. Çünkü, onun devletçiliği emperyalizm uşaklığıdır. Onun için bağımsızlık onur ve gururu hiç önemli değildir. Önemli olan, Sabancı'ların ve Sedat Bucak'ların menfaatidir. Bu yüzden bağımsızlığın ve özgürlüğün değerini bilmez, dolayısıyla Kürtlerin çığlığını ve özgürlük tutkusunu da anlamaz, onu baskı altında tutar.

İlkeleri, aldatmaya yönelik bir demagojidir. Halkçılık demidir. Fakat bu, halkı aldatmanın maskesi olmuştur. 1923'te İzmir İktisat Kongresi olduğu zaman, sanayicilerin bir çok talebi kabul edilirken, işçilerin tek bir talebi ki, bu da çok önemli değildir, kabul edilmiştir: **Artık onlara amele değil işçi denilecektir.** Halkçılık ilkesine paralel olarak, "köylü milletin efendisidir" demidir. Fakat köylü, ne zaman ki efendi olmak istemiştir, ocağı başına yıkılmıştır. Bugün yaşananlar, yoksul Kürt köylüsünden sonra, Karadeniz, Bergama ve diğer bölgelerdeki köylülerin başına gelenler iyi birer kanıttır. Ne müthiş bir halkçılık değil mi?

Laiklik demidir. Fakat, devlete bağlı bir Diyanet İşleri Başkanlığı oluşturulmakta hiç bir sakınca görülmemiştir. Laikliğe bağlı olarak, din ve vicdan özgürlüğü savunulmuştur. Fakat aynı Kemalistler, dini vecibenin bir

matem değil, sevinç günü olmalıdır

gereği olan türbana el uzatmakta sakınca görmemiştir. Ki, aynı Kemalizm, okullarda da din dersini, zorunlu ders olarak kendisi koymuştur. Anlaşılan o ki, Kemalizmin laikliğide, her şeyde olduğu gibi, kendisi içindir.

Cumhuriyetçiliği ve inkılapçılığı ise kendine kalsın. Öyle bir inkılapçılıktır ki onunkisi, okullarında inkılap yerine devrim kelimesini kullanan öğrenci, dayak yer. Sömürge, yarı-sömürge yapısını, yarı-sömürgecilik düzeyine getirecek kadar güdük bir anti-empyrealistliğinin dışında, hiç bir ilericiliği olmayan Kemalizmin inkılapları, şapka ve takvim üzerinedir. Ne var ki, bir ayağı büyük toprak ağalarına, şeyhlere ve mollalara dayanan Kemalizm, onca zulüm-karlığına rağmen kılık kıyafeti düzene sokamamıştır. Çünkü, takdini kompradorların yanısıra feodallerden almaktadır. Büyük bir ihtisarla kadına seçme ve seçilme hakkını getirdiğini söyler. Ama, diğer adı ağır olan parlamentonun görünümü dahi, kadın sorununu ne kadar çözdüğüne dair veridir. Kemalizm bu gerçekliğine karşılık, gerilla mücadelesine katılmadaki kadın oranını görünce, bir kez daha inkılapçılığı su yüzüne vurur: "Kadınlar, terör örgütleri tarafından kullanılıyorlar." Kemalizm, kadını, kullanılan bir varlık gördüğü için, böyle düşünür. İşte bu noktada emekçilerin sorması gerekir, Kemalizm, tüm zulüm-karlığıyla türbanı dahi çıkaramazken, terör örgütleri dedikleri kesimler, nasıl oluyor da kadını, erkeği ile birlikte aynı mevzide savuşturuyor. Gerçek devrimciliğin veya inkılapçılığın ne olduğu bu gibi sorulara verilecek cevaplarda gizlidir. Tepesindeki 'onbaşı'sı, "... Her ülke kendi konjonktürel konumuna göre zaman zaman düşünce suçlarını ihdas edebiliyor" diyen bir devletin ve onun ideolojisinin, ne kadar cumhuriyetçi olduğunu anlatmaya bile gerek yoktur.

İlkeleri demagoji üzerine kurulu olan Kemalizm, aynı zamanda alçaklığın ve hilenin kültürüdür. Mustafa Suphi'leri Karadeniz sularında boğdurtan Kemalizm, sahte bir TKP kurma hilesine başvurur. En keskin cephelelerde çarpışan, Kuvva-i Seyyare komutanlarından Çerkez Ethem'i iki ateş arasında bırakma hainliğini gösterdikten sonra, Ethem'i hainlikle suçlama cüretini gösterir. Oysa Çerkez Ethem, yazdığı anılarında, bir keresinde Ankara'ya gönderdiği mektupta "milletvekili maaşlarını arttırmaktan başka bir şey yapmıyorsunuz" dediğini anlatır. Kardeşlik aldatmalarıyla yanlarına çektikleri Kürtleri, kendi kaderlerini tayin haklarına tecavüz edip, Dersim, Ağrı, Zilan ve Koçgiri'lerde katletmiştir. Şeyhleri ve mollaları yedekleyen Kemalizm, şapka inkılabı safsatasıyla, Orta Anadolu'da, bir fes için 70 insanın kafasını uçurmuştur.

Aynı Kemalist ideoloji ve kültür, MGK'nın kumandasında, devletin çarkını döndürmektedir. 12 Eylül'de, 17 yaşındaki Erdal Eren'i katledenler, Haydar Kutlu ve Nihat Sargın'ı getirip TBKP'yi kurdurttular. Sözümona demokrasiyi sağlamak için 141, 142 ve 163. maddeleri kaldırarak, bunlara lüks otellerde limonata içerek 1 Mayıs'ı kutlama özgürlüğü tanıdılar. Fakat aynı dönemlerde, bugünkü faili meçhul cinayetlerin yasal dayanağı olacak olan Terörle Mücadele Yasası çıkarılmıştır. 12 Eylül'den iti-

baren, daha yoğunluklu bir şekilde islami gericiyi yedeklemeye çalışan Kemalizm, yeniden 163. maddeyi tartışmakta ve hatta laiklik adına din ve vicdan özgürlüğüne müdahale edip, kılık kıyafete karışmaktadır. 74 yıldır, kart-kurtlu açıklamalar ile geçiştirmeye çalıştıkları Kürtlerin, yükselen mücadele dalgalarıyla bir naylon parçası gibi dışa vurdukları Hazar, Kesire ve Çürükkaya gibi çürüklerden medet umup, civık civık sırtmaktadırlar. Fakat aynı zamanda bir elin parmaklarını geçmeyecek kadar az olan Beşikçi, Fikret Başkaya ve Eşber Yağmurdereli gibi onurlu entellektüeller üzerinde, PKK'ye yataklık safsatasıyla terör estirmektedir. İlhan Selçuk gibi kaşarlanmış komprador aydınlar ise, tutukları köşebaşlarından bu soy-suzluğun ideolojik hegemonyasını oturtmaya çalışmaktadır.

Hile, demagoji ve alçaklık üzerine kurulu olan Kemalizm, tüm bu zulme karşılık, "fikre karşı, fikir mücadelesi" der. Fakat bu da tamamen bir aldatmacadır. Çünkü, bu faşist ideolojinin, kendi güdümünde kurdurtulan partilere dahi, biraz güdümünden çıktığı için tahammülü kalmamıştır. "Cumhuriyet" in ilk yıllarında kurdurtulan Serbest Cumhuriyet Fırkası ile Terakkiperver Cumhuriyet Fırkası'nın kapatılışları, buna iyi birer örnektir. Gerekçe ise, bugün demokrasiye balans ayarı veren paşaların gerekçesinin benzeridir: "Henüz demokrasiyi uygulayacak düzeye gelmedik." Bu sözler, olsa olsa Kemalizmin seviyesizlik düzeyindeki çukurluğunu gösterir. İnanmayan okur, Kemalizmin, "fikre karşı, fikir mücadelesi" tezinin gerçek anlamını pratikte görebilir. Önümüzdeki 10 Kasım'da, bugünü protesto ettiğine dair bir metni sokakta okusun ve başına örülecek çorabı görsün.

23 Nisan'lar, 29 Ekim'ler ve 10 Kasım'lar, faşizmin Türkçe telaffuzu olan Kemalizmi, geniş kesimlere empoze etmenin vasıtası olarak kullanılmaktadır. Oysa bu ideoloji, halklarımızın kanına şırınga edilmek istenen yılanı bir zehirdir. Her yıl, 10 Kasım'larda, bayrakları yarıya indirerek andığımız Atatürk, ne aklıymızı giderebilmektedir, ne de köleliğimizi. Herkes saat 9'u 5 gece, saygı duruşuna geçtiğinde, yetmiş milyonluk nüfusun kaçta kaçının aç olduğunu, kaçta kaçının işsiz olduğunu düşünmek zorundadır. Enflasyonun neden çalışanlara fatura edildiğini, öğrencilerin neden bilimi öğrenemediğini, emeklinin kuyrukta geçen ömrünün nereye varacağını, T. Kürdistan'na gönderilen askerin ne için vurulduğunu, Karadeniz'de oynamak istenen oyunun ne olduğunu, Eşber Yağmurdereli'nin ne için tutuklandığını ve daha sayamayacağımız bir çok şeyi düşünmek zorundadır. Bir dakikalık saygı duruşu sırasında, tüm bunları düşündükten sonra vicdanınız rahat ediyorsa, Atatürk'e saygıda kusur etmeyin. Fakat vicdanınızda bir sızı hissediyorsanız, şu kahrolası Kemalizmi sorgulayın. **Sorgulayın ki**, huzura eresiniz. **Sorgulayın ki**, beyninize enjekte edilen yılanı zehirden kurtulasınız.

Sorgulayın ki, özgürlükleri ve kardeşlikleri prangalayan paslı demiri kırasınız.

Sorgulayın ki, masumiyetinize düşen gölgeyi kaldırasınız ●

ENTELLEKTÜEL

Yaklaşık bir yıl önce, "Bu Sistemde, Sistemi Eleştiren Herkes Tutuklanır" başlığıyla bir yazı yayınlamıştık. O dönem, Şanar Yurdatapan tutuklanmış, Yaşar Kemal'in cezası onaylanmış, Ragıp Duran cezalandırılmış, İsmail Beşikçi ve Işık Yurtçu ise zindan duvarlarının ardına kapatılmıştı.

O yazımızda entellektüelin kim olduğunu ortaya koymaya çalışmıştık. Bu aralar hakkında dava açılan Fikret Başkaya'nın sözleriyle, gerçeğin çarpıtılmış biçimiyle savaşıyor kişi olarak tanımlamıştık entellektüeli. Oysa hakim sınıflar, entellektüellerden kendi kötü zevklerinin methedilmesini istiyor; hegemonya boşluklarını doldurmak için, resmi ideolojinin propagandasıyla kitleler üzerinde mistifikasyon sağlamasını bekliyordu. İşte bu durum; hakim sınıfların beklentisi ve entellektüelin kim olduğu gerçeği; entellektüel ile sistem arasında bir çelişkiye sebep oluyordu.

Gerçi sistem, kendi komprador aydınlarını yaratıyordu. Fakat yine de az sayıda da olsalar, aykırı sesler çıkıyor ve sisteme eleştirilerde bulunuyordu. Kemalizmin ve korkunun çemberini kırmış çok az sayıda entellektüele sahip bir ülkede yaşıyoruz. Korkak bir aydın kişiliğine sahip entellektüellerimiz. Son dönemlerde devlet ile karşı karşıya gelen ve uluslararası kamuoyunda güçlü bir desteğe sahip olan Yaşar Kemal, geçtiğimiz yılda korkusunu şu şekilde ifade ediyordu: "Ben korkak bir adamım. Ama mesele korkmak değildir. Korkunun üzerine gitmektir. Ben korkunun üzerine yürüyorum... Bunlar karşısında kellesini koymayan insan değildir."

Bu sözler ile iyi bir çıkış noktası yakalayan Yaşar Kemal, ülkemiz aydınının kişiliğini ve gerçekte nasıl olması gerektiğini anlatıyordu. Fakat bu sözlerin sahibi olan kendisi dahi, bir yıllık sürece baktığımızda, korku çemberini kıramamıştır. Uluslararası bir ödülü alkışlar arasında alırken, aynı gece Eşber Yağmurdereli, bir televizyon programındaki konuşmasından ötürü tutuklanıyordu. Bu tutuklamadan kısa bir süre önce, Fikret Başkaya gibi onurlu entellektüellere PKK yataklıkla gerekçesiyle dava açılıyordu. Oysa kardeşlik ve barış sözlerini dilinden düşürmeyen Yaşar Kemal, halen Kürdistan sözcüğünü kullanmaktan korkuyordu. Bu korkak kişilik, yıllarca tutsak kalmayı göze alan Beşikçi ve Yağmurdereli gibi entellektüellerin onuruna ne kadar sahip çıkabilir?

Çirkef yüzlerini gizlemek ve demokrasi kandırması yapmak için salıverilen Işık Yurtçu ve diğer gazetecileri kapıda karşılamak kolay olanıdır. Hiç bir rizikosu yoktur. Kontra-medyanın dahi bağımlı seslerle haber yaptığı bu olayın arkasındaki mistifikasyonu ne kadar bozabildik? Oysa önemli olan buydu. Korkak aydın kişiliklerimiz bu gibi olayların üzerine ciddi bir şekilde gidemediği için, tarih, yeniden tekerrür ediyor. Resmi ideolojiye aykırı düşen çok az sayıdaki entellektüellerimiz, bir yıllık zaman henüz geçmişti ki, yeniden yoğun terör altına alınmak isteniyor.

Evet, bunlar karşısında kellesini koymayan insan değildir. Dağlarında, zindanlarında ve sokaklarında kellesini koyan onurlu insanların kanlarıyla sulanmış bir ülkede, entellektüeller de, kanlarının akmasını göze almalıdır. Kellesini koltuğuna alarak özgürlük aramaya çıkan ülkemizin onurlu devrimcileri, iki elin parmaklarını geçmeyecek sayıda olan Bedrettin Çemert'lerin, Musa Anter'lerin, İsmail Beşikçi ve Eşber Yağmurdereli'lerin onuruna sahip çıkacaktır. Peki ya kendisine entellektüel diyenler, bu onura sahip çıkabilecekler mi....?

POLİTİK GELİŞMELER KARŞISINDA

Nerede bir kitle hareketi varsa, o hareket içerisine girip önderlik yapmalıyız. Nerede örgütümüzün çağrısı varsa, onu olanaklarımız ölçüsünde bütün kuvvetlerimizle desteklemeliyiz. Kendi dar alanlarımızın sınırlarına hapsolup kalmayalım. İçimizden çokları bu dar kısımcı anlayışları üzerinde taşımaktadır. Bu bencil anlayış ve duruşlar kendisini başka alanlarda da göstermektedir. Bunun en tipik ve canlı örneğini ise legal faaliyetçilerin küçümsemesi oluşturmaktadır. Öyleki, legal alanlarda çalışanlara parti faaliyetçisi gözüyle bakılmıyor. Bu faaliyetçiler küçümsemediği gibi uluorta teşhir edilmeye çalışılıyor. Birleşik örgüt ruhunun olmadığı yerde ne kadar teori üretilirse üretilsin yine de gerçek gelişme kaydedilemez. Bu alanları küçümseyenler, devrimin nefes borularının bu alanlar olduğu gerçeğini göremiyor demektir.

"Yalnız devrimci coşkuya sahip olman yeterli değildir, aynı zamanda, devrimci teori silahını da kullanmayı bilmelisin. Sadece teoriyi bilmen yeterli değildir, Bolşevik karakterine ve Bolşevik amansızlığına da sahip olmalısın. Sadece ne yapılması gerektiğini bilmen yeterli değildir, bunu yapabilme yığıtlığına da sahip olmalısın. İşçi sınıfının çıkarlarına gerçekten hizmet eden her şeyi yapmaya ne pahasına olursa olsun hazır durumda bulunmalısın. Kişisel yaşamını işçi sınıfının çıkarlarına tamamiyle tabi kılabilmelisin."
(Dimitrov)

MLM'ler, kendi saflarındaki yanlışlıkları, zayıflık ve yetersizlikleri ortaya koymaktan korkmaz. MLM bir parti ve onun aktivistleri kendisinin ve üyesi olduğu bir partinin gelişmesini engelleyen her şeyi yadsımakla ancak gelişebilir, sınıfa ve devrime karşı görevlerini yerine getirebilir. Hatalarına karşı ciddi savaşım verdiği ve bu hata ve eksikliklerini dürüst bir şekilde ortaya koyduğu zaman gerçek gelişmesini sağlayabilir. Çünkü devrimci politika yalan, abartı ve hayali şeyleri reddeder. Devrimci politika tamamiyle somut duruma uygun yapılır. Bunun dışında yapılan politikalar burjuvazi ve onun ideolojik ipliğinden dokunmuş küçük-burjuvaziye aittir.

Siyasi iktidar perspektifiyle mücadele yürüten bir partinin iktidarı ele geçirmesi tamamiyle doğru politika ve bu politikaları ezilen yığınlar götürecektir. Kadrolarla orantılıdır. Mao'nun "siyasetin her şeyin önünde olduğu, her şeyin özünü oluşturduğu" bilimsel kuramını gerçeklik haline getirecek biricik güç ise kadrolardan başkası olamaz elbette. Peki doğru politika nasıl tespit edilir veya bundan ne anlıyoruz? Önce bunun açılımını yapalım sonrasında ise buna bağlı olarak bazı zaatlarıma vurgu yapalım. Politika, ideolojinin değerlendirme tarzıdır. Yani politika bir ideolojinin uygulama biçimidir. Ideolojinin hayata geçirilmesi, onun eylem biçimi olan politika her somut duruma göre farklılık arzeder. Bir ideoloji, ama bu ideolojinin topluma nüfuz etmesi için her somut durumda farklı politika ve binlerce kez taktik geliştirme. Dolayısıyla burada belirleyici olan, bu ideolojinin eylemsel ifadesi olan politikadır. Biz iktidar mücadelesi yürütüyoruz. Hemde farklı bir ideolojiyi kendimize rehber alarak. Ayrıca onun ışığı altın-

da oluşan siyasal bir yapıya var. Bunun kaynağı ise farklı sınıflar ve bu sınıflara ait farklı dünya görüşlerinin olmasıdır. Bizim bu iktidarı değiştirmek için yaptığımız eylemler siyasal eylemler, bu eylem ve ilişkilerin yönünün belirlenmesi ise politikadır.

Bundan hareketle, mevcut siyasal iktidarın genel ve güncel politika ve taktiklerini boşa çıkartmak ve oradanda proletarya açısından yeni mevziler ele geçirmek için her siyasal gelişmeye karşı anında politika ve taktik belirlemek proletaryanın vazgeçilmez zorunlu bir görevidir. Biraz daha açacak olursak: Örgüt belli bir amaca ulaşmak için araçtır diyoruz. Ve bunda her yazımızda, her politik çalışmamızda dile getiriyoruz. Ancak bunun, yani örgütün ve örgütlenmenin gelişmesi için yeterli doğru politikalar ürettiğimizden sözdebilir miyiz? Toptancı bir mantıkla hareket ederek bugüne kadar hiç doğru politika üretmedik demek kendi kendimizi inkardır. Genel siyasi çizgimiz doğrudur ve de kimi dönem ve durumlarda doğru politikalar da ürettik. Fakat bunlar yeterli değildi. Bu konuda yeterli bir hat izlediğimizi söylemek ise, örgüt gerçekliğimizi abartmak ve tarihsel geçmişimize gözlerimizi kapatmak olur. Bu da hatalı ve eksik yanlarımızı görmek yerine onların üzerini örtmek demektir. Bu, bilime ve bilimselliğe aykırılıktır. Fazla uzağa gitmeye gerek yok. Şöyle 25 yıllık geçmişimize bir göz gezdirdiğimizde, doğru politikalar ve bunlar ışığında doğru bir önderlik hattını tutturamadığımız gayet rahat görülebilir. Bu olumsuz hattın neden ve niçinleri bu yazımızın konusu olmadığından geçiyoruz. Peki doğru politika nasıl oluşturulacak? Bunun yanıtı ise şudur: Kendi subjektif gücümüz (örgüt kuvvetleri), düşmanın iç ve dış durumu (uluslararası durumu dahil), halkın durumu ve dost devrimci politik yapıların gücü ve yönelimi bir bütün olarak gözönünde bulundurularak belirlenen politikalar doğru politikalar. Buradaki vazgeçilmez ilke ise, tarihsel materyalist yorumlama ile diyalektik yöntem olmasıdır. Ki, Marksizmin ruhu denen şeyde somut şartların somut tahlilini yapmaktan başka bir şey değildir.

Daha önceleride belirttiğimiz gibi, örgütsel politikanın iki yanı vardır. Bunlardan birincisini; örgütün nitelik ve amacı, örgütsel işleyiş ve hiyerarşik yapısı, demokratik merkezîyetçilik, bir partinin hak ve görevleri, disiplin ve yargılama hukuku gibi konuları içeren tüzüksel boyut oluşturmakta

iken, ikincisini ise, gerek ülkede gerekse uluslararası alanda yaşanan politik gelişmelere karşı örgütü ve kitleleri harekete geçirecek politikalar ve taktikler oluşturmaktadır. Örgütsel politikanın birinci yanı esastır ve genel yol göstericidir. Ki, bu yan ancak ancak kongre ve konferanslarda değiştirilebilir. Bir partinin kongresi (ilk) yapmasından sonra kongre kararlarını ancak kongre bozabilir. Yani konferanslar kongre kararlarını bozamaz. Çünkü konferanslar, kongreler yapıldığı yerde onun bir üst organı olamaz. İşlevi farklıdır konferansları. Bugünkü durumda kongre yapılmadığından konferans kararlarını ancak konferans veya parti iradesi bozabilir. Birinci yanın değişmesi sözkonusu platformlarda tümünden değil biçimsel olur ancak. Burada üzerinde durmamız istediğimiz asıl konu burası değil. Asıl olan örgütsel politikanın ikinci yanının kavranmasıdır. Bunun özü kavranıldığında ve gerekleri yerine getirildiğinde ancak o zaman örgütsel politikanın birinci yanı kağıt üzerinde çıkıp gerçeklik haline dönüşebilir. Oradan da o parti iktidarı ele geçirebilir. İşte bu birinci yanın belirlenmesinden sonra belirleyici olan örgütsel politikanın ikinci yanındır artık. Yani güncel siyasal gelişmelerden tutalım da, ekonomik ve kültürel gelişmelerden karşı örgütü anında harekete geçirmek için doğru politikalar ve doğru taktikler devreye sokmaktır. Strateji geliştirecek oradan da MLM ideolojinin hizmetinde kurulacak siyasal iktidarı nihai zafere götürecektir bu doğru politika ve taktikler olacaktır. Bunun tayin edici insan unsuru ise kadrolardır. Bu da kollektif fikir üretme, kollektif uygulama ve uygulamada ancak gerçek ifadesini bulur.

Konumuz açısından önemli bir noktaya daha dikkatleri çekmek istiyoruz, da şudur: Partinin hem örgüt hem de örgütlerin toplamı olduğu gerçeklik, nin yeterince kavranmamasıdır. Bunun açılımını azıcıkta olsa yapmanın güncelimiz açısından önemi vardır. Bir parti aynı zamanda örgütler toplamı sözünden anlamamız gereken bir partinin sadece parti üyelerinde meydana gelen bir örgüt değil, onun yan örgütleri ile beraber bir bütün oluşturduğudur. Kızıl Ordudan tutalım da gençlik örgütlenmesine oradan da ileride oluşturulacak cephe örgütlenmesine kadar bunların hepsi partiye meydana getiren örgütlenmeler olarak anlaşılmalıdır.

Parti, bu örgütler aracılığıyla kitleleri kendi etrafında örgütler. Bu örgütler

Kİ DURUŞUMUZ VE ZAAFIYETİMİZ!

dışında tamamıyla parti tüzüğü doğrultusunda örgütlenmeye çalışılan ve bu örgütün yukarıdan aşağıya örgütlenmesini oluşturan legal, illegal kurum ve kuruluşlar, oradanda fabrika, mahalle, dernek, kültür merkezleri, köylü, yani bilumum ezilen emekçilerin olduğu yerlerde örgütsel kurum ve araçlarını yaratmaya çaba sarfeder. Bunlar aracılığıyla ezilenleri örgütlemeye çalışır. Beyaz ordu ve polis içerisinde faaliyet yürütmeyi ise reddetmez. Tüm bu alanlardaki örgütlülüklerin diyalektik ilişkisi parti kanalıyla olur. Bunlar yukarıdan aşağıya doğru bir üzümlü salkımı gibi örgütlenmek zorundadır. Bu genel bir doğrudur ve yapılması da zorunludur. Ancak bu organizmanın bir anda hareket etmesi noktasında önemli zaaflarımızın olduğunu görmeliyiz. Bir organizmanın sağlıklı işlemesi demek, o organizmayı meydana getiren tüm kurum ve kuruluşların yan örgütlerle birlikte bir anda çalışması demektir. Özellikle temel kurumlar işlemediği zaman ve harekete geçmediği zaman, ne kadar doğru politika belirlenirse belirlensin, bu politika yığımlara nüfuz etmez edemez. Bir örgüte niteliğini veren eylemin içeriğidir. Uygulamak demek ise "insanın dünya görüşünü pratik aracılığıyla yaşama aktarması, dönüştürmesi ve yeniden kalıba dökmesi demektir", diyor Mao.

Bilinmelidir ki, tüzüğe temel biçimi veren o partinin programıdır. Daha genel bir ifadeyle teori ve politikalarıdır. Bunlar olmadan ne örgütten, ne kurallardan, nede yönetim ve denetimden söz edebiliriz. Bilimsel bir ideolojik-politik hat ve onun sürekli olarak geliştirilmesi, ona sıkı sıkıya bağlılık, ana yönlendirici örgütsel ilkeyi oluşturur. Bu ilkeden şaşıldımı sapmalar kaçınılmaz olur.

Parti tüzüğü neyi emrediyor? Tüzük diyor ki: Bütün aktivistler, nerede olurlarsa olsunlar, eğer örgütün herhangi bir kurumu veya herhangi bir kolu bir kampanya, bir eylem geliştiriyorsa, o kampanya ve taktiği vargüçüyle desteklemek zorundadır. Bizim buna uygun hareket ettiğimiz söylenilebilir mi? Hayır söylenemez. Şöyle ki; bir demokratik kitle örgütümüz önderliğinde bir eylem veya kampanya örgütleniyor veya bunun çağrısı yapılıyor. Bu durumda diğer alanlardaki kurum ve örgütlülüklerin harekete geçtiğini söyleyebilir miyiz? Hayır söyleyemeyiz. Harekete geçilse de oldukça pasif ve etkisiz bir şekilde destek sunuluyor. Ya da tersi durumda, yani illegal örgütlülük, dahası orduya

katıl kampanyası başlatıldığında, bütün örgütlülüklerimizin yeterince harekete geçtiğinden söz edebilir miyiz? Buna da kocaman bir hayır diyeceğiz. Fazla uzağa gitmeye gerek yok. Bir karanlık eylemine varolan gücümüzün onda birini bile katamıyorsak, burada bir durup bin düşünmemiz gerekmektedir.

Kitleler eylem içerisinde örgütlenir. Bizim temel ilkimiz, kitlelere gerçek çıkarlarının ve kurtuluşlarının nerede olduğunu göstermek ve bunlar için mücadeleyi öğretmek değildir. Bu olduğuna göre, köyden fabrikaya oradanda okullara kadar kitlelerin bulunduğu her yerde örgütlenme yapmak bizim temel görevimizdir. Bugün Kürt ulusundan tutalım da bütün millet ve milliyetlerden emekçi halklarımıza uygulanan bunca azgın sömürü ve baskının baş sahibi sistem ise, ikinci derecede suçlusu da biziz. Çünkü bizler kitlelerden kopuğuz. Onları örgütleyemiyor ve politik bilinçlerini geliştirip siyasi iktidara yönlendiremiyoruz. Devletin bunca vahşice sömürü ve alçakça uygulamalarına karşı kitleleri ayakta kaldırıp örgütleyememişsek, bunun suçu bizdedir, kitle hareketinin gerisinde kalışımızdandır. Biz, bırakalım kitlelerin kendiliğinden gelme hareketlerini örgütlemeyi bir kenara, bir kitle örgütümüzün çağrısını ve örgütlediği kampanyayı dahi "benim işim değil" deyip uzak kaçıyoruz. Böyle örgüt ruhu olur mu? Bu, Maoist parti ruhu olamaz. Bir komünist parti illegal, legal örgütlenmesiyle birbirinden ayrılmaz bütünü oluşturur.

Marksistler devrim için hiçbir mücadeleye aracını reddetmez. İlke olarak her türlü mücadele aracını kullanır. Bu araçların kullanılmasının koşullarının olduğu yerde onu reddetmek devrimi kötürmüştür. Illegal örgütlenmenin esaslığı legal örgütlenmeyi dışlamayı reddetmeyeceği gibi silahlı örgütlenmenin esas alınması da bunun dışındaki barışçıl örgütlenmeleri dışlamaz. Birini esas almak diğerini ikincil görev olarak belirlemek, ikincil görevleri red veya inkardan gelmeyi getirmez. Bu, sol-sekter ve aynı zamanda devrimi erteleyen bir anlayıştır. Legal faaliyetle illegal faaliyetin diyalektik bağını kuramazsak, örgütü ve örgütlenmeleri kötürmüştür. Bu mantıkla ne illegal alanda başarılı sonuçlar alabiliriz nede legal alanda. Kaldık ki, "o alan senin dolayısıyla ben o alanın faaliyetlerini veya çağrılarını desteklemem" anlayışı kısmıcılık, bölgecilik ve dar grup pratik-

lerinden başka bir amaca hizmet etmez. Bu tür anlayışlar ve pratikler bir kolektif partinin ve partinin anlayışı olamaz. Bu anlayış ve pratiklere partide yer yoktur ve de müsaade edilmez. Bunlar k, burjuvaziye has düşünüş tarzı ve uygulamalardır. Bundan derhal vazgeçilmelidir...

Nerede bir kitle hareketi varsa, o hareket içerisine girip önderlik yapmalıyız. Nerede örgütümüzün çağrısı varsa, onu olanaklarımız ölçüsünde bütün kuvvetlerimizle desteklemeliyiz. Kendi dar alanlarımızın sınırlarına hapsolüp kalmayalım. İçimizden çokları bu dar kısmıcı anlayışları üzerinde taşımaktadır. Bu bencil anlayış ve duruşlar kendisini başka alanlarda da göstermektedir. Bunun en tipik ve canlı örneğini ise legal faaliyetçilerin küçümsemesi oluşturmaktadır. Öyle ki, legal alanlarda çalışanlara parti faaliyetçisi gözüyle bakılmıyor. Bu faaliyetçiler küçümsendiği gibi uluorta teşhir edilmeye çalışılıyor. Birleşik örgüt ruhunun olmadığı yerde ne kadar teori üretilirse üretilsin yine de gerçek gelişme kaydedilemez. Bu alanları küçümseyenler, devrimin nefes borularının bu alanlar olduğu gerçekliğini göremiyor demektir.

Her faaliyet alanının kendisine göre binbir türlü zorlukları vardır. Aslanan bu çelişkileri çözmek için birlikte hareket etme tarzıdır. Ortak bir düşünce ve ruh ancak kolektif bir dayanışma ve birlikte iş yapmayla sağlanır. Devrim, feodal burjuva sisteme karşı her alanda birleşik örgütlenme ruhuyla gerçeklik haline dönüşebilir. Örgütlenmede ihtisaslaşmanın olmadığı yerde kalıcı örgütlülükler yaratılamaz. Çünkü devrimi yapmak yetenek işidir, uzmanlaşma işidir ve tecrübe işidir. İşte bütün alanlardaki bu birikimlerin diyalektik birliği sağlanmadığı müddetçe devrimci mücadele kör-topal yürür. Bizim iyi bir komutana ihtiyacımız olduğu kadar, iyi bir ajitatöre, iyi bir müzikçiye ve iyi bir romancıya da ihtiyacımız vardır.

Her alanda kurumlaşmanın ve bu kurumların birlikte iş yapmasını sağlamanın devrim için ertelenemez ivedi pratik ve politik görevlerimiz arasında olduğunu unutmamalıyız. Sana kişiliği ve kimliği veren örgütse, o zaman burası beni ilgilendirmeyi diyemezsin. Bu, başkasının inisiyatifine karışmak şeklinde anlaşılmalıdır. Yani ben illegal faaliyetçiyim sen legal faaliyetçisin deyip eylemi düzenleyen kurumun inisiyatifini hiç kimse kıramaz. Onunki de parti politikasıdır seninki

Her faaliyet alanının kendisine göre binbir türlü zorlukları vardır. Aslanan bu çelişkileri çözmek için birlikte hareket etme tarzıdır. Ortak bir düşünce ve ruh ancak kolektif bir dayanışma ve birlikte iş yapmayla sağlanır. Devrim, feodal burjuva sisteme karşı her alanda birleşik örgütlenme ruhuyla gerçeklik haline dönüşebilir. Örgütlenmede ihtisaslaşmanın olmadığı yerde kalıcı örgütlülükler yaratılamaz. Çünkü devrimi yapmak yetenek işidir, uzmanlaşma işidir ve tecrübe işidir. İşte bütün alanlardaki bu birikimlerin diyalektik birliği sağlanmadığı müddetçe devrimci mücadele kör-topal yürür. Bizim iyi bir komutana ihtiyacımız olduğu kadar, iyi bir ajitatöre, iyi bir müzikçiye ve iyi bir romancıya da ihtiyacımız vardır.

de. Hepimizde o anda eylemi düzenleyen kurumun ve yetkilinin inisiyatifine uymak zorundayız.

Eylem komitesi ne karar almışsa onun dışında hareket edenler eylem bozgunculuğu yapıyor ve o özgüldede partinin irade ve eylem birliğini bozuyor demektir. Eylem anında tek disiplin ve tek ses çıkarmak zorunludur. Yoksa anarşizm olur. Yetki karmaşıklığı olur. Bozgun yaşanır. Ve bunun sonucunda da eylemde istenilen verim alınamaz. Dahası bu tür çok başlılığın yaşandığı durumlarda eylem başarısızlığa uğrar. Provakasyon ortamının yaratılmasına dahi yol açar... Eylem disiplinine ve çağrısına uysan, Eleştirin varsa bunları örgütsel kanallar aracılığıyla yazılı bir şekilde muhataplarına ulaştırırsın. Eylem anında eleştiri yapmak ve uluorta eylem aleyhinde konuşmak, niyet ne olursa olsun bozgunculuktur objektif olarak.

Bu disiplin anlayışını yalnızca kendi inisiyatifimizde gelişen eylemliliklerde sergilememeliyiz. Devrimci politik yapılarla birlikte örgütlediğimiz etkinliklerde de aynı sorumluluğu göstermeliyiz. Hatta bu gibi durumlarda daha duyarlı ve sorumlu davranmak zorundayız.

Ortak duruş ve aynı anda hareket tarzı izlemek bir öncünün olmazsa olmaz örgütsel ruhudur. Bunun tersi ha-

reket tarzı, hem örgütün başansını sekteye uğratar, hemde kaçınılmaz olarak örgütsel kaosu beraberinde getirir.

İşin bir boyutunu, bu alandaki eksiklik, yetersizlik ve hatta hatalı diyeceğimiz tarzlar oluştururken, diğer boyutunu ise, bir çok güncel siyasal gelişmelere karşı tavırsızlığımız oluşturmaktadır. Bu tarzımız daha çok dergi sayfalarından öteye geçmiyor. Ki, bu tepki ve tavrımızı da kimi zamanlar olayların gerisinde kalarak gösteriyoruz. Bu daha çokta kendisini, ulusal ve uluslararası gelişmeler olduğunda gösteriyor. Örneğin 1. Kürdistan'ındaki gelişmelere ilişkin belirlediğimiz politika doğru olmasına karşın, bu politikayı pratikte canlı hale getiremiyoruz. Daha açıkçası bir işgal hareketi yaşıyor, ama biz aktivistler olarak, bu işgale karşı gerek sokak, gerekse diğer eylem biçimleriyle harekete geçmiyoruz. Yada bir Dersim ve T. Kürdistan'ında her türlü vahşet yaşıyor, ama biz gücümüzü harekete geçirmiyoruz. Ya bir basın açıklamasıyla yetiniyor yada pratik olarak hiçbir şey yapmıyoruz. Keza uluslararası gelişmelere karşıda oldukça duyarsız kalıyoruz. Emperyalistler ve uşakları bir çok ülkeyi işgal etmeye çalışıyor, halkları ve ulusları katlediyor ama biz sessiz kalıyoruz. Böyle enternasyonal ruh olur mu? Bu, açık bir zaafiyettir.

Yanıbaşımızda dinci kesimin İsrail siyonizminin kanlı çizimleri altında ezilen Filistin halkına karşı gösterdiği tepkinin binde birini biz gösteremiyoruz. Bu durumda, tabii ki islami ideolojinin etkisi altında olan halka biz güven veremeyiz ve onları kendi saflarımıza çekip örgütleyemeyiz. Teorik söylemlerle kitleler örgütlenip anti-emperyalist bilinç geliştirilemez. Bazı durumlarda ve anlaşıcağımız ortak hedeflerde bu güçlerle ortak eylemler örgütlemeliyiz. Bu kesimlerle sıcak ilişkiler geliştirmenin yollarını aramalıyız. Bugün milyonlarca emekçi insan bu dini örgütlülükler etrafında örgütlüyse bunda suç bizimdir. Milyonlarca yoksul insan tarikatların etkisi altında ve onların bayrağı altında toplanıyorsa bu insanlar suçlu değil, suçlu olan biziz. Çünkü biz kitlelere gitmekte yayıfız. Kitlelerde kendiliğinden bizim saflara gelmez...

Benzer durum Kürt ulusu ve halkı içinde geçerlidir. Bu ulustan proleterya ve diğer ezilen emekçi kesime güven vermenin biricik yolu PKK şahsında yürütülen ulusal kurtuluş savaşına pratikte destek vermek olmalıdır. Halkların kardeşliğinin gerçekte sağlanmasının yolu pratik güvendir. Bir yandan, o ulusun temsilcisi durumunda olan PKK'ye karşı düşman tüm gücüyle saldırıyor, ama öte yandan bütün devrimci-demokratik yapı ve kurumlar buna sessiz kalıyoruz. Tepki-

miz dergi sayfalarını aşmıyor. Evet sınıf mücadelesi esastır ama sınıf mücadelesinin esaslığı ulusal devrimci hareketin desteklenmemesini getirmiyor. Tam tersine sınıfsal bakış açısı bu hareketin desteklenmesini emrediyor. Yalnızca desteklemekle kalmamalıyız. Bu güçlerle bulduğumuz ve örgütlü olduğumuz her alanda eylem birlikleri gerçekleştirmek için azami çaba sarfetmeli ve pratik adımlar atmamız. Köylük alanlarda bu konuda daha iyi ilişkilerin olduğunu söyleyebiliriz. Birlikte askeri eylemlerin örgütlendiği yayınlarımızda yer aldı.

Ama şehirlerde bu konuda olumlu bir gelişmenin olduğunu ne yazık ki söyleyemeyiz. Bir duvar yazılmasında dahi 1. Kürdistan'a yönelik işgal hareketini kınayan bir slogan yoksa, biz nasıl ezilen ulus ve onun devrimcilerine güven vereceğiz? İbrahim yoldaş 25 yıl önce bu konuda sosyal şovenizme alabildiğine ideolojik darbe vurmuştu. Ama biz çeyrek asırlık bir zaman aradan geçmesine ve de bir devrimci ulusal hareket yanibaşımızda savaş yürütüyor olmasına karşın halada onu yeterince desteklemiyorsak, burada durup kendimizi sorgulamak zorundayız. İbrahim teorisiyle pratiğiyle sosyal şovenizmin amansız düşmanıydı. Bu coğrafyada sol kesim içerisinde sosyal şoven kabuğu parparça eden ilk büyük Marksist kişinin İbrahim olduğunu hatırlatmaya gerek var mı? Bu coğrafyada yaşayan Türk emekçilerinin, hatta sözümona demokrat ve aydın geçinenlerin üzerinde sosyal şovenizmin etkisi bu kadar güçlü ise, bizim suçumuz bunda büyüktür. Çünkü, biz MLM'ler sosyal şovenizme karşı ideolojik görevlerimizi yeterince yerine getirmemişiz. Türk ırkçılığının bu kadar güçlü olmasında kendi payımızı görmeden gerçek gelişmeyi sağlayamayız. Bu işgal hareketine karşı bir korsan miting koymamız hem PKK açısından hemde Kürt halkı açısından büyük bir moral güç sağladı. Bir molotof atmak, bir askeri eylem bizim gözümüzde küçük bir eylem ve iş gibi görünebilir ama PKK ve Kürt ulusu için oldukça büyük bir destek ve güven kaynağı olur. Bir torba un, bir çift ayakkabı mazlum bir insan için ne kadar önemli ve değerli bir destekse, mazlum bir ulusun ulusal hareketini desteklemekte o kadar değerlidir. Bunu bir lütuf olarak değil politik devrimci bir görev olarak yapmalıyız. Bu bizim vazgeçilmez sınıfsal görevlerimiz arasındadır. Bunu savsaklamak ve görmezlikten gelmek devrimimize ve halkların kardeşlik ilişkisine zarar getirir. Bu zaafılarımızı ve eksikliklerimizi ivedi bir şekilde aşmalıyız...

Devlet esir kamplarında siyasi tutsakları teslim almak için yeni bir saldırı başlatmanın planlarını yapıyor ve ba-

zı yerlerde de bunu başlatmış durumdadır. Bu hususta üzerimize düşen görevleri zaman geçirmeden yerine getirmeliyiz. Bu konuda tüm örgütlülükler önemli görevler düşmektedir. Bu sorunun çözümünü sadece tutsaklara bırakmak ciddi bir politik sorumluluk olur. Esir kampları sınıf mücadelesinin merkezi olarak ele alınamaz elbette. Ancak buralardaki direnişleri ve direnişçileri yalnız bırakmak doğru bir politik yaklaşım olamaz. Buralardaki mücadeleleri küçümsemek veya buralara karşı görevlerimizi yerini getirmemek, bu alanlarda geçmişten günümüze dek sergilenen görkemli direniş ve eylemleri gölgelemek olur. Bir yerdeki mücadeleyi ve örgütlenmeyi esas almak ikincil alanları gözden çıkarmayı getirmez. Her alandaki devrimci kuvvetler bir anda, yani eş zamanlı harekete geçtiği zaman düşman güçlerini daha kısa ve kolay yoldan alt etmiş oluruz. Bunu söylerken ana mücadele biçimi ve örgütlenme biçimini gözden kaçırılmı düşüncesinde değiliz. Ana görevlerin kelimenin gerçek anlamıyla beslenmesi için ikincil görevlerinde yerine getirilmesi zorunludur. Her alandaki mücadele birbirini etkiler, birbirinden ayrı ele alınamaz. Evet asli görevlerimizden sapmayalım ama küçük gibi görünen görevlerimizi de küçümsemeyelim. Yığınların sessiz olduğu bazı dönemlerde sistemin kimi politikalarını protesto etmek için dilekçeli eylem ne kadar sessizliğin bozulmasına hizmet ediyor ve sistemi yaralayabiliyorsa, bu koşullarda en küçük bir politik direnişin sergilenmesi ve bunun desteklenmeside o kadar sistemi sarsar. Daha bir yıl öncesinde sergilenen Ölüm Orucu direnişi ve eyleminin yarattığı politik sonuçları gözönüne aldığımızda, zindanlardaki özgürlük tutsaklarının direnişlerini desteklememizin önemi ve değeride o kadar anlaşılır.

Kitlelerin o muhteşem yaratıcı gücünü örgütlü hale dönüştürmenin yolu, örgütün yukarıdan aşağıya kadar her ferdinin kitleler içerisinde olması ve bütün örgütlülüklerini bir çağrıyla harekete geçirmesiyle orantılıdır. Örgüt kitlelerle bütünleştiği ve gerçek önderlik rolünü oynadığı zaman devrimi büyütüp oradan da nihai zafere ulaşabilir. Aksi halde hem örgüt kendi gerçek niteliğini yitirir hem de onun aktivistleri. Bizler başta işçi sınıfımız olmak üzere bütün emekçi halkımızın hizmetkarı ve emirlerleri isek, o zaman her türlü kişisel çıkarlardan uzak durmak zorundayız. Çünkü, sınıf savaş politik olarak taşıdığımız zaafiyetleri affetmez. Egemen burjuva ideolojisi ve onun siyasi şekillenmesinden kaynaklı bütün zaafıları mezara gömmek için proleter ideolojiyle kendimizi donatmak zorundayız. Politik olarak duruşunu daha da sağlamlaştırmak için ileri! ●

Kitlelerin o muhteşem yaratıcı gücünü örgütlü hale dönüştürmenin yolu, örgütün yukarıdan aşağıya kadar her ferdinin kitleler içerisinde olması ve bütün örgütlülüklerini bir çağrıyla harekete geçirmesiyle orantılıdır. Örgüt kitlelerle bütünleştiği ve gerçek önderlik rolünü oynadığı zaman devrimi büyütüp oradan da nihai zafere ulaşabilir. Aksi halde hem örgüt kendi gerçek nifeliğini yitirir hem de onun aktivistleri.

Gençlik gelecektir, gençliği kazanan geleceği de kazanır

Gençliğin devrime kazandırılması oldukça emek isteyen ve sanıldığı kadar kolay gerçekleşmeyen bir hedefdir. Bununla birlikte karmaşık olan bir kesimdir. Gençliğin yaşadığı çok yönlü sorunların çözümünde ne kadar tahlil edici, sorgulayıcı ve titiz bir yaklaşım sergilenirse, gençlikle bütünleşmek o kadar hızlı ve köklü olur.

Belli bir yaş dilimi içinde olan gençlik, kendi içinde bir sınıf değil, ancak toplumsal bir tabakadır. Gençlik dediğimiz toplumsal tabakanın içerisinde her sınıf ve tabakadan gelme insanlar bulunmaktadır. Gençlik kitlesi, ne üretim araçlarının mülkiyeti karşısındaki konumu ve üretimde oynadığı rol ne de üretim sürecinde birbirleriyle olan ilişki ve bölüşümden aldıkları paya göre ayırdedilebilir. Gençlik kesimi; işçi gençlik, köylü gençlik, burjuva gençlik vb. tüm sınıfların genç nüfusunu kapsamaktadır.

GENÇLİĞİN TOPLUMSAL ÖZELLİKLERİ

Feodal kültürün ve burjuva değer yargılarının uyandırıcı etkisi altında erken yaşta ezilen ve yaşlandırılan işçi ve köylü gençliğin ağır baskı ve sömür ortamında düşünsel olanaklarını geliştirmesinin imkanları çok zayıftır. Bundan dolayı sosyal ve kültürel durumlarına karşı ilgisizdir. Varolan mevcut ilgisi ise kendi toplumsal yaşamından kopuk ve kendi gerçekliği ile aykırılık arz etmektedir. Siyasal sistemin istediği gibi futbol, cinsellik, pop ve uyandırıcıya yoğunlaşmaktadır.

Emeğin çok ucuz satıldığı, bundan dolayı ucuz emek cenneti olan ülkemizde, işçi gençlik, özellikle de çocuk yaşta sayılacak derecede genç olanlar da dahil, düşük ücretli, kısa vadeli işlerde çalışmaktadır. Sigortasız, sendikası ve bunlara ek olarak mevcut yasal düzenlemelerle örgütlenme hakkından yoksun olan bu kesim daha fazla sömürülmekte ve ezilmektedir.

Ülkemizde çalışan kesimler üzerinde yapılan araştırmalarda, özellikle çalışan genç kesimde meslek hastalıkları ve iş kazalarının en yoğun yaşandığı ortaya çıkmıştır. Bu kesim mesleki eğitimden bile yoksundur. Başta çı-
raklar olmak üzere, genç işçiler be-

densel ve ruhsal olarak sağlığa aykırı koşullarda çalışmaktadırlar. Kapitalist ülkelerde olduğu gibi, ücretli meslek eğitimi için kurslar dahi yoktur. Bundan dolayı genç işçiler, çalışmaya hazırlıksız başlarlar. Bu sorunlara ek olarak, genç olmanın beraberinde getirdiği sportif, kültürel, eğlence, sosyal vb. faaliyetlerden de mahrum kalmaktadırlar. Son derece sağlıksız koşullarda yaşadıkları için yoğun iş yorgunluğu, bel ağrıları ve iş kazalarına da kurban olmaktadır. İş kazalarında sakat kalanların da hiç bir sosyal güvenceleri yoktur.

Geri kalmış bir tarım ülkesinde, köylü gençliği tarım ve hayvancılık dışında herhangi bir sektörde iş bulamadığı için, daha iyi bir yaşam ve iş bulma umuduyla kentlere göç etmektedir. Bu da kendileriyle beraber ek sorunlar doğurmaktadır. Şehirlerde umduğunu bulamayan bu kesimlerde, yaşamlarına küsmenin bir sonucu olarak, psikolojik rahatsızlıklar, alkol ve uyuşturucu bağımlılığı, özellikle de intihar olayları daha fazla yaşanmaktadır.

İşçi ve köylü gençliği yanında birde işsiz ve yarı-işsiz olmak üzere halk gençliğinin önemli bir bileşeni teşkil eden semt gençliği vardır. Bu gençlik kesiminin yaşadığı en önemli sorunlardan biri işsizliktir. İçinde yaşadıkları ağır baskı, sömürü ve ezilmişliğe ek olarak işsizlik sorunu, bu kesimin manevi dünyasında daha derin dalgalandırıcı yaratmaktadır. Bu da eroin bağımlılığı, kumar alışkanlığı ve fuhuşun bu kesimler içinde hızla yaygınlaşmasına sebep olmaktadır.

Semt gençliği toplumsal konumu ve alışkanlıklarından dolayı daha yıkıcı özellikleri bağrında barındırmaktadır, şiddete daha fazla yatkındır. Bu özelliklerini iyi bir şekilde değerlendiren sivil faşistlerin ve gericilerin yoğun olarak örgütlendikleri kesimlerinden biridir. Doğru bir politika önderliğinde bu kesimlere gidilip, yaşadıkları sosyal, ekonomik ve kültürel sorunlar iyi bir şekilde işlenirse, bu kesime kendi sorunlarıyla beraber siyasal bilinç aşılanırsa, çok daha fedakar, gözüpek ve militan olurlar.

Toplumsal yaşamın her alanında olduğu gibi, bu alanlarında da kendine has sorunlarının çözümü, ancak bu kesimlerin yaşadıkları sorunların bütününe çok yönlü kavrayıp tahlil et-

mek ve sağlıklı politikalar üretmekle olacaktır. Başta tek tek mahalli sorunlardan yola çıkarak, kendi gerçek ve yegane kurtuluşlarının MLM ideolojisinin ışığında yürütülecek siyasal iktidar mücadelesiyle mümkün olacağını kavratmak gerekir. Semt gençliğinin örgütlenmesinin sağlandığı semt örgütlenmelerinde, çelişkiler daha yoğun olduğu için çabuk ve kolay örgütlenmeler oluşturulur. Bu durumun varlığı, esas olarak bu gençlik kesimi içinde örgütleneceğimiz anlamına gelmez. Tüm gençlik kesimi içinde esas örgütlenme alanlarımız şehirlerde işçi gençlik olacaktır. Diğer alanlardaki örgütlenme ise, gücümüzün el verdiği oranda gerçekleşecek bir durumdur.

Yukarıda da ifade ettiğimiz gibi, gençlik kitlesi kendi arasında farklı kesimlere ayrılmaktadır. Bu kesimlerin ortak sorunları olduğu gibi, farklı özgül sorunları da mevcuttur. Her kesime ilişkin propaganda araçları, kendi özgüllüğünden dolayı farklılık da arz etmektedir. Bir işçi gençliğe, öğrenci gençliğin akademik sorunlarını anlatırsak, bu durum kendi gerçekliğini yansıtmadığı gibi, bu alanda yürütülecek faaliyetten de istenilen verim alınmaz. Aynı durum öğrenci gençlik, köylü gençliği için de geçerlidir.

Düzenin yerleşik değerlerine tam olarak adapte olamayan gençliğin insani duyguları dipdirdir. Bundan dolayı adaletsizliklere karşı çıkmada daha duyarlıdır. Düzeni sorgulamada daha duyarlı, düzenin değiştirilmesi için yapılan eylemlerde daha aktiftir. Gençliğin hayal gücü canlı ve yüksektir. Sınıfsal kümelenme ve değerler tam olarak oturmadığı için, gruplar arasındaki fakir-zengin aile çocukları rahatlıkla ilişki kurarlar.

Gençlik, benimsediği değerlere kuvvetlice sahip çıkar. Devrimci mücadelesinin doğasında varolan atılım, değişim ve dönüşüm riskini rahatlıkla göze alır. Bunun için saflara giren genç kodrolar alışılmışın dışına çıkma, yaratıcı ve yeni yöntemler arama nitelikleriyle içinde bulundukları mücadeleye canlılık, coşku kattığı gibi, hareketin önünü de açarlar.

Gençliğin taşıdığı enerji ve potansiyeli çok iyi bilen egemen sınıflar, gençliği kendi hizmetinde tutmaya ve kendisine karşı gelişen mücadele ve

muhalafetlerde kendi lehine kullanmaya özel çaba sarfederler. Hatta kendi aralarındaki klik çatışmalarında bile etkin bir şekilde kullanmaya çalışırlar. Tarih bunun örnekleriyle doludur.

2. Abdülhamid'in baskıcı yöntemine karşı gelişen ve Alman emperyalistleri tarafından desteklenen Jön Türk hareketi buna bir örnektir. İttihat ve Terakki Cemiyeti, Jön Türk hareketinin devamı olarak ortaya çıkmıştır. Türk devletinin kurucusu olan Kemalistler de İttihat ve Terakki kökenlidir.

Kemalistler, daha sonra Anadolu'nun işgaline karşı gençliği kendi emrine sokarak, kuracakları faşist diktatörlüklerini sağlamlaştırmada ve başta Kürt ulusu olmak üzere diğer azınlık milliyetlere milli zulüm uygulamada, gençliği çok aktif bir şekilde ve ustaca kullanmıştır.

Yine Kore ulusunun özgürlük mücadelesini boğmak için egemen sınıflar, emperyalistlerin emrine sundukları binlerce halk gençliğini kendi kanlı çıkarlarına göre kıyımdan geçirdiler. 27 Mayıs darbesinde öğrenci ve aydın kesimini kendilerine kitle temeli yaptılar.

Faşist Mussolini'nin dünya halklarını köleleştirmek ve kendi ülkesindeki toplumsal muhalafeti bastırmak için kurduğu kara gömlekçilerin ezici çoğunluğunu da gençler oluşturmuştur. Faşizmin tarih sayfasındaki en barbar katliamlarından biri olan ikinci paylaşımlı savaşta da, Hitler'in kurmuş olduğu dokuz milyonluk dev orduyu gençlik kesimi oluşturuyordu. Bu ve buna benzer örnekleri çoğaltmak mümkün, ancak, sömürücü sınıfların gençliği nasıl kendi çıkarlarına göre yönlendirdiklerini ve yönlendirmeye çalıştıklarını ifade etmek açısından verilen örnekler yeter de artar bile.

Hakim sınıflar ülkemizde, gerek toplumsal mücadelenin yükseldiği koşullarda, gerekse de askeri faşist cunta koşullarında, yine en yakın "ilgiyi" gençlik kesimine göstermişlerdir. Bunun dar ağaçlarıyla, katliamlarla, DGM'lerle ve binlerce genç beyni zindanlara tıkarak yapmışlardır.

Gençliğin kendi içindeki yaşadığı sorunları bir bütün olarak işlemek konumuzu aştığı için, öğrenci gençliğin özellikle de yüksek öğrenim gençliğinin sorunlarını daha da yakından in-

celemeyle çalışacağız.

Öğrenci gençlik; işçi ve köylü gençliği gibi doğrudan üretim içinde olmadığından, sömürünün sınıfsal çelişkilerini yoğun olarak pratik anlamda yaşamamasına rağmen, sınıfsal bilinci kavrama ve kavradıktan sonra atığa geçme avantajına sahiptir.

Öğrenci gençlik; bir yönüyle geleceğe yönelik bir umut taşıırken, diğer bir boyutuyuda bu umutların gerçekleşmesinde mevcut siyasal düzenle çelişme halinde olduğu için düzenle çatışkılıdır.

Öğrenci gençlik; sahip olduğu duygu, düşünce, kültürel, toplumsal ilişki ve yaşam biçimi itibarıyla küçük-burjuva bir niteliğe sahiptir. Öğrenci gençliğin sahip olduğu bu sınıfsal ka-

Öğrenci gençlik; sahip olduğu duygu, düşünce, kültürel, toplumsal ilişki ve yaşam biçimi itibarıyla küçük-burjuva bir niteliğe sahiptir. Öğrenci gençliğin sahip olduğu bu sınıfsal karakter, düzenle olan çelişkilerinde yenilgi ve darbe aldığı koşullarda karamsarlığa, mücadelenin ivme kazandığı koşullarda ise tam zıddı bir değişim içine girerek coşkuyla mücadeleye katılmasına zemin hazırlar. Özellikle toplumsal muhalefetin bastırıldığı, devlet terörünün dolu dizgin at oynattığı süreçlerde kültürel, manevi, psikolojik tahribat ile yılgınlık, kaçkınlık ve ideallere sırt çevirme keskin biçimde en çok öğrenci gençliğinin saflarında yaşanır.

rakter, düzenle olan çelişkilerinde yenilgi ve darbe aldığı koşullarda karamsarlığa, mücadelenin ivme kazandığı koşullarda ise tam zıddı bir değişim içine girerek coşkuyla mücadeleye katılmasına zemin hazırlar. Özellikle toplumsal muhalefetin bastırıldığı, devlet terörünün dolu dizgin at oynattığı süreçlerde kültürel, manevi, psikolojik tahribat ile yılgınlık, kaçkınlık ve ideallere sırt çevirme keskin biçimde en çok öğrenci gençliğinin saflarında yaşanır.

Öte yandan devrimci muhalefetin geliştiği ve gelişmeye çalıştığı durumlarda ise, bu gelişmeye en çabuk ayak uyduran ve adapte olup öne çıkan da bu kesimdir. Bu durum da politik reflekslerinin gelişkin olması, yaşadığı dinamizm, enerji ve atılganlıktan kaynaklanmaktadır. Bundan dolayı, gerek yenilgi koşullarında, gerekse de yengi koşullarında en uç noktalarda sosyal aktiviteye sahip olan kesimdir.

Öğrenci gençlik; toplumsal gelişimden yana olan devrimci bir karaktere sahip olduğundan, komprador-burjuvazi ve büyük toprak ağalarının düzeninde kendi beklentilerinin gerçekleşmeyeceğinin bilincindedir. Bu sebepten dolayı, işçi ve köylü gençliğe daha da yakın dururlar. Toplumsal değişimlerin ve sosyal çalkantıların fazla olduğu dönemlerde ise, daha fazla radikal değişimlere açık olduklarından, anti-emperyalist, anti-leodal ve anti-faşist mücadelenin ön saflarında coşkuyla yer alırlar.

ÖĞRENCİ GENÇLİK ÜZERİNDE SALLANAN DEMOKLESİN KILICI: YÖK

Bugün, öğrenci gençliğin önündeki en büyük engellerden biri ve en önemlisi YÖK'tür. 12 Eylül Askeri Faşist Cuntası'nın has çocuğu olan Yüksek Öğrenim Kurumu (YÖK) adındaki faşist idare kurumu, 6 Kasım 1981 yılında kuruldu. 12 Eylül'ün toplum üzerine bir karabasan olarak çıktığı koşullarda, hakim sınıflar, toplumsal yaşamın her alanında olduğu gibi, eğitim alanında da kendi saltanatlarını sürdürmeye hizmet edecek, kendi ömürlerini uzatacak kurumlara ihtiyaç duydular. Öğrenci gençliği ellerinden geldiği kadarıyla kendilerine bağlamanın, yaşadığı toplumun sorunlarından uzak tutmanın politikalarını yoğun olarak devreye soktular. İşte kendileri için tüm bu görevleri yerine getirecek kurum YÖK'tür.

YÖK'ün görev ve amaçlarını kısaca açıklarsak; YÖK, Türkiye'de bulunan tüm üniversitelerin eğitim-öğretim kararlarını alır ve aldığı bu kararları uygulamaya koyar. Eğitim programının takvimini belirler, rektör ve dekan seçimini düzenler. Öğretim eleman-

larının atamalarını belirler ve yapar. Kısacası tüm üniversiteleri merkezi sistemle idare eder.

Siyasal iktidarın oluşturduğu YÖK'ün görünürdeki "görev"leri bunlarken, bir de işin arka planındaki görevleri ve yansımaları mevcuttur. YÖK'ün üstlenmiş olduğu misyonun asıl hedefi; eğitimin içeriğini boşaltmak, ezberci, düşünmeden ve sorgulamadan mahrum kalan "diplomalı cahil" yetiştirmek, eğitimi egemen sınıfların hizmetinde aktif bir silah olarak halka ve bilime karşı kullanmak, gelişen toplumsal muhalefetin önüne geçmek ve son tahlilde de, halk gençliğini kendi gerçeğine sırt çeviren birer robot olarak yetiştirip kendi kanlı saltanatlarının hizmetine sokmaktır.

Türkiye'de şu anda yetmişin üzerinde üniversite vardır. Açılacak olanlarla birlikte bu sayı yüze ulaşmaktadır. Bu üniversitelerin İstanbul, Ankara ve İzmir'de bulunan yirmisini bir tarafta tutarsak, taşrada bulunan üniversitelerin sorunları daha da fazladır.

Türkiye'de gerçek anlamıyla basit bir okul olan "üniversite"lerin yapısı başlı başına bir tartışma konusu olmakla birlikte, üniversite denilince, çeşitli bilim dallarının bir aradığını barındıran bütünsel bir kurum olması bir yana; Meslek Yüksek Okulları ve İlahiyat Fakülteleri'nin varlığı esaslı bir üniversite oluşturulması önünde birer engeldirler.

YÖK'ün başkanı da başta olmak üzere, tüm üyelerin ve rektörlerin bir kısmı cumhurbaşkanı, bir kısmı da hükümet tarafından atanmaktadır. Bu durumun varlığı dahi, üniversitelerde idari özerkliğin olmadığını ve bununla birlikte ne kadar anti-demokratik ve faşist bir kurum olduğunu gözler önüne sermektedir. Zaten mevcut yapısıyla YÖK; özerk, demokratik, bilimsel ve parasız eğitimi dışlayan bir role sahiptir.

Bir üniversite kurumunun olmazsa olmaz koşulu özerkliktir. Mali ve idari özerklik üniversitenin kalbini oluşturmaktadır.

Üniversitenin özerk ve demokratik niteliği şurada yatmaktadır: Rektör, dekan ve tüm üniversite çalışanlarının seçim yoluyla atanmasına akademik derecelerinin ne olacağına, hangi derslerin kimler tarafından verileceğine oluşturulacak öğretmenler kurulu karar verir.

Faşist devlet ideolojisine göre biçimlenen eğitim sistemini hayata geçirmenin, kısacası, Kemalizmin karakteristik özelliklerinden biri olan bilim ve kültür düşmanlığının ürünü olan YÖK'ün gerçek niteliği paneller, forumlar, seminerler ve iyi planlanmış fakülte konferanslarıyla teşhir edilmektedir. Asıl amacımız YÖK'ün kaldırıl-

masını sağlamaktır. Bu eksenle mücadele edilirken, bu sorun yanı sıra YÖK'ün kaldırılması sadece devrimci-demokrat öğrencilerin sorunu olarak darlaştırılmamalıdır. Özerk, bilimsel ve demokratik üniversite isteyen herkesin sorunu olarak görülüp, bu bakış açısıyla mücadele edilmelidir.

YÖK'e karşı mücadele, YÖK'ün kuruluş günü olan 6 Kasım'larla sınırlanmamalıdır. Öğrencisi, öğretimi elemanı ve tüm üniversite çalışanlarının ortak bileşenleriyle YÖK'e karşı mücadele etmek bir gerekliliktir. Bu güçlerin ileri kesimleriyle birlikte hareket edilmesi bir zorunluluktur. Bu durum, YÖK'e karşı mücadelede daha kitlesel ve etkili olmayı sağlar.

ASKERİ KİŞİLERİ ARATMAYAN YURT SORUNU

Öğrenci gençliğin denetim altına alınıp kontrol edilmesinde en önemli ve etkili bir araç olarak kullanılan yurt sorunu, YÖK'le bağlantılı olarak daha sistemli ve planlı çalışmaların birer halkası durumundadır. Bu açıdan özel yurtların çoğunluğu özellikle, 12 Eylül'den sonra kapatıldı. Geride kalan yurtlar ise, direkt devletin denetiminde olan Kredi ve Yurtlar Kurumu'nun emrine verildi. Mevcut yurtlar da, öğrencilerin ihtiyaçlarını karşılamaktan uzak bir kapasiteye sahiptir.

Her yıl artarak ödenen paralar nedeniyle, yurtlar emekçi yoksul aile mensubu öğrencilere kapanmaktadır. Yurtlardaki disiplin yasası, bir askeri kişilerin disiplin yasasını aratmayacak durumdadır. Öğrencilerin yatma saatinden tutulımda hangi kitap ya da dergiyi okuyacağına karar verildiği yada takip edildiği bir yapıya sahiptir. Yurtlardaki disiplin yasalarının asıl amacı ise, öğrenci gençlik arasındaki paylaşma ve birbirleriyle kaynaşmayı önlemek, ilerici ve devrimci düşüncelerle tanışmasını engellemektir. Yüksek öğrenim gençliğinin barınmasında önemli bir yer tutan yurtlar, bir dizi sorunun varlığını da kendi içinde taşımaktadır. Bu sorunların en önemlilerinden biri de, ulaşım sorunudur. Yurtlarda kalan öğrenciler ile okudukları okul çevresinde ev bulamayıp, nerede olanak bulursa oraya yerleşenlerin en büyük derdidir ulaşım. Ulaşım öğrencinin sırtına ek bir yük olarak binmektedir. Hali hazırda yurtlara da tüm öğrenciler yerleşemediği gibi, yurtlara yerleşenlerinde okullardan uzak olması başlı başına bir sorundur. Ayrıca yurtlarda sosyal, kültürel faaliyetlerin olanağı yoktur. Çalışma için ayrılan etüt odaları yoktur, ya da işletilmeyordur.

Yurtlarda verilen yemekler hem pahalı, hem de çok kalitesizdir. Böylesi bir durumda da yeterli ve dengeli

beslenmenin olanağı yoktur. Zaten, yurtlarda her yıl kayıt için alınan paralarda öğrencilerin sırtından kar elde etme amaçlıdır.

Tüm bunlarla birlikte, YÖK'ün sağladığı ders müfredatı öğrencinin zamanını boş ve ezberci çalışmalarla doldurmaktadır. Yine öğrencinin yurtlarda boş kalan zamanını değerlendirmeye olanakları da yoktur. Öğrencilerin sorunlarına çözüm getirecek öğrenci rehberleri işletilmemektedir. Bir de kredi adı altında verilen maddi yardımlar vardı. Bu ise tam bir keyfiyete büründüğü gibi, verilen paralar da mezuniyet sonrası "tahsil" edilecek borçlardır.

ÖĞRENCİ GENÇLİĞİN HAK ALMA MÜCADELESİ VE ÖĞRENCİ DERNEKLERİNİN İŞLEVİ

Öğrenci gençliğinin hak arama ve hak alma mücadelesindeki en önemli araçlarından biri, öğrenci dernekleridir. Öğrenci gençliğinin içinde yaşadığı mekân itibarıyla taşıdığı çelişkiler, sorunlar ve bu sorunların çözümü noktasındaki ilk adım olma özelliğine sahip bulunan öğrenci dernekleri, ilk çıkışlarındaki yani '90'lı yıllardaki gibi aktif değildir. Başta reformist, grupçu, benmerkezci anlayışların verdiği zarardan dolayı, fazla gelişmemiş durumdadır.

Öğrenci gençliğin yaşadığı sorunları, öğrencilerle birlikte tartışıp çözüm bulma yerine kapalı kapılar ardında alınan kararlarla yönetmeye çalışan anlayışların verdiği zararlar azımsanmayacak derecededir.

Çelişkilerin yoğun yaşandığı, eğitimin özelleştirilmeye çalışıldığı, haraçlara yapılan %400-450'lik zamlarla üniversiteler tümden paralı eğitime geçiş yaşamaktadır. Halk gençliğine kapıların kapatılmaya çalışıldığı, birer eğitim kurumu olmaktan ziyade rant getiren ticarethaneye dönüştürüldüğü, gerici-faşist kadrolaşmanın sürmekte olduğu, özel güvenlik birimleriyle polisin üniversiteye yerleştirilmeye ve polis-idare işbirliğinin kanıksatılmaya çalışıldığı, vb. sorunlarla adeta çelişkiler yumağı halindedir, üniversitelerdeki gençlik.

Öğrenci gençliğin, içinde bulunduğu sorunların çözümü için asgari düzeyde de olsa örgütlü olması zorunludur. Burada en fazla görev de öğrenci derneklerine düşmektedir. Öğrenci dernekleri demokratik örgütlenme mevzileridir. Öğrenci sorunlarına sahip çıkan her bireye kapılarını açık tutma özelliğine sahiptir. Mevcut gerici ve faşist eğitim sistemine karşı olan her kesimin hak alma ve hak arama mücadelesindeki birer mevzi olma özelliğine sahip bulunan öğrenci derneklerine nasıl yaklaşılabileceği, nasıl değerlendirileceği ve nasıl bir

misyon biçileceği sorunu önemlidir. Öğrenci gençliğin hak alma mücadelesindeki bu araçlara yaklaşırken, sadece öğrencilerin akademik sorunlarıyla ilgilenirsek, bu sağı ve ekonomist bir yaklaşım olur. Diğer taraftan öğrencinin yaşadığı akademik ve demokratik sorunları gözardı ederek yaklaşırsak, bu durumda da öğrenci gençlikten kopuşu beraberinde getiren sol bir yaklaşım sergilemiş oluruz.

Çelişkilerin böylesine yoğun yaşandığı bir yerde örgütlenememenin ya da örgütlenmede zorluk çekmenin başlıca nedeni doğru politikalarla kitleye gitmemektir. Bir çok reformist ve küçük-burjuva anlayışın tıkanmasının başlıca sebebi bu olguda yatmaktadır.

Bize gelince, öğrenci gençlik içinde olmamız gereken yerde bulunmadığımızı hemen belirtelim. Politikalarımız, devrimci birikimimiz, kültür ve mirasımız hiç bir yapının sahip olmadığı kadar berrak ve çoktur. Bizlere düşen görev; sahip olduğumuz MLM bakış açısını bulduğumuz alanın özgül ve somut sorunlarının çözümüne indirgeyerek ilişkilendirmektir. Kitlelere doğru politikayı kavratma noktasında ısrarlı olmalıyız. Bu, o alanda maddi güç haline gelmenin ön koşuludur. Bir alanda maddi bir güç haline gelebilmek için sadece siyasi, ideolojik hattın doğruluğu tek başına yeterli olmaz, aynı zamanda bu doğru politikaları kitlelere taşıyan aktivistlere ihtiyaç vardır. Ancak bu iki koşul birlikte işletildiği zaman kitleleşiriz ve bu kitleleşme içinde kadro yetiştiririz. Kitleleşmenin ve kadrolaşmanın doğru orantılı olduğunu unutmadan hareket etmeliyiz.

Hakim sınıflar, ekonomik ve siyasi saldırıya geçerek, kendi örgütlülüklerini öğrenci gençlik içinde oluşturmaya çalışmaktadırlar. Böylelikle öğrenci gençliğin öz örgütlülüklerini dağıtmayı hedeflediği gibi, öğrenci gençliğin örgütlenme hedeflerini de saptırmaya çabalamaktadır. Bu genel durum, her zaman egemen sınıflar ve onların politikacıları için geçerli olan davranış özelliğidir.

Öğrenci gençlik hareketinin yaşadığı kısa süreli durgunluktan sonra tekrar canlanarak hareketlenmesi, egemenleri yeni arayışlara sevk etti. Son dönemlerde devreye soktuğu Öğrenci Temsilci Konseyleri (ÖTK) bu politikaların birer halkasıdır.

ÖTK'nin başlıca amaçlarını özetlersek; bunlar, öğrenci derneklerini tasfiye etmek, sivil faşistlerin okullarda örgütlenmesini sağlamak, gençlik mücadelesini ve taleplerini saptırmak, öğrenci gençliğin devrimci mücadelesini frenlemek ve gençliği ken-

di kontrolünde tutmaktır.

Siyasal iktidarın üniversite idaresiyle devreye soktuğu bu oluşumu uzun vadede dağıtmanın yolu, öğrenci dernekleri içinde örgütlenmeye hız vermektir. Derneklerin olmadığı üniversitelerde, halen var olan klüplerde örgütlenerek dernek çalışmalarını başlatmamız gerekiyor. Birim derneklerinin tekrar işlevli kılınması için çaba sarf etmeliyiz. Özellikle birim derneklerinin oluşumunu savunan anlayışlarla birlikte hareket edersek, uzun vadede gençliğin bu oluşumlar içinde örgütlenmesini sağlamış oluruz. Unutmamalıyız ki, mücadelenin araçları ve yöntemleri çeşitlilik arz etmektedir. Özellikle kitlelerin olduğu her yerde ve eylemde, anlayışımıza ters olmadığı sürece bizler de yer almalıyız. Bu örgütlenmeleri yaparken kendi özgücümüze güvenir ve politikamızdan ödün vermezsek, uzun vadede kazanan biz oluruz.

Öğrenci gençliğin mevcut dağınkılığını ve örgütsüzlüğünü gidermenin yolu tabandan tavana doğru örgütlenmektir. Bunun içinde; geçmişte birim dernekleri konusunda düştüğümüz hatalara düşmeden, birim dernekleri üzerinde örgütlenen öğrenci dernekleri, bu dernekler üzerinde ise merkezi dernekler oluşturmamız. Gençliğin eş zamanlı eyleme geçmesi ve merkezi öğrenci gençlik örgütlenmesi için, merkezi dernekler üzerinden federasyona gitmeliyiz. Birim dernekleri elde ettiği hakları kalıcılaştıramadığı gibi, ihtiyaçlara da yeterli gelmemektedir. Merkezi Öğrenci Dernekleri Federasyonu (MÖDF) oluşturulması önümüzde acil bir sorun olarak durmaktadır.

Ancak öğrenci gençlik hareketinin mevcut mevzilerini koruma ve bu mevziler üzerinden yeni mevziler kazanma ve bu temelde kendi örgütlülüklerini kalıcılaştırmanın yolu, tabanın direkt inisiyatifinin sağlandığı ve gittikçe gelişmesine bağlı olarak meydana getireceği federasyonla mümkündür. Salt öğrenci derneklerinin oluşumuyla sınırlı kalan bir örgütlenme, yeterli olmaktan uzaktır. Ayrıca öğrenci gençliğin bir bütün olarak ekonomik-demokratik-akademik ve siyasi ihtiyaçlarına cevap veremez. Merkezi dernekler üzerinde oluşturulacak federasyonlaşma, gençlik hareketinin örgütlenmesine önderlik etmeyi sağlayacaktır.

LİSELİ GENÇLİK

Eğitim sisteminin halkın genç kuşaklarını düzene göre biçimlendirme ve adapte etme politikaları, insanca yaşam ve bilimsel bir eğitimin önünde başlı başına engel teşkil etmektedir. Öğrenci gençlik içinde liseli gençlik, devletin en çok yöneldiği kesim ol-

duğundan, konumuna ilişkin bazı değerlendirmelerde bulunmakta fayda var. Liseli öğrenciyi üniversiteye hazırlayan süper liseler ve anadolu liseleri kapılarını çok az sayıda öğrenciye açmaktadır. Liseler arasındaki ayrılmalar tüm hızıyla devam etmektedir.

Süper liseler, anadolu liseleri, meslek liseleri ve düz liseler arasında her yönden büyük bir durum var olur. Bu durum, eğitimde fırsat eşitsizliğini doğurmaktadır. Bazı liselerdeki, özellikle de düz liselerdeki okullar hakimsiz olduğu gibi, bir çok dersi de boş geçmektedir. Liseden mezun olan bir öğrencinin üniversiteye girebilmesi için ayrıca çok pahalı olan özel dersanelere gitmesi gerekmektedir. Tabii parası olan dersaneye gidebilmektedir. Bu durumda, eğitimde özelleştirmenin sonucu olarak paralı eğitim veren liseler yaygınlaşmaktadır.

Devletin eğitime harcadığı pay komik denecek bir rakama sahiptir. Mevcut payın bir bölümünü de özel okullara ayırmaktadır. Özel liselerdeki okullarda okuyan gençlerin düz liselerde okuyan gençlere oranla daha fazla üniversiteye girme şansı bulunmaktadır. Merkezi seçimler olan ÖSYM'nin kaldırılarak herkesin üniversiteye girmesi gerekirken, iki aşamalı olan sınavlarla bu hak gençliğin elinden alınmaktadır. Okulları özelleştirmenin bir biçimi olan ders kitapları fiyatlarının ve özel kıyafetlerin vb. MEE tarafından her yıl belirlenmesinin keyfiliği de yaşanmaktadır.

Ayrıca, tüm bu sorunlara ek olarak devletin, uyuşturucuyu önleme (!) ad altında liselerdeki devrimci mücadeleyi engellemek için polisleri ile okulların içine girmesi, bu kesimin politiklaşmasından korktuklarının bir sonucudur. Liseli gençlik, gerek devletin kendi eliyle okullara soktuğu uyuşturucuya karşı, gerek eğitimci gerici ve faşist niteliğine karşı, gerekse de eğitimdeki özelleştirme politikasına karşı mücadelede Liseli Öğrenci Birliği'nde (LÖB) örgütlenmelidir.

Sonuç olarak toparlarsak; gençlik kitlelerini ekonomik, akademik ve sosyal hakları ekseninde MLM ideolojisiyle donatmalıyız. Bizleri bu alanlarda çok önemli görevlerin beklediğini unutmamalıyız. Gençliğin yegane kurtuluşu, ancak çeşitli milliyetlerde emekçi halkımızın DHD ve sosyalizm mücadelesinin muzaffer olmasıyla sağlanacaktır. Bugün gerek üniversite gençliğinin gerekse de ortaöğretim gençliğinin yaşadığı sorunların kendisinden kaynaklı sorunlardır. Bu sorunların köklü çözüm Demokratik Halk Devrimi ile mümkün olacaktır. ●

YÖK; faşist diktatörlüğün bilimi prangalamasıdır

Sorunlarla dolu yeni bir eğitim ve öğretim yılına girdiğimiz şu günlerde, gözler yeniden öğrenci gençliğe, özellikle üniversiteli gençliğe ve onun mücadelesine çevrilmiş durumdadır. YÖK'e, harf(a)çlara yapılan %100 zamlara, sivil faşist ve polis kuşatmasına karşı, öğrenci gençliği zorlu ve dopdolu bir mücadele yılı bekliyor. 6 Kasım YÖK'ün kuruluş yıldönümü olduğundan, yazımızın konusunu, YÖK'ün üniversitelerdeki işlevi ve gençliğin buna karşı mücadelesi oluşturacaktır.

Üniversiteler, bilimsel bilgiyi biriktirip üreten ve insanlığın hizmetine sunan kurumların başında gelir. Bilim adamının, yani akademisyenin araştırma ve eğitim alanlarındaki özgürlüğünün, yani akademik özgürlüğünün olması gerekiyor. Bu da bilimin doğasından gelir. Bu özgürlük kavramı zaman içerisinde özerklik olarak ifade edilmiştir. Kuşkusuz bütün toplumsal sistemlerde bir üstyapı kurumu olan üniversiteler, diğer üstyapı kurumları gibi sistemin bir kurumdur. Esasta sisteme bağlıdır ve ona hizmet etmek zorundadır. Bu gerçeğe rağmen, buralarda görecede olsa bir özgürlüğün (üniversitedeki şekliyle özerklik) olması gerektiği yadsınmaz. Üniversitelerde özerklik, üç temel parçanın bütünlüğünde ifadesini bulur. Bunlar; bilimsel özerklik, idari özerklik ve mali özerkliktir. **Bilimsel Özerklik:** üniversitelerde bilimsel araştırma, çalışma ortamının olması ve buna dışarıdan müdahalenin yapılmamasıdır. **İdari Özerklik:** üniversitenin kendi asli unsurları tarafından yönetilmesi, idarecilerin seçimle gelmesidir. **Mali Özerklik:** bilimsel ve idari özerkliğin hayata geçebilmesinin doğal koşuludur. Bizdeki özerklik kavramı yukarıdan aşağıya bahsedilen ve tabii ki bunun doğal sonucu olarak pratikte yaşam hakkı bulmayan, sadece yazılı olarak bahsi geçen bir kavram olmaktan öteye gidememiştir.

12 Eylül Askeri Faşist Cuntası, daha önceki cuntalardan farklı olarak sadece toplumsal muhalefeti ezmeyle kalmamış, aynı zamanda her alanda kurumlaşıp kendisini sağlama almıştır. Bu anlamıyla da, 12 Eylül AFC'si öncesi kısmi oranda da olsa üniversitelerde varolan özerkliği de ortadan kaldırarak, 6 Kasım 1981'de Yüksek Öğretim Kanunu'nu yürürlüğe sokmuştur. YÖK'le beraber;

★ Rektör, dekan, bölüm başkanı, anabilim dalı başkanı gibi görevler atamayla saptanmaya başladı.

★ Fakülte kurulu küçültüldü ve çoğunluğu atamayla gelen bölüm başkanlarından oluşan yetkisiz kuruma dönüştürüldü.

★ Asistanlık kurumu kaldırıldı, yerine her yıl sözleşmesi yenilenmek durumunda bulunan araştırma görevliliği kurumu getirildi. Asistanlık, akademik yaşamın kaynağı idi. Bu bakımdan, bu kurumun

kaldırılması, akademik yaşamın kaynağının kurutulması anlamına gelmektedir.

★ Akademik yaşamın kimi zorunlu çalışmaları ortadan kaldırıldı. Bilim özgürlüğü ve yönetim özerkliği tümüyle kaldırıldı. İçin, üniversitelerin kendi sorunlarını kurumsal olarak çözme olanakları ellerinden alındı.

★ Çeşitli yasal düzenlemeler ve fiili uygulamalar sonunda tüm üniversiteler, fakülteler, yüksek okullar görünüşte bir kurumun, aslında tek bir kişinin, YÖK başkanının keyfi tutumlarına bırakıldı.

Yüksek öğretim, öğrenciler açısından, harf(a)ca bağlanarak paralı yüksek öğretim ilkesi kabul edildi. YÖK ile beraber, faşist cuntanın şaşırtıcılığı yapan, darbeci generallere melhiyeler düzeni, sözde bilim adamları üniversitelere getirildi. Bu öğretim üyelerine "akademik kariyer" dağıtıldı. Sıkıyönetimin 1402 sayılı yasasına göre 1300'ü aşkın bilim adamı üniversitelerden atılırken, bir o kadarı da sürgün edildi. Üniversitelerde tek tip insan yaratılmaya çalışıldı. Düşünmeyen, sorgulamayan, ülke sorunlarına duyarsız, tamamen efendimci, kaderci bir gençlik yaratılmaya çalışıldı ve bunda büyük oranda başarı elde edildi. Gençlik, fiziki terörle beraber yoğun ideolojik bombardımana tabi tutularak yoz arabesk ve pop kültürüyle şekillendirilmeye çalışıldı, çalışılıyor. Üniversitelerin MGK'sı olan YÖK'ün icraatları bunlarla da sınırlı kalmadı. Özellikle Kürt ulusal mücadelesinin ivme kazanmasıyla beraber 1990'da, MGK, YÖK'ten üniversitelerde Kürtlerle ilgili araştırmalar yapılmasını ve bölücü yayınlara karşı mücadele edilmesini talep etti. Bu doğrultuda Doğu ve Güneydoğu'daki aşiretlerin yapılarının incelenmesini ve bu konuda panel ve sempozyumların düzenlenmesini istedi. Ayrıca Kürtçe konuşanların Oguz boylarından geldiğinin ve bu bölgelerde Türk varlığının ispatlanması gerektiğinin vs. önemine dikkat çekti. YÖK'de bu doğrultuda harekete geçti. Yine son yıllarda MGK'nın tavsiyesiyle YÖK, Newroz bayramının Türklerin baharı müjdelere bayramı olduğunu iddia ederek, adını Nevruz olarak değiştirip çeşitli üniversitelerde resmi şekilde kutlamaya çalıştı. Böylece Kürt ulusunu inkar ve asimile politikalarının üniversitelerdeki sacayığını MGK direktifleriyle YÖK oluşturuyordu. Yine Çernobil felaketinden sonra İstanbul'da satılan çay, süt, yoğurt ve su da radyasyon taraması yapıp, tehlike sınırının 14 katı yüksekliğinde radyasyonla karşılaşılan Prof. Dr. Fikret Baykut ve Prof. Dr. Sacide Baykurt o dönemde YÖK'ten gelen yazılı bir talimatla susturulduklarını açıklamışlardı. Bu da YÖK'ün bilimsel çalışmalara yaklaşımında ve bunların halkın yararına kullanılmasında ne gibi çarpıtmalarda bulunduğu açık kanıttır. YÖK'le beraber, eğitim sistemi adım adım paralı hale getirilerek, üniversitelerin kapıları emekçi çocuklarına kapalı-

maktadır. IMF ve Dünya Bankası'nın ekonomik politikalarımıza yön verdiği günümüzde, üniversitelerde, YÖK aracılığıyla özelleştirilmekte ve sermayenin denetimine sokulmaktadır. YÖK bünyesinde oluşturulan "Milli Komiteler Üst Kurulu" bileşeni içerisinde, TÜSIAD Yönetim Kurulu Üyesi, Türk-Henkel Genel Müdürü, Koç Holding İnsan Kaynakları Yönetimi Başkan Yardımcısı ve TOBB Bilim ve Teknoloji Danışmanı gibi kişilerin yer alması, bütün gerçekliği çıplak bir şekilde gözler önüne sermektedir. YÖK'e tavsiyelerde bulunacak olan bu kurulun, öğretim üyelerinin terfi ve tayin işleriyle, akademik kariyerlerini değerlendirmesi, bilimsel kariyer imkanlarının dahi bu holding yöneticilerinin takdirine bırakılması, üniversite eğitiminin özelleştirilmesinin önemli adımını oluşturmaktadır.

Her yıl YÖK'ün kuruluş tarihi olan 6 Kasım günü protestolar yapılmış ve bu gelenekselleşerek günümüze kadar gelmiştir. Bugün yeniden YÖK'ün kuruluş yıldönümünün arifesindeyiz. Öğrenci gençliğin bugüne kadar ki temel hatasından biri, YÖK'ü protesto eylemlerini sadece 6 Kasım günüyle sınırlı tutmasıdır. Sistemin, üniversitelere yönelik politikalarını hayata geçiren YÖK'e karşı yapılacak eylemleri bir günle sınırlı tutmak, fazlaca kazanımlar sağlamaz. Yapılan eylemliliklerin kazanımlar elde edebilmesi ve geniş kesimi kucaklaması için, tepkilerin süreklileşmesi gerekiyor. Bunu bir program dahilinde sürece yayarsak daha ciddi kazanımlar elde ederiz. Çünkü sistem temelde politikalarını YÖK üzerinden hayata geçiriyor. Bu anlamıyla YÖK'ü sürekli teşhir etmemiz gerekiyor.

Diğer bir eksiklik ise, üniversitelerde yaşanan sorunları, toplumun diğer katmanlarından ve sorunlarından kopartıp, sadece öğrenci gençlik ile sınırlamaktır. Oysa YÖK'ün getirdiği tüm uygulamalar emekçi halkı direkt etkilemektedir. YÖK'le birlikte öğretim görevlileride önemli darbe yemiştir. Bu noktada eylemlere öğretim görevlilerinde katmak kaçınılmaz görevler arasındadır. Mersin Üniversitesi Senatosu'nun YÖK'ü kamuoyuna şikayet etmesi, öğretim görevlilerinin YÖK'e karşı tepkilerini altın alta dile getirmelerinin önemli bir adımı olarak kabul edilmelidir. Her ne kadar YÖK'ün onlara karşı açtığı soruşturmada geri adım atmış olsalar da, bu eylemleri 12 Eylül'ün ölü toprağını üzerlerinden atmalarının ve YÖK'e karşı tepkilerini dışa vurmalarının önemli bir göstergesidir. Öğrenci gençlik YÖK'ün teşhirine yönelik eylemlerde sadece öğretim görevlilerini değil, aileleri, çeşitli sendika ve siyasi partileri, demokratik kitle örgütlerini de bu sürece dahil etmelidir. Nasıl ki bir işçi, memur sendika ve insanca yaşam hakkı için sokaklara dökülüyorsa, çocuğunun bilimsel, parasız eğitim hakkı vb. içinde sokağa dökülmesini sağlamalıyız. Özellikle 3 Kasım 1996'da mersedesin

Susurluk'ta devlete çarpmasıyla beraber mafyalaşan, çeteleşen devletin çirkef yüzü açığa çıktı. Bizim, yıllardır devletin gerçek niteliğiyle ilgili anlattıklarımızı görmeyenler ya da görmek istemeyenler için önemli bir vesile oldu. Gerilla savaşları karşısında çözümlere yaşayan ve buna paralel olarak kendi iç dalaşlarını artıran hakim sınıfların açığa çıkan pislikleri, toplumda çok geniş bir kesim tarafından temiz toplum özlemi yaratırken, bu doğrultuda da harekete geçip, sokağa dökülmüştü. 30 Eylül'de yeniden başlatılan kampanya 3 Kasım'da noktalansa dahi, öğrenci gençlik geniş kesimlerle beraber, 3 ve 6 Kasım'ı birleştirerek, YÖK'ü protesto eylemleri nezdinde alanlarda Susurluk'ta açığa çıkan devletin gerçek yüzünden hesap sorma eylemlerine dönüşümlüdür. Cezaevlerindeki çete üyelerinin, katillerin birer birer tahliye edildiği şu günlerde, İYÖDER Yönetim Kurulu Üyesi olan **Ufuk Tanbaş**'ın 18 Eylül'de cezaevine konulmasının ardından, Ufuk şahsında zindanlara tıkanan öğrencilere özgürlük eylemlerine çevirmelidir. Yani protestolar YÖK ile sınırlandırılmamalı, geniş kesimler tarafından yankı bulan kontra düzeninden hesap sorma bilinciyle hareket edilmelidir. Sorunlar, sistemden koparılmamalı, aksine sorunların kaynağında sistemin olduğuna açık bir şekilde vurgu yapılmalıdır, ön plana çıkarılmalıdır.

Öğrenci gençlik; kendi içindeki grupçu, sektörel ve kısırtıcı tartışmalara son vererek, ortak noktaları ön plana çıkarmalı, kitlelerin gözünde kendi aralarında dahi birlikteliği sağlamayan, birlikte üretmeyen yapıları olmaktan kurtulmalı, kitlelere güven vermelidir. Eylemlilikler sürecine liseli gençliği de katmalıdır. Devletin esas korkusu halk yığınlarının birleşik ve örgütlü mücadelesidir. Kitleleşme aynı zamanda egemenlerin "uç-beş örgüt mensubu, örgütlerin provakasyonu" gibi demagogilerini de paramparça edecektir. 6 Kasım öncesi üniversiteler YÖK'ü, paralı eğitimi, Susurluk'ta açığa çıkan devleti teşhir eden duvar gazeteleri, diatilyatro gösterimi, panel, forum örgütlemeleri, sınıf, amfi ve kantin konuşmaları vb. tarzda kitlelerden kopuk olmayan ajitasyon-propaganda çalışmalarını sürdürmelidir. Eylemler esnasında polise karşı alınacak tavır çok önemlidir. Kitlesele direnişler ve karşı koyuşlar gerçekleştirerek direniş geleneğini yeniden yaratmalıyız.

Geçen yıl eylem öncesi ve eylem günü sabahleyin polislin yoğun gözaltı furyasından ders çıkarılmalı, onu boşa çıkarcı taktik uyanıklık gösterilmelidir. Eylemlere devrimci militan tarz damgasını vurmalı, yeni eylemlilikler yaratılmalı, günü kurtarmaya yönelik değil, uzun vadeli ve sürece yayılmış eylemler hedeflenmelidir. Bu kazanımlar mücadele kanallarıyla aktılmalı, öğrenci gençliğin meşru olan öğrenci demekleri hayata geçirilmeli, varolan dernekler daha da işlevli hale getirilmelidir. ●

Dağın diyalektiğiyle yürümek

30 Eylül'den bu yana, Susurluk gerçekliği-ne; yani faşist Türk devletine karşı kitlesel eylemlilikler devam etmektedir. Başok il-de kitlelerin harekete geçtiği eylem süreci-ne, üç farklı yaklaşım önderlik etmektedir.

1- ÖDP ve EMEP gibi, düzen içi kalan re-formist ve revizyonist çevreler.

2- Grupçuluğa karşı olma adına, grupçu şekillenişin tipik bir örneğini sergileyen Kurtuluş çevresi.

3- Diğer devrimci örgütlerin, eylem birlik-leri çerçevesinde bir araya geldiği örgüt-lükler.

Bu üç farklı yaklaşımın yer yer birlikteliği söz konusu olsa da, bu şekilde farklılaş-tıkları bir gerçektir.

Daha önceki eylemlilik süreçlerin-de, darbe-şeriat ikilemli sahte gündemle yedeklenen reformist ve revizyonist kesimlerin, halen MGK'cazeli politika yürütüğünü söyle-mek yanlış olmayacaktır. Dokunulmazlık-ların kaldırılmasıyla sınırlı tutulan bir yak-laşım, MGK'yı aşamamaktır. Bunların bu tutumunu, ANAP'a yedeklenmek olarak yorumlamak ise, komutan ile onbaşı ara-sındaki ilişkiyi kuramamaktır.

Yeni Dünya Düzeni'nin düzensizliğiyle dünyada estirilen liberal ve reformist rüz-garlar ülkemiz içinde geçerlidir. Dünyada estirilen reformist ve revizyonist sağ rüz-garlar, ideolojik olarak esas tehliktir. Ül-kemizde de, bu rüzgarların esintisi güçlü bir şekilde görülmektedir. Ki, zaten MGK'nın bilinçli bir şekilde, özellikle ÖDP so-matunda, reformist yapıların önünü açtığı bir gerçektir. Bu, ülkede bir takım düzeltmelerin yapılacağı anlamına gel-mez. Feodal-faşist diktatörlüğün pervasız zulmü altında hırçınlaşan kitlelerin radika-lizme meylenmesi için, reformizmi al-tematif olarak sunma ve kitlelerin hırçın-lığını yumuşatma çabasıdır.

Ne var ki, bizimki gibi geri biraktınmış ül-kelerde, radikalizmin törpülenmesi ve re-formizmin zafer elde etmesi mümkün de-gildir. Çünkü, bu gibi ülkelerde karşı-dev-rimin kendi içindeki çatışma, devrim için-deki çatışma ve devrim ile karşı-devrim arasındaki çatışma çok keskin bir şekilde yol almaktadır. Bugün, PKK'nın barışçı po-litikalarının avantajıyla da palazlanma fı-rsatı arayan reformizm, dağın hükmüne ye-nik düşeceği gibi, sokağın hükmüne de ye-nik düşecektir. Kendisini en güçlü hissetti-ği anlarda dahi, '96 1 Mayıs'ındaki gibi, hırçın fırtınalarla karşılaşması an meselesi-dir. Dolayısıyla liberal ve reformist rüzgar-lardan medet umup, MGK'nın değinme-ni-ne su taşımak, düpedüz ahmaklıktır.

Grupçuluk, devrimci hareketin ciddi has-taklıklarından biridir. Öyleki, devrimci ha-reketlerin bir araya gelmelerinde önemli bir engel olduğu gibi, bir araya gelişlerde, süreç tamamlandıktan sonra yapılan olum-suz tartışmalarla, süreci gölgeleyen bir özelliştir. Devrimci eylem birliği çerçeve-sinde bir kazanım elde edilir, ancak bu ka-zanımı, devrimin hanesine yazmaktan başka grubun hanesine yazma çabası güdülür. Bu kapitalist bir mantıktır. Kolektif üreti-len emeğin, bireysel tarzda gaspedilişi ya-

saşdır, rant kavgasıdır.

Düşmanın da faydalanmaya çalıştığı bu grupçu zihniyet, Mahir'lerin, Deniz'lerin, Kaypakaya'nın ve Ölüm Orucu şehitle-rinin geleneğine tersdir. Bu gelenek baltalandıkça, kazanan düşman olacaktır. Do-layısıyla, grupçu yaklaşımları eleştirmek olumludur. Ancak her hareket, eleştirirken, biz yolun neresindeyiz? diye sormalıdır. Aksi takdirde, olumsuzlukları sürekli başka-larına fatura etmek, tabiri caizse burnu-muzdan kıl aldımınarak, birliğin zeminini hıptan kaybetmek anlamına gelecektir.

Bu konuda bir çok yapının farklı yaklaşı-mı olmakla birlikte, biz, devrimci yapılar arasındaki dayanışma ve dostluğun, aynı mevsimlerde girilecek çangımlarda pelişe-ceği kanaatindeyiz. Ortaklaşa dökülen kanlar, birliğin harcı olacaktır. Farklı teorik yaklaşımlar, kesinlikle bunun önünde en-gel değildir.

Grupçu yaklaşımlar konusunda Kurtuluş çevresi, olumlu bir takım vurgular yapı-makla birlikte, kendisini sorgulamama noktasında çok uç davranmaktadır. Adeta herkes bize düşman, herkes bizim mezar-ımızı kazmaya çalışıyor tarzında bir şekille-nişe gitmektedir. Herkesi kendisine düş-man sanan bu şekilleniş, grupçuluğun tipik bir biçimi olup, Kemalist bir özelliğin dev-rimci saflardaki nüsedisi halidir. Kema-lizm, "Türke Türkten başka dost yoktur" pompalamasıyla, herkesi kendisine düş-man gören bir kişilik yaratmaya çalışmak-tadır. Ki bu, halkların kardeşliğini baltala-maya yönelik bir girişimdir.

Kurtuluş çevresi, bu eylemlilik sürecinde farklı bir politika izledi. Bu gayet doğaldır. Fakat bu doğrallık, diğer devrimci yapılar-mal ile bir karşılığına sebebi olmamalıdır. Bugün burada birlikte olmayabiliriz ama yarın bir başka mevzide, hatta çok keskin siperlerde birlikte olabiliriz. Ne var ki, böylesi grupçu şekillendirilişler, yarımkı birliktelikler için güphelere sebep olmakta, kitlelerimizin ortak motivasyonunu renci-de etmektedir. "Birliğin zemini salt bize karşı olma temelinde bir gecede oluşturul-muş halkla ilgisi olmayan uyduruk halk platformlarıdır..." şeklindeki bir yaklaşım doğru değildir. Satırların salibi bile, bizim, Kurtuluş'a karşılık şeklinde bir hat izleye-ceğimize inanmıyordur. "Oligarşinin, oportünizm ve reformizmin cephe korku-sunu büyüteceği" sözleri sekterdir. Kurtu-luş'ta biliyor ki, bizler, Kurtuluş gibi bir ya-pılanmanın güçlenmesinden onur duyarız. Kurtuluş'ta biliyor ki, bizlerin, oligarşiden ve reformizmden ayırt edilmesi gereken yanlarımız vardır. (Kimin komünist, kimin oportünist olduğunu ise burada tartışma konusu yapmayı uygun görmüyoruz.)

"Sürekli aydınlık için 1 dakika karanlık" eylemlerinde birlikte hareket zeminini ya-kalayamamak zaten bir olumsuzluk iken, tartışmaları bu zemine kaydırmak daha bir olumsuzluktur. Unutulmamalıdır ki, birlik-lar iki ya da daha fazla örgütlerle yapılmaktadır. Dolayısıyla, yürümeyen birlikteli-liklerin muhasebesi tek taraflı yapılmama-lıdır. Eğer ki, sizlerde içinde yer aldığı birliktelikler hep dağılmayla sonuçlanmış-sa, burada size düşen payları da muhasebe

etmek zorundasınız. Elbetteki bizler, bu muhasebeye hakim olacak değiliz. Ancak, devrimci mücadele içerisinde daha çok kez birlikte olacağımız yapıların birlikteliğinin doğru yönelimler içerisinde olmasını ista-rız.

Bizlerde içinde yer aldığı, eylem birikle-ri anlayışıyla biraraya gelen örgütlenmeler de, bu konuda hassas davranmak zorunda-dır. Eylem sürecinin üç başlı yürümesi za-ten bir olumsuzluk iken, sokaklardaki kit-leyi karşı karşıya getirmek ya da boyfesi eğilimlerin önünü almanın aynı bir olum-suzluk olacaktır.

Tüm bu eleştirel noktalara ve farklı yakla-şımlara karşın sokak, devrimci mücadele için iyi bir kaynak sunmaktadır. Devletin teşhir edilmesi ve kitlelerin iktidar bilinciyle donatılması için önemli oranda mater-yal sözkonusudur. Kitlelerin bağrında kok salmak ve en militan kesimlerinden illegal çekirdekler oluşturmak için muazzam ola-naklar sözkonusudur ve bu süreç, bunlar-dan sadece bir tanesidir.

Bugün açısından bizler için önemli olan kof kiteselleşme değildir. Kara kedi ile ak kediyi çok daha iyi ayırt etmemiz gereken bir süreçten geçiyoruz. Dağın diyalektiği-yle yürümek zorundayız. Dağ, Karadeniz'den sonra, düşmanın çokça korktuğu böl-gelere açılmanın kanallarını da zorlarken, sokak ve hatta uzak cephe gerisi, kitleleri dağla birleştirmenin kanallarını zorlamalıdır. Devrimci mücadele tarihimiz göster-mektedir ki, devrim dağ, dağ devrim de-mektir. Genllarin kudretli vuruşlarını kav-ramayanlar, iktidara yürüyüşün yolunu keşfedememiş demektir. Kiteselleşme dahi dağ merkezinde ve dağ merkezli olmak zorundadır. Kaypakaya'nın tezleri örgüt-lenmede ve kitle faaliyetlerinde bize ışık tutmaktadır.

"HALKIN ORDUSU YOKSA HİÇ BİR ŞEYİ YOK DEMEKTİR"

Son dönemlerde kimi çevrelerin kitesel-leşmelerine ve bu çevrelerinde kitesellik-lelerini kendi doğruluklarına ve güçlülükleri-ne bir kanıt olarak gösterdiklerine tanık oluyoruz.

Bu yaklaşımlar karşısında öncelikle geriye doğru gitmemiz gerekiyor. Geçmişin Dev-Yol'ları, Halkın Kurtuluşu ve TIP'leri bu-gün yok. Çünkü önemli olan kitesellik de-ğil, ideolojik ve siyasal duruştur. Dolay-ısıyla, bizler açısından kitesellik değil, na-sıl kiteselleşildiği önemlidir. Biz biliyoruz ki, istediğimiz kadar kiteselleşelim ama bir ordu yaratılmamışsa çok fazla mesafe katedilmemiş demektir. Bir halkın ordusu yoksa, hiç bir şeyi yok demektir. Kitesel-leşmek tek başına demokratik kitle örgüt-lelerinde faaliyet yürütmek değildir. Öncelikle parti örgütlenmesinden sonra, esas örgüt-lenme biçimi ve devrimin vazgeçilmez üç silahından bir olan ordu örgütlenmesini kiteselleştirmek gerekir. Dolayısıyla, ordu-lamaya hizmet etmeyen, iktidara yönelik illegal ve legal kurumsallaşmalar içerisinde somutlanmayan kiteselleşmeler koftur. Bizler bu tür yaklaşımlardan uzak durmak ve kendi diyalektiğimizle hareket etmek zorundayız. Devrim için acelemiz var, an-cak aceleci değiliz. Soğukkanlı ve stratejik

düşünmek zorundayız. Kendi gerçekliği-miz ve tecrübelerimiz doğrultusunda hare-ket etme zorunluluğuyla karşı karşıyayız.

Bu zorunluluklardan bir tanesi ise, teorik doğrularımızı pratik uygulamalara dök-mektir. Aksi halde lafazanlık derecesinde kalan kişiliklerde kendimize ve dolayısıyla halkımıza zarar vermektan başka bir iş yapmış olmayız.

Zulmün ve aldatılmışlığın acısını yüreğin-de hissederek halk, bizlerden öncülük bek-lemektedir. Teorik gevezelikten uzak, ken-disiyle içiçe, kanını kanına, terini terine karıştırmış, burjuva özelliklerinden an-nmaya çalışan, yaşamın her alanında düş-man ile kendisi arasındaki çizgiyi netleştir-me becerisini gösteren, illegalite doğrultu-sunda kendisini koruyan ama halk, devrim ve parti için gözünü budaktan esirgeme-yen bir öncülük beklemektedir.

Bunun yolu; sınıf mücadelesinin engin de-nizine bütün varlığımızla atılmaktan geçer.

Bunun yolu; askerileşmiş politik savaş ör-gütü Maoist partinin örgütlü güçleri ve ta-raftar kitesi olarak, ideolojik donanımı-mızı artırmaktan, öğrendiğimizi uygulamak-tan ve hem teoride hem de pratikte dünya-da estirilen reformist ve revizyonist rüzgar-lara karşı mücadele etmekten geçer.

Bunun yolu; şehirlerde kiteselleşme adına olabilecek kof bir yığılmayı önlemek için, kiteselleşmeyi gerilla bölgelerine aktara-cak örgütlü kanalların yaratılması ve bu gücün silah, teçhizat vb. donanımlarını sağlayacak teknik ve mali olanakların ya-ratılması için, şehirlerin ve uzak cephe ge-risinin görevlerini layıkıyla yerine getirme-sinden geçer.

Bunun yolu; merkezi politikalar doğrultu-sunda birleşik ve egilimli hareket kabili-yetini göstermekten geçer.

Bunun yolu; dost devrimci örgütlerle, eleştiri silahını bir kenara bırakmadan ama sü-rekli olarak birlik yönünü önde tutmanın önemine vurgu yaparak, birlikte hareket etmenin kanallarını açmaktan geçer.

Bunun yolu; gerillalarımıza, esir savaşçıla-rımıza, şehitlerimize ve hepsinin ailelerine sahip çıkmaktan geçer.

Bunun yolu; kitleleri sevmekten ve onlar-dan öğrenip, onlara öğretmekten geçer.

Yıllardır kan ve can pahasına bugünlere taşıdığımız mücadelemizi, artık geliştirerek ileriye taşımak zorundayız. Savaş realitesi-nin omuzlarımızı yüklediği sorumluluklar ağırdır. Bu ağırlığı taşıyabildiğimiz, daha doğrusu taşımak istediğimiz oranda güçle-niriz. Bu istegimizden hiç kuşku duyma-dık. Ne varki, bu istek doğrultusunda gö-revlerimizi layıkıyla yerine getirdiğimizi söyleyemeyiz. Canımızı feda etmekten sa-kınmadık, dokuzar dokuzar, onar onar, on üçer on üçer şehit düştük. Ancak görevi-miz sadece şehit düşmek değildir. Şehitle-rimizin yarattığı gelenekler doğrultusunda iktidara yönelmiş örgütlenmeler oluştura-bilmektir. Bunun için keskin ve psırık soy-lemlere prim vermeden, hatta onları teori-nin ve pratiğin ateşinde mahkum ederek, dağın diyalektiğiyle konuşmak ve dağın di-yalektiğiyle yürümek zorundayız ●

Karadeniz'i anlamak için; Kürt coğrafyasında olanları bilmek gerekir

12 Eylül askeri faşist diktatörlüğünün işbaşına gelir gelmez ilk icraatı, toplumun bütün ilerici dinamiklerine yönelik bir süreklilik avını başlatmak olmuştur. Türk devletinin bu saldırıları, başta devrimci yapılanmalar olmak üzere, geniş halk kitlelerinin üzerinden adeta bir silindir gibi geçmiştir. Bundan dolayı, hemen hemen bütün devrimci yapılanmalar, düşmanın bu azgın saldırıları karşısında örgütsel olarak yenilgiler aldılar. Durum böyle olunca da, topluma, adeta ölü toprağı sessizliğini andıran kendi kabuğuna sinmiş bir sükunetin hükmü damgasını vurmuştu.

Bu ölü sessizliğinin en fazla kendisini hissettirdiği yerlerden biri de, hiç kuşkusuz ki Karadeniz'di. Çünkü geçmişte Karadeniz, devrimci hareketlerin en fazla kökleştiği yerlerin başında geliyordu. Burada etkin olan devrimci hareketler, ideolojilerinden kaynaklanan izlenmiş oldukları yanlış politikalar sonucu, halk kitlelerini düşman karşısında seferber edemedikleri gibi, mevcut örgütsel yapılan ile düşman saldırılarını göğüsleyecek ve oradan da geri püskürtecek kapasite ve sağlamlıkta da-

ğıllardı. Bu devrimci yapılanmalar, düşmanın saldırıları karşısında ciddi bir direnç göstermeden örgütsel olarak çözülme sürecini yaşadılar. Bu da, devrimci hareketlerin düşman saldırıları karşısında yenilgilerini sağlayan ciddi etkenlerden biri oldu. Dolayısıyla, devrimci hareketlerin genel ve Karadeniz özgölünde aldığı bu örgütsel yenilgiler halk kitlelerinin kendi kabuğuna çekilmesini sağlayan olumsuz bir rol oynadı. Bu olumsuzluk Karadeniz'de halk kitlelerini öyle derinlemesine etkiledi ki, bu kabuğuna çekilme durumu '90 baharına kadar süregeldi.

'90'da P. Partisi, gerilla savaşını geliştirip yaygınlaştırmak için bir kaç bölgeye (Amed ve Karadeniz) açılma kararı aldı. Evet, P. Partisi'nin bu açılma kararı, yıllardan beri Türkiye Kürdistanı'nda süren gerilla savaşını yeni bir alana taşımanında ilk ('80'den sonra) adımı oldu. Bu, Türk devleti açısından, Kürt coğrafyası dışındaki yeni bir savaş cephesi ile uğraşmak anlamına geliyordu. Öncünün alana ilişkin bu ilk açılımı, P. Partisi'nin önder kadrolarından Komünist Önder Baba Erdoğan komutasında gerçekleşti. Baba Erdoğan'ın "Bir

Dersim yetmez, hedef bin Dersim olmalıdır" şiarı rehberliğinde hareket eden Halk Ordusu gerillaları, Karadeniz'de derin bir uykuya yatan kitleleri, düşman inlerine düzenledikleri ani baskınlarla uyandırarak, bu sessizliği bozmaya başladılar. Karadeniz'in bozkırları artık Halk Ordusu gerillalarının gök gürültüsünü andıran tüfek şakırtılarıyla inliyordu. Düşman inine yapılan bu ilk baskın, halka, tekrardan ayağa kalkıp direnmenin müjdesini veriyordu. Düşman ise, hiç ummadığı bir alanda yediği şamanı yokunu ve şaşkınlığını yaşıyordu. Düşmanı bu kadar şaşkına çeviren, Karadeniz'in kurumuş bozkırlarına çakılan bu ilk ateşin ani ve cüretkar oluşuydu. Çünkü, kurumuş bozkıra çakılan bu kıvılcım bütün kurumuş bozkırı tutuşturabilir oranda yaş olan yerleri de kurutabilirdi. Baba Erdoğan önderliğinde Halk Ordusu gerillaları artık kurumuş bozkırları bir kere tutuşturmuştu. Tutuşturulan bu yerlerde görevi Orhan ve Aydın'lar, Kinem, Şahin ve Topcu'lar, Nurgül'ler, Erhan'lar, Tuncay'lar, Cebo'lar ve Çenk'ler devraldılar. P. Partisi, onlarca önder kadro, üye ve savaşçısının kanlarıyla Karadeniz

topraklarını suladı. Karadeniz topraklarında şehit düşen her kadro savaşçı topraktan yeniden filizlenerek boy veriyordu.

Proletarya Partisi'nin gerilla savaşındaki bu ısrarı, diğer devrimci örgütleri de harekete geçirdi. Ve '93'ten itibaren, Karadeniz'de, artık TKP/Dışında DHKP/C, TKP/ML ve PKK gibi devrimci yapılarda gerilla faaliyet yürütmeye başladılar. '97'de komünist ve devrimci yapıların giderek faaliyetlerini bu alanda yoğunlaştırması, düşmanı öylesine korkuttu ki, acelele Karadeniz'de bir kriz kurulumu yapıldı. Ve bunun ilk adımı olarak, T. Kürdistanı'nda gerilla savaşını bastırıp etkisizleştirmek için yıllardan beri baş vurdukları kontrgerilla yöntemleri ve uygulamaları burada devreye soktular. Öyle ki, Karadeniz'de artık kontrgerilla örgütlenişinin bilinen uygulamalarını "terör önleme" yaftası ile pratığa geçirmeye başladılar. Halkı katlederek, yalancı yasaklayarak, koruculuğu yaygınlaştırarak, köyleri boşaltarak mezhep ayrılıklarını körükleyen provakasyon yaratarak, yalancı halklar yaratarak ve psikolojik savaş yöntemlerini uygulayarak bölgede şovenist bir dalga yaratma çalışmaları koyuldular.

Boylece, devlet, Kürt coğrafyasındaki gerilla savaşını karşılamak için edindiği tecrübelerden hareketle, Karadeniz'de yoğunlaşan yaygınlaşan gerilla savaşını daha yavaş ve güçsüzken ve faaliyetin azından gelişim seyrini (burada önünü alamayacağını T. Kürdistanı'nda yediği darbelerden biliyor) vassılamak içinde olsa, özel savaş yönteminin yöntem ve uygulamaları alıncade burada da devreye soktu. Bu bölgede, özel savaş aygıtınca etapta büyük bir titizlikle devreye sokulan icraatlardan biri de, kuşusuz ki psikolojik savaştır. Psikolojik savaş aygıtının halk kitleleri üzerinde etkili olabilmesini sağlamak için, başta medyaya olmak üzere, her kurum ve kuruluşlarını bu yöre görevlendirip, yoğun bir biçimde faaliyet yürütmektedirler. Özellikle yönlü faaliyetlerini yoğunlaştırmalarının altında yatan iki gerçeklik vardır. Bunlardan birincisi; halen ge-

layı yeterince tanımayan bölge halkına yönelik kontrgerilla eylemlerini gerillaların üstüne yıkıp, halkta gerillaya karşı tepki yaratarak etrafında toplamak ve bunu da beceremediği takdirde, en azından gerillaya karşı kuşkulu bakmasını sağlamaktır. İkinci ise; gerillaya aktif destek ve sempatiyle bakan halktan insanlara bu türden kontrgerilla eylemleriyle göz dağı verip sindirerek, gerillaya olan desteğini azaltmaktır. Psikolojik savaş, bu alan özgölünde, bu denli boyutlu bir şekilde işlemeleri bundandır.

Yine psikolojik savaşla içiçe işleyen bir diğer savaş hilesi ise, provakasyonlardır. Ki bu yöntem, uzun yıllardır Kürt coğrafyasında uygulanır. İlk başlarda, gerçekleştirdikleri bu türden (sivil hedeflere yönelik bombalama, yakma, yıkma, kitle katliamları vb.) kontrgerilla eylemleri, kitlelerin geri ve orta kesimi üzerinde olumsuz bir etki bırakmıştı. Bundan dolayı, uyguladığı bu politikalarla kimi insanları kendi güdümüne sokmayı başarken, kimilerinin ise gerillalara karşı kuşkulu bakmasını sağlamıştı. Gerilla savaşının burada gelişip yaygınlaşmasıyla orantılı olarak, süreç içinde geri ve orta kesim, bu türden entrikaları bizzat yapanın devlet olduğunu (halen bunun etkisinden kurtulamayanlar olmasına rağmen) önemli oranda görebildi. Onun için diyebiliriz ki, devletin bu politikaları, gerilla savaşı karşısında önemli ölçüde iflas etti. İşte Türkiye Kürdistanı'nda önemli ölçüde iflas eden bu siyaset şimdide Karadeniz'de uygulanıyor. Karadeniz'in yapısına baktığımızda bu siyasetin yaratacağı sancı daha büyük olacaktır. Çünkü Karadeniz, çeşitli halklar mozaigine sahiptir. Bu halklar mozaigini gözönünde bulundurduğumuzda, devletin bu siyaseti burada uygulaması daha kolay olacaktır. Yani devlet, buralarda bir yandan mezhep çatışmalarını körükleyen eylemlere girişecek, öte yandan da çeşitli millet ve milliyetler arasında düşmanlıklar yaratacak provakasyonlara başvuracaktır. Ki, son süreçte sivil hedeflere yönelik yaptıkları saldırılarla bunun adını zaten almış durumdadırlar.

Türk devletinin, Karadeniz üzerinde uyguladığı bir diğer oyun ise, bölgenin etnik ve mezhep farklılığından dolayı, sınıfsal ve ulusal kurtuluş savaşına karşı ulusal hareketi gerekçe göstererek, Türk şovenizmini güçlü bir şekilde örgütlenme çabasıdır. Bunu da MHP'nin tabanının yoğun olduğu bölgelerde uygulamaya çalışmaktadır. Bu kesimi harekete geçirecek, kitlelerin geri ve orta kesiminin üzerinde etkide bulunmak için yo-

ğun bir çaba sarf etmektedir. Dikkat edilirse, son süreçte kamuoyunda sürekli şekilde işlenen tema, Alevi-Sunni, Kürt-Türk çelişkilerini körüklemek ve bunun sonucu yaratılan bir kemikleşmeyle Türk şovenizmini güçlendirmektir. Özellikle bu ırkçı, şoven kesim aracılığıyla uygulamak istediği, böl-parçala-yönet siyasetidir. Böyle davranması, kendisine yönelen okun sivri ucunu farklı noktalara çevirip geçici de olsa bir "soluklanma"yı yaratma uğraşdır. Toplumlar tarihinde, ezen-sömüren sınıfların, toplumsal kurtuluş mücadelelerinin gelişmesinin önünü "tıkamak" için başvurdukları en güçlü silahlardan biri de şovenizm zehiridir. Bu paslı silahla körüklenen etnik ve mezhep çelişkileri ile halkları birbirine kırdırtmaya çalışmıştır. Düşman, bütün bu çabalarına rağmen, toplumsal ve ulusal kurtuluş savaşlarını birakalım engelleyebilmeyi, aksine bunların ilerleyişi karşısında kendi sonunu hazırlamıştır. Çünkü, gerici hakim sınıfların bu demode olmuş silahı, halkların ulusal ve sınıfsal kurtuluş savaşları karşısında açığa çıktıkça geri tepmekte ve kendisini yaralayan bir silah işlevini görmektedir. Bugün Karadeniz'de geliştirilmek istenen Türk şovenizmi ile halkın geri ve orta kesimlerinin gözlerine bir sis perdesi çekilmek isteniyor. Halkın gözlerine çekilen ve çekilmek istenen bu sis perdesi, gerilla savaşının derinlemesine gelişmesine paralel olarak eninde sonunda yırtılıp atılacaktır.

Karadeniz'de devlet, MHP ve diğer faşist partilerin bagnaş ve şoven ta-

banı üzerinden geliştirdiği koruculuk sistemini, Türk şovenizmi ile körükleyerek, diğer kesimleride kapsayacak şekilde genişletmek istiyor. Türkiye Kürdistanı'nda geliştirilen koruculuk sistemi, nasıl ki kontrgerilla örgütülüğünün birer suç örgütü olarak halka karşı sürekli suç işlediyse, Karadeniz'de de bu cinayet şebekeleri geliştirilip, halkı katletmekte kullanılacaktır. Koruculuk, JITEM, özel tim vb. cinayet şebekelerinin organizatörlüğünü yapan kontrgerilla örgütünün şeflerinden Giresun'a atanan albay Veli Küçük, Ordu'ya tayin edilen eski İstanbul Emniyet Müdürü Kemal Yazıcıoğlu ve DYP'nin Karadeniz bölge sorumluluğuna getirilen Mehmet Ağar gibi eli kanlı azıllı halk düşmanları, Türkiye ve Türkiye Kürdistanı'nda edindikleri tecrübeleri Karadeniz'de uygulamak üzere görevlendirilmişlerdir.

Ozel savaş aygıtının kurmayları, Karadeniz'deki gerilla savaşının gelişip yaygınlaşmasını "sınırlamak" için, geçmişte T.Kürdistanı'nda uyguladıkları güvenlik şeridinin birebir aynısını burada da uygulamaktadırlar. Bunun en tipik örneği ise, yeni karakolların inşaatı, mevcut karakolların güçlendirilmesi, askeri gücün yoğunlaştırılması için ilçelerin il statüsüne çıkarılması, kelle avcısı kontraların buralara aktarılması vb. yapılanmalara girişilmiş olmasıdır. Bu türden yapılanmalar, Türkiye Kürdistanı'ndaki gerilla savaşının gelişim seyri karşısında nasıllık işlevsiz kalıyorsa, Karadeniz'de yürütülen sınıfsal ve ulusal kurtuluş savaşı karşısında da işlevsiz kalacaktır. Bu da Türk

devletinin içinde bulunduğu çözülme-yi daha da tırmandıran ciddi bir etken olacaktır.

Karadeniz'deki halklar mozaiginin devlet için gerilla savaşına karşı kullanılabilirlik özellikler taşıdığı gözden kaçırılmamalıdır. Onun için bölgede faaliyet yürüten komünist ve devrimci yapılanmalar burada daha hassas davranmak zorundadır. Bölge yeni olduğundan dolayı, halk arasındaki çelişkilerin çözümünden, yapılacak eylem türlerine kadar her konuda dar grupçu anlayıştan uzak bir tarzda sorunlar ele alınıp, bilimsel ve nesnel bir yaklaşımla çözümü sağlanmalıdır. Askeri hedefler ise, öncelikli olarak teşhir olmuş kurum ve kuruluşlara ve buralarda görev yapan unsurlara yönelik olmalıdır. Kısacası, düşman olarak tespit edilen her hedefi ilk etapta ortadan kaldırmak kitlelerin tepkisine neden olabilir. Dolayısıyla, ilk başlarda seçici davranmak gerekmektedir. Yani öncelikli hedefler halk kitleleri nezdinde teşhir olmuş kurum ve kuruluşlar olmalıdır.

Alan özgölünde hangi devrimci yapılanma yanlış bir eylem çizgisini uyguluyorsa, bu kesinlikle eleştirilmeli ve mahkum edilmelidir. Çünkü devrim mücadelesi kısa vadeli çıkarların peşinde koşmayı değil, uzun vadeli çıkarların ve hesapların peşinde olmayı bize emreder. Dahası burada herhangi bir devrimci yapılanmanın yanlışlığı, kendisine zarar vermekle sınırlı kalmaz, diğer devrimci yapılanmalarda olumsuz etkiler. Bu ise karşı-devrim cephesini güçlendirir. ●

KARADENİZ GÜNLÜĞÜ

Sahil boyu Giresun, Trabzon, Rize, Artvin ve son durağımız olan Artvin'in Şavşat İlçesi'ni geçip Ardahan'ın bir köyünde mola veriyoruz. Araç geri dönüp kalan yoldaşları almaya gidiyor. Birkaç gün içinde hazırlıklar tamamlanıp, yoldaşların gelmesiyle yola çıkıyoruz. Evin yaşlı amcası atına binip Şavşat sınırına kadar klavuzluk ediyor bize, şafağın sökmesiyle Şavşat'ın sınırına varmıştık. Amca bize başarılar dileyip geri dönmüştü. Havanın aydınlanmasıyla beraber yakınımızda olan küçük kayalığa yerleşiyoruz. Konumlandığımız yer çıplak olduğundan hareket edemiyoruz, yaz güneşi altında susuz geçiriyoruz bölgedeki ilk günümüzü.

Şavşatlı bir kişi var aramızda, ama daha çok şehirlerde yaşadığı ve köylerinin dışına pek çıkmadığı için katkısı olmuyor. Elimizdeki tek olanak olan harita üzerinden hareket ediyoruz. Bölgeye yerleşmeye geldiğimiz için, her şeye daha dikkatli ve itinalı davranmak zorundaydık. Bölgede neye öncelik vereceğimizi, hangi sorunlardan başlayacağımızı, bölgenin coğrafik yapısını, halkın genel durumunu, düşmanla ilişkisini, düşmanın konumlanmasını, kendi genel durumumuzu ve hareket tarzımızı geniş bir şekilde değerlendirmemiz gerekiyordu. Daha önce ve-

nilen kısmi bilgi ve bölgede bulunduğumuz birkaç günlük deneyimimiz, bölgenin coğrafi yapısının gerillaya uygun olduğunu gösteriyordu.

'80 öncesi Devrimci Yol'un faaliyetinin yoğun olduğu bölgelerden birisiydi Şavşat. Hemen hemen her köyde bir halk evi vardı. Belirli köylerde yer yer ciddi çatışmalar yaşanmıştı devrimcilerle faşistler arasında. '80 darbesiyle bir çok insan tutuklanıp işkencelerden geçirilirken, aranan bazı Devrimci Yol militanları araziye, barınaklara çekilmişti. Köplüce Köyü'nün alt tarafındaki ormanlık alanda bulunan barınak ihbarlanmış ve iki Devrimci Yol militanı çıkan çatışma sonucu şehit düşmüşlerdi. Ülke üzerine bir karabasan gibi çöken AFC'nin yaptıklarından bu bölgede payına düşeni almıştı. Özellikle çocuğu aranan ailelere her tür işkence ve baskının yanında, kandırma yöntemleri de denenmişti. Kimileri baskı ve işkencelere dayanamadıklarından, kimileri ise subay ve albayların verdikleri "namus" sözlerine inanarak çocuklarına bir şey yapılmadan bırakılacağı vaatlerine kapılıp askerin önüne düşerek ormanda çocuğunu aramıştı. Hatta barınak yerlerini ihbarlayan aileler bile vardı. Yavaş yavaş Devrimci Yol etkinliği kırılırken, halkta da ciddi bir korku, panik ve sinmişlikle başlamıştı. Artık devrim sözü

ağızlara dahi alınamaz olmuştu. Aradan geçen bu on bir yıl içinde değişen halkın ruh halini ancak faaliyete başladığımızda daha iyi anlayacaktık. Doğalanında olan devrimci özü uyandırmak sabırlı, uzun vadeli doğru politikalarla aşılabaktı.

Şavşat'ın altmış dört köyü vardı, sınır karakolu da dahil üç karakola sahipti ve karakollardaki askeri birliklerin sayısının net bilgi olmamakla birlikte, az olması ihtimali yüksekti. Bölgeye yerleştikten sonra bu bölge üzerinden diğer bölgelere açılacaktık. Bundan dolayı baştan mantıklı davranmak, gücümüz oranında hareket etmek esastı. Sayısal ve teknik güç, lojistik destek, her zaman gözönünde bulundurulması gereken şeylerdi ama bunun önemi yeni alanlarda daha iyi anlaşılıyordu. Başta kışın kalmanın asgari hazırlıklarının yapılması için bir köyde taraftar olan bir arkadaş üzerinden bazı malzeme ihtiyaçları giderilmişti. Barınak faaliyetine başlayıp, birtirdikten ve gücümüz oranında uygun karakolu basıp silahlanma sorunumuzda asgari oranda çözüldükten sonra esas faaliyete başlamamız gerekiyordu. Bölgede bir şey yapmadan deşifre olduğumuzda ise, yeni bölge olduğundan dolayı düşman, faaliyeti durdurmak için güçlü bir direcek, karakolların sayısını arttıracaktı. Teknik malzeme ve silah durumumuz iyi olmadığından zora dü-

şecektik. Bölgeye diğer alanlardaki takviyenin koşullarında yok gibiydi. Zaten, baştan kendi gücüne dayanan politikası uygulanmıştı.

Çayağzı Köyü ormanlarında uygun yer seçip, barınak çalışmasına başladık. 20-25 kişinin kalabileceği genişlikte yapılacak barınak faaliyet sürecinde, zorunlu olarak bazı eşyaların temini için, taraftar arkadaşların evine gidilirken çok dikkat edilmesi gerekiyordu. Evin çevresinde diğer evlerden herhangi birinin gelmesi halinde ihbar yapılma olasılığı çok yüksekti. 20-25 gün süren barınak faaliyetinde ister istemez köyün imeleri zorunlu oluyordu ve her bir girişim risk yaratıyordu. Birkaç kez gezdikten sonra köyde söylenti başlamıştı. Kimi, gece karanlığının köyün çevresinde birilerinin dolaştığını, kimi, sadece bir karartı gördüğünü, kimi, onlarca insan gördüğünü, kimi silahlı, kimi kefenli olduklarını iddia ediyordu. Cin olabilecekleri üzerine namaz kılmalar, cennet imeleri artmıştı. O sıralar bizde de barınağı bitirmiştik. Bütün arkadaşlarımızla tabiriyle tam bir yeraltı sarayıydı. Barınak.

Sırada karakol baskını için çalışmalar başlamıştı. Kaldığımız bölgeye yakın Çiftlik Karakolu vardı. Ancak karakolu basmamız halinde düşmanın ilk yöneleceği alanda da barınaklarımız olduğundan, barınak tehlikeye girebilirdi. Haritaya bakılarak Meydanlık hattındaki karakol üzerinde duruldu, kaç günde gidilebileceği vb. hesapları yapıldı. Karakola basılana kadar köylere girmeyeceğimiz için en az bir haftalık yiyecek beraber almamız gerekirdi. İkinci sabaha kadar barınakta ekmek yapıldı. Her yoldaşa en az bir hafta yetecek kadar mısır unuyla karıştırılarak ekmek hazırlandı. Biraz zeytin, tereyağı ve peynir eşit şekilde bölüştürülüp çantalara yerleştirildi. Üç gün barınağın kamuflajını yapıp karakola geçtik.

Bölgede yerleşmenin ilk basamağı olan barınağı tamamlamanın koşulları içindeydik. Öğleden sonra köylerin yakınına inilip köyleri geziliyor, akşam gidilecek yerler ayarlanıyordu. Uzun süredir köyde girilmemiş, halkla sohbet öğreniliyordu. Köylerdeki her hareket dikkatleniyor, çocukların, hayvanların, insanların sesine içten gelen sevinçle cevap vermemek elde olmuyordu. Bir ay içinde onlardan kopuk yaşamayacağı, onlarsız olunamayacağı somut gerçeği kendini her-

nüyle dayatmıştı; deniz balık misali gibi. Bir an önce karakol baskınlarının gerçekleşmesi için herkes sabırsız.

Arazinin ormanlık alanında gündüzde yol alabiliyorduk. Harita üzerinde bazen köyler karıştırıldığında, bir yoldaş silahsız şekilde yol kenarında veya tarlada çalışan birinin yanına inip uygun senaryolarla köylerin isimlerini, yolları öğrenip birliğini yanına donüyordu. 4-5 gün içinde hedef seçilen karakolun çevresine gelmiştik. Uygun bir tepeden karakol gözetlemeye alındı. Sınırdaki karakolda görülmüyordu. Meydancık Karakolu uzun süre gözetlendikten sonra durum değerlendirilmesi yapıldı. Karakol beklentimizin dışında, gücümüzü aşan bir konumlanmaya sahipti. Gerek karakol binasının inşa edildiği alanın genişliği, gerek nöbet değişimlerinde, sporda ve top oynamalarda askerin sayısal çoğunluğu, sürekli askeri araçların girip çıkması, bu karakolun sınır karakolları içinde merkezi karakol olabileceğini düşündürmüştü. Var olan mevcut gücümüzle saldırdığımızda, silahlanmaya yönelik başarı kazanmamız zor görünüyordu. Taciz ateşiyle sınırlı kalınacağı için eylem yapılmıyacaktı. Geriye tek çare yine Çiftlik Karakolu kalıyordu. Durum birliğe açıklandı, biraz hayal kırıklığıyla geri dönüldü.

Çiftlik Karakolu denetime alınıp gözetlendi. Bu arada batıdan yeni yoldaşlar gelmişti. Yoldaşların gelmesiyle birlikte silahsız insanların sayısı da artmıştı. Yeni gelen yoldaşların baskına katılıp, katılmaması konuşuldu. Aynı zamanda tekrar batıya dönmesi gereken kurye yoldaşta vardı. Silahsız olan yeni yoldaşların uygun bir şekilde konumlanması durumunda ve eylem inisiyatifi altında gerçekleşeceği için ciddi risk teşkil etmediğinden, yoldaşların deneyim kazanması açısından baskına katılmaları uygun görülerek birliğe açıklama yapıldı. Düşüncelerimiz soruldu, farklı düşünen kimse çıkmamıştı. Son kez karakolun etrafından dolaşıp uygun en yakın yerden gözetleyip sabaha doğru araziye çekilmiştik. Herkes uykusunu alıp kalktığında öğleden sonrayı gösteriyordu saatler. Çay demlendi, kahvaltı yapıldı. Sonra herkes silahlarını dönüşümlü olarak temizleyip hazırladı. Üstümüze alınacak malzemeler hazırlandı, fazlalıklar uygun yere gizlendi. Çantalar olabildiğince hafifletildi, arazi kamufajı yapıldıktan sonra biraraya toplandı. Sorumlu yoldaş tarafından bir konuşma yapıldı. Konuşmanın içeriği, yeni alanlara açılımın partimiz açısından önemini, yapılacak eylemin bölge üzerindeki etkisinin ve şehitlerimizden devraldığımız bayrağı onlara

yakışır bir tarzda, feda ruhu ve kararlılıkla taşımının en doğru yolunun pratik olduğunun, geniş geniş açıklanmasıydı. Sonra başarılar dileyip bitirilmişti konuşma. Karakola yakın bir yerde görevlendirmeler ve yerleşilecek yerler ayarlanıp, dere yukan karakola doğru harekete geçtik. Karakolu üçgen şeklinde çembere alarak on-onbeş metre yaklaşıp mevzilenmiştik. Telleri kesip içeri girmesi gereken yoldaşlar içeri girip ilerlerken, o ara kapıdan iki asker nöbet değişimi için dışarı çıktılar. Silahlarına tam davranacakları anda ateş başlamış, askerler vurulmuşlardı. Karakol artık silahlanmamızdan çıkan kızıl kurşunlarla dövülüyordu. "İçeri" diye komutan komut verirken, yoldaşlardan biri karakolun kapısından içeri girmişti, ama diğer girememişti. Uç cepheden ateş ediliyordu ve bütün ışıklar söndürülmüştü. Bir süre sonra elinde bir silahla dönen yoldaştan sonra ikinci kez içeri girmek riskli olduğundan ve yapılacak pek fazla bir şey olmadığından kademeli şekilde ormanın derinliklerine doğru çekilmeye başladık. Silahlanmaya yönelik ciddi bir başarı kazanmamıştık, yüreğimizdeki burukluğu ancak daha sonra yükleneceğimiz pratikle giderebildik.

Karadeniz Karadeniz olalı böyle bir gerilla savaşıyla hiç karşılaşmamıştık. '80 öncesi bölgede esas olarak Devrimci Yol etkinliği ağırlıkta iken, hatırla '84'e kadar Fatsa vb. bölgelerde silahlı dolaşırlarken daha çok kendilerini koruma mantığıyla hareket etmiş, iç sorunlarıyla uğraşıp yer yer mecburi çatışmalara girmişlerdi. Karadeniz'in kızıl denize dönüşmesi

'90'da Baba Erdoğan yoldaşın "Bir Dersim Yetmez Hedef Bin Dersim Olmalı!" şiarı doğrultusunda gerilla savaşının yaygınlaştırılmasıyla yeni bir basamak ve önemli bir özellik kazanmıştı. Ama o güne kadar kendi kaderine boyun eğmiş, sessiz ve karanlık içindeydi. Karadeniz MUSTAFA SUPHI'lerden sonra Baba Erdoğan, Hasan Toy, Aydın Yıldırım yoldaşların kanlarıyla kızıştı. Ve şimdi ekilen tohumların devamcısı olmaya aday, Şavşat Çiftlik'te konuşan, geleceği yaratma kudretine sahip silah seslerinden sonra başlayan faaliyet olacaktı.

O gece Şavşat'ın bütün köylerinden baskının silah sesleri duyuldu. Bütün insanlar, canlılar kış uykusundan uyanmışcasına merakla kulak kabarttılar sesin geldiği yöne. Bütün karakol merkezlerine telsizlerle bildirildi baskın, hemen anında yollar tutuldu. Merak içinde olan halka gözdağı verildi ve baskılar başladı. Hiç bir şeyden haberi olmayan insanlar, onur kırıcı aramalardan geçirildi. Sebepsiz yere gözaltılar başlatıldı. Düşman, halktan korkuyordu. TIKKO'cuların başlattıkları bu kavga halkın kavgasıydı. Bu gün halk fazla bilincinde olmasa da, evine almayıp yer yer kovsa da, yarın TIKKO'cuların ısrarı ve sabırlı vuruşlarıyla ergeç kendi öz davasının bilincine varacaktı. Düşmanda bunu bildiğinden halka yönelmişti. Kudurmuş köpekler gibi yollarda insanlar hırpalanıyor, soru soran gözaltına alınıyor, Şavşat'ta konseri olan Grup Yorum'un konseri iptal ediliyordu. "Darbe yeniden mi geldi?" diye soran köylüler dahi oldu. Oysa darbe hiç gitmemişti.

Baskının ikinci günü öğleden sonra birlik toplandı, köylere giriş ve köylerde olabilecek gelişmeler üzerine konuşuldu. Herkesin uyanık olması, diğer alanlardaki hareket tarzıyla rahat hareket edilmemesi, düşman yönelimlerinin halkın üzerinde olumsuz etki yapacağı ve halkında yeterince bizi tanımadığından hiç ummadığımız davranışlarda bulunabileceği açıklandı. Herkes silahlarını temizledi, akşamdan tutukluk yapan silahın tamiri yapıldı. Sonra köyü gözetleyebilecek uygun bir tepeye doğru harekete geçildi. Köy civil idi. Herkes akşam işlerini tamamlamak için uğraşıyordu. Düşman güçleri yoktu köyde. Güneş tam batmak üzereyken halkın içine girmenin gerillalarda yarattığı coşkuyla köye inmeye başladık. Bizi görenlerin kimi hemen evlerine girip kapıları sıkıca kapatırken, kimi ürkek ve merakla, ama sanki hiç ilgilendirmiyormuş gibi bir yandan işlerini yaparken, diğer yandan da gözaltından bizi izliyordu. Çocuklar oyunlarını bırakıp büyüklerinin yanından büyümüş gözlerle bize bakıyorlardı. Köy uygun şekilde denetime alındı. Nöbetçiler yerleştirildikten sonra, belirli aralıklarla köyün ortasında duruldu. Komutan ve bir kaç yoldaş yaşlılarla sohbet başlatmışlardı ve herkes bulunduğu yerde kendisine yakın olan çocuklarla, gençlerle sohbet ediyordu. Önce köylüler pek konuşmadan dinlemişlerdi bizi, sonra yavaş yavaş soru sormaya başladılar. Köy muhtarının evine gidilip, köyün erkeklerinden gelmek isteyenlerde muhtarın evine çağıldı. Köyün bekçisi de çağırıldıktan sonra sorumlu yoldaş tarafından

konuşmalar yapıldı. Başta kendimizi, partimizi tanıtip amacımızın ne olduğunu, halka karşı sorumluluğumuzu, bir gün önce basılan karakol baskını hakkında geniş geniş açıklamalar yapıldı. Gergin olan hava gittikçe yumuşuyordu. Köylüler daha rahat konuşuyor, soru soruyor, yiyecek birşeyler hazırlıyorlardı. Saat bir hayli ilerlemişti. Devletin bekçiye verdiği silaha el konulması önceden kararlaştırıldığı için, bu konuda açıklama yapıldı. Köyün bekçisi yaşlı amca diretmisti ama alma konusundaki kararlılığımızı görünce vermek zorunda kaldı. Tek tek insanlarla vedalaşıp ayrılıyoruz. Üzümlü köyünden.

Çayağzı köyüne doğru ilerliyoruz. Çayağzı'na vardığımızda vakit bir hayli ilerlediğinden köylüleri bir araya getirmek güç olacaktı. Muhtarın evine gidilip muhtar alındıktan sonra bekçinin evine gidildi. Oturmadan ayak üstü propaganda yapıyor ve bekçinin silahını da alıp ayrılıyor köyden. Bölgeden hızlı şekilde uzaklaşmamız gerekiyor. Çünkü sabah düşman çok yoğun bindirecektir. Düşman bizi buralarda ararken biz başka yerlerde ve köylerde olmalıydık. Arazi yapısını bilmediğimizden daha önce bir defa geçilen köprüden geçmek için köprüye doğru gece karanlığında yol almaya başladık. Gece ara ara ılıkça yağmur çiseliyor ve gökyüzünde bulutlar sürekli hareket ediyordu. Bazen bulutlar önünden çekilince ay ortalığı aydınlatıyor ve biz de dübünle köprüünün karşı tarafını kontrol ediyorduk. Karşı taraf kayalık olduğundan pek birşey seçilmiyordu. Kademeli şekilde üç posta halinde köprüden geçmeye başladık. Önce klavuzlar, sonra ikinci posta. Üçüncü posta tam köprüyü bitirmek üzereyken, yolun üst tarafındaki kayalıklardan yoğun ateş başladı. Anında cevap vererek öndeki yoldaşlara kavuşmak için suyun kenarından yukan çekilmeye başladık. Bir ara köprüünün altından düşme sesine benzer bir ses duyuldu. Her taraf tarandığı için ne olduğunu çıkaramıyorduk. Şavşat Artvin ana yolunun kenarından Şavşat'a doğru ilerleyip uygun bir yerden yolun üst tarafına geçmek gerekiyordu. Hızlı hareket etmek gerekiyordu. Her an Şavşat'tan panzerli takviye gelebilirdi. Pusudaki düşmanın yerinden ayrılması cesaret işiydi ve zaten yerlerinden ayrılmadan aralıksız çevrelerini tarayıp duruyorlardı. Yolun üst tarafında bir araya geldiğimizde bazı yoldaşlar gelmemişti. Bir süre bekleyip ısıklı işaretler verdik. Daha yukan çıkıp uygun yerde bekledik. Sabaha doğru iki yoldaş daha gelmişti. Geri kalan iki kişiyi daha fazla bekleyemezdik, ormanın derinliklerine doğru çekildik.

Bölgenin yeni oluşundan dolayı çatışma ve pusularda birbirimizi kayıp etmemeye özellikle dikkat edeceğimizi daha önce konuşmuştuk. Kayıp olduğunda, daha önce herkesin bildiği konaklama yerlerinde bekleyecektik. Konaklama yeri uzaktan sürekli gözetlenip ısıklı işaretler verilmesine rağmen kimse yoktu. İki kişinin gelmemesi vurulma olasılığını artırıyordu. Köplüce ormanlarının yüksek tepelerinden dübünle çevre köyler gözetleniyordu. Çayağzı ve Üzümlü köyleri etrafında operasyonlar başlamıştı. Köplüce Köyü'ne o sabah gelen düşman güçleri akşam doğru çekilirken, köyde yaşam normale dönmüş, köyün barmanında gençler top oynamaya başlamışlardı. Karanlık çokmeden gençlerin yanındaydık. Korku ve merakla herkes durmuş bizi izliyordu. Konuşmalar sonucu ortamdaki gergin hava hemen yumuşamıştı. Gençlerin çoğu şehirlerde okuyan veya çalışan insanlardı. Bizleri tanıdıkça açılıyorlardı. Evlere gidiyoruz hep beraber. Herkes hızla yiyecek ve ihtiyaçlarının hazırlığı için uğraşıyordu. Çevredeki havadisler sorulduğunda, Çayağzı Köprüsü'ne yakın bir yerde, pusu sabahı birisinin yakalandığını ve operasyonların Çayağzı üzerinde yoğunlaştığını söylediler. Pusunun ikinci günü aynı çevrede birinin yakalanması pek mantıklı olmasa da, arkadaşlar tecrübesiz olduklarından ve bir arkadaş bu bölgeden olduğuna güvenip yola inmeye çalıştıysa düşmana yem olabilirdi.

İlk vuruşta düşman neye uğradığını şaşırmış, geliş güzel hareket ederek saldırmıştı. Çünkü hakkımızda yeterli kadar bilgisi yoktu. Karakol basıp bölgeden çekilebileceğimizin hesaplarını yaparken, uğradığımız her köyden giden bilgi ve yakalamalar sonucu elde ettiği bilgi doğrultusunda, bölgeden bir an önce bizi temizlemek için her yönlü yoğun saldırılara başlamıştı. Çayağzı Köyü'nde ortaya çıkan taraftar arkadaşı, annesini, köyün muhtarının oğullarını, daha bir çok insanı gözaltına almış yoğun işkencelerden geçirmişlerdi. Köylerde resmen terör estiriliyordu. Halkın, TIKKO'cularla tanışıp kaynaşmasını önlemek için akla gelecek her türlü baskı ve yöntem deniyordu. Çayağzı'nda gözaltına alınan taraftarın evinde kimse kalmamıştı, özürü olan evin küçük çocuğu sokakta kalmıştı.

Kısa sürede Ardahan komando birliği ile çevre ilçelerin ve merkez illerin askeri birlikleri Şavşat bölgesine kaydırdı. Hemen hemen her köye seyyar karakol kuruldu, arazi operasyonları, pusular aralıksız devam ediyordu. TIKKO'cular halkla kaynaşmadan bitirilmeliydiler, yerine göre papaz, yerine göre cellat olu-

yorlardı. Cuma günleri namazdan sonra camilerde halkı toplayıp albaylar, yarbaylar denetiminde toplantılar yapıyorlardı. Açık açık halka "sizin desteğimiz olmadan, biz yalnız başımıza onları bitiremeyiz, hepimize düşman olan bu dış mihraklar, Ermeniler, hemen bitirmezsek daha çok güç yiğacaklar bölgeye. Güneydoğu gibi köyleri basıp hepinizi katledecekler, kızlarınızı ve kadınlarınızı dağa kaldıracaklar, kundağı bebeklerinizin ölmesini istemiyorsanız bizle bir olup bu belanın ortadan kaldırılması için çalışmalısınız. Görevini başıyla yerine getirenler ödülsüz kalmayacaktır, büyük ve yüce devletimizin eli uzundur, hallana karşı merhametli ve cömerttir" deniyordu. "Gerekirse hepinize silah vereceğiz ama şu anda gerek yok, kimi ormanda iz sürüp somut yer tespitleriyle ihbar edecek, kimi evine alıp yemeklerine zehir koyup zehirleyecek, kimi yakından ilişki kurup sorumlularının kimler olduğunu, kaç kişi olduklarını, isimlerinin neler olduğunu ve bölgeye yönelik planlarını öğrenip bilgi verecektir" şeklinde özel görevlendirmeler yapıyordu.

Bölgede ortaya çıkışımız hareketli olmuştu. Karakol baskını sonrası peş peşe ciddi gelişmeler meydana gelmişti. Bekçilerin silahlarına el konulmuş, köprüde pusuya düşürülmüş ama kayıp verilmemişti. Bu da tecrübeli oluşumuzun ve faaliyet konusundaki ısrar ve kararlılığımızın göstergesi olarak halkta güven geliştirmişti. Efsanevi anlatımlarla, bizi kılıktan kılığa sokarak, kulaktan kulağa birbirlerine anlatıyorlardı. Düşmanın yoğun fiziki saldırı ve hakkımızda çıkardığı anti-propagandayla bizi ısrarla PKK'li olarak tanıtip hem PKK'yi hem de bizi şovenist etkiyle halktan soğutmak istiyordu. Bizim daha hiç uğramadığımız mezralarda bazı evler şehirlerdeki çocuklarının yanına göç etmişlerdi bile. Halk panik içinde ne yapacağını şaşırılmıştı. Bize düşen ilk görev halkın içine girmektir. Seher vakti hareket edip hergün bir köye girmeye başladık. Köylerde fazla uzun kalamıyorduk, çünkü düşman ya köyün okulunda ya da bir mahallesinde veya çevre yollarda pusuda oluyordu. Buna rağmen bir köşeden mahalleye giriyor, gidilebilecek evlere dalıp bir yandan propaganda yaparken, diğer yanda yiyecek ihtiyaçlarımızı gideriyorduk. Günler geçtikçe her uğradığımız köyden ihbar gitmeye başlamıştı.

Halkla ilişki geliştirmek ve halkı kazanmak elbetteki kolay değildi. Uzun süre sabırlı, ısrarcı ve doğru politika uygulanarak olacaktı bu. Girdiğimiz köylerde bizi gören köylüler önce ne yapacaklarını şaşırıp

korkarlarken, konuştuğça yaklaşıyorlar ve anlamaya çalışıyorlardı. Düşman ve arazi için bilgi verilme-ye başlanmış ve kimileri çekinmeden "alıp yiyeceğinizi buradan uzaklaşın, biz yarın gidip geldiğinizi söyleyeceğiz" diyorlardı. Bunun ihbarcılık olduğunu söylediğimizde "amacımız size zarar vermek değil, biz söylemesek başkalarından duyduklarında bize işkence yapacaklar, ama kendimiz söylersek belki birşey yapmazlar" diyorlardı. Evine gitmek istediğimiz köylünün biri kapıda silahla bizi karşılamıştı. Duvarın arkasına mevzilenmese arkadaşları tereddütsüz öldürecek. Mevzilenmediği yerden yapılan konuşmalar bir fayda vermemiş, her defasında küfür ederek yerinden; "çıkki ananı belleye-yim" diyordu. İkna olmadığını anlayan arkadaşlar geri çekilmişlerdi. Köylülere amcanın gösterdiği tavrın yanlışlığını kavratma çabalarımıza karşın köylülerde "O'nun cahilliğine bağışlayın, sizi tanımıyor, biz konuşuruz bir daha yapmaz" demişlerdi. Başka zaman evine gideceğimizi söyleyip ayrılmıştık köyden. Bu olayı bütün çevre köyler duymuş, hakkımızda düşmanın yaptığı propagandaların gerçek dışı olduğunu anlamaya başlıyorlardı. Başka köylerde amcanın akrabası olanlar kendilerini tanıtip, amcanın tavrına karşılık gösterilen olgun davranış sonucu güven duyarak amcanın tavrını yanlış bulduklarını açıklıyorlardı.

Düşman yaz boyu üslerine çekilmeden operasyonlardaydı. Buna rağmen; her uğradığımız köyden ihbarlar da gittiği halde, daha fazla peşimizden koşturup bizi bulamayınca tamamıyla acizleşerek köylülere saldırıyorlardı. Özel timler gerilla kıyafetine girip dolaşıyorlardı. Özellikle bizim hiç uğramadığımız köylerde her türlü baskı, alçaklık adımıza yapıyordu. Kadınlara sarkıntılık ediliyor, yollarda köylülerin önü kesilip ceplerinde ne varsa el konuluyordu. Sonra gerillalar yaptı diye propaganda yapılıyor. Bir, birbuçuk ayda Şavşat'ın birçok köyünü gezmiştik, bazı köylerde hiç ummadığımız şekilde karşılanıyorduk. Daha önce uğradığımız köylerde akrabası olanlar diğer köylere haber göndermişlerdi, "gerillalar eğer uğrarsa size, korkmadan kapınızı açın, ihtiyaçlarınızı giderin" demişlerdi. Halk Savaşı ısrarında gün geçtikçe hem kendimizi hem de halkı daha iyi tanımaya başladık. Devrimle karşı-devrim güçleri arasında saflaşmalar gün geçtikçe daha da netleşiyordu. Artık gençler bizden okumak için birşeyler istiyorlardı. Mücadeleye katılma isteklerini dile getiriyorlardı.

Balık misali Karadeniz halkının bağrında yeşermenin zamanıydı. ●

"Bu ne bayramıdır babo?"

"Bu ne bayramı babo?" Ellerin gitarları, uzun saçlı garip adamların hoplayıp zıplayarak söyledikleri şarkıları dinleyen meraklı kalabalığın ne yapmakta olduğunu anlamakta zorlanan bir köylünün durumu kavramak için sorduğu sorudur bu. Aslında o bu tür kalabalıkları hemen her gün bir cenaze töreninde görmektedir. Ama anlamadığı, hep ağıtlarla toplanan bu kalabalığın, bu kez her zamankinden farklı olması, şaşırdığı bu manzardır.

En kaba yöntemlerle sürdürülen haksız savaşın uygulayıcılarından sık sık duymanız bölgenin "ekonomik ve sosyal olarak kalkınması" teranelerini. Bilinir ki savaş sadece iki silahlı gücün karşılıklı mevzilerde çarpışması değildir. Olayın kültürel, ahlaki, psikolojik vb. yönlerinde önemli rol oynar savaşta. Ve haksız savaşın uygulayıcıları, her türden aşağılık yöntemlere başvururlar. Tarih sayfaları bu örneklerle doludur. On yıllardır Kürt coğrafyasında sürdürülen haksız savaşta Türk egemenlerinin kullandığı kirli yöntemleri bilmeyenler yoktur sanırım. Ki, ne kadar gizlenmeye çalışılsa da, napalm bombalarıyla kavruktan, toplu katliamlardan geçirilen, vücutları işkenceyle parçalanmış insanların, duymadık, bilmiyoruz diyemeyiz hiç kimse.

On yıllardır yüzbinlerce güçle Kürt coğrafyasında her türlü aşağılık yöntemler kullanılarak yürütülen imha operasyonlarının yetmeyeceğinin bilincinde olan faşist diktatörlük, bu imha savaşının ikinci ayağı olan savaş ortamında kişisizleştirme, kimiksizleştirme amaçlı yozlaştırma operasyonları düzenlemekten de geri durmamaktadır. Özellikle '94 sonrası yoğunlaştırılan bu operasyonlar bugünde tüm hızıyla sürmektedir.

"Kırsal bölgelerin kalkınmasına öncülük etmek amacıyla eski kaymakam Hüseyin Parlak tarafından başlatılan ve yeni kaymakam Mehmet Türk tarafından yürütülen festival" diyor "Radikal" gazetesi. Bir kere başından bu safsatayı düzelteyim. Bir kez bu öyle "kırsal bölgelerin kalkınması" amacıyla ve "bir kaymakam tarafından başlatılan, diğer tarafından sürdürülen" ve sadece idil ile sınırlı bir "festival" falan değildir. Osmanlıdan bu yana hiç aralıksız uygulanagelen etnosid politikasının ta kendisidir. "Halk idil'de yapılan festivali anlamakta zorlandı" diyor aynı gazete. Ne yapmasını bekliyordunuz? Hergün bir yakını öldürdüğünüz, her gün toplu işkencelerden geçirdiğiniz, köyünü, ormanını, dağını bombalayıp yaktığınız, kendi topraklarında mülteci konumunda ağıktan ölüme zorladığınız,

niz, yürüttüğünüz kanlı savaş yüzünden genç nüfusu yok edecek kadar azalan bu insanların popçularınızla birlikte hoplayıp zıplamasını mı?

'95'te "Doğu ve Güneydoğu'ya kültür çıkarması" diye kamuoyuna lanse edilen bu operasyonu popçular, topçular, rockçulardan oluşan bir "kültür" ordusuyla başlatıldılar. Evet tam bir esir kampı durumundaki Kürt coğrafyasına "kültür" hizmeti sunmak istiyor faşist diktatörlük. Bundan daha tiksindirici bir tablo olabilir mi? Cinayet şebekelerinin, uyuşturucu ve silah kaçakçılarının kol gezdiği, insanların sokaklarında gezmeye cesaret edemediği, bir parça kuru ekmek almak için birbirini ezdiği Diyarbakır'da Tarkan konseri! Halkımızın deyimiyle alakaya maydanoz denir buna.

Başında da belirttiğimiz gibi, faili malum cinayetleriyle, soykırımlarıyla göçleriyle, güçlü gerilla vuruşlarıyla gündemden düşmeyen ve dünya kamuoyunda da ilk sıralarda yer alan Kürt sorunu arada bir başka şeylerde konu yapılmak isteniyor. Böylece T.Kürdistanı'nda başka şeylerde oluyor görüntüsü ile askeri operasyonlarla sürdürülen imha seferlerini perdelemek istiyor faşist diktatörlük. Popçulardan oluşturulan "kültür" ordusuyla başlayıp kah popla, rockla, kah hamamla, tenis kortuyla vs. devam eden ve medya paşanın manşetlerinden düşmeyen bu çok yönlü yok etme operasyonu olanca hızıyla sürmektedir.

28 Şubat tarihli MGK toplantısında alınan "medyayı gerektiği gibi kullanma" kararıyla birlikte, zaten düzenin "dördüncü ayağı" olarak tanımlanan medya paşaya daha özel misyonlar yüklenildi. Devletin "şefkatli kollarının" uzandığı bölgeden, medyanın gündeminde son dönemlerde hayli ilginç, renkli olaylar var. Ama bunlar; işkenceyle katledilen, ağıktan ölen, çöplerden beslenen, salgın hastalıklardan çocukları kırılan, panzerlerin arkasına bağlanan, kulak ve parmaklarından kolleksiyon yapılan, cesetleri rastgele çukurlara gömülen bir ulusun soykırım görüntüleri değil elbette. Bu söylediklerimiz medyanın dikkatini çekmez, çünkü bunların olması çok normal, sıradan şeyler onlar için. Çünkü bunlara maruz kalanlar "Ermeni uşağı ve vatanın bir çakıl taşı" bile vermeyecekleri "bölücü teröristler"dir. Çünkü bunlardan daha önemli şeyler yapıyor devlet "babo". Tenis kortları açıyor, şehir hamamları, futbol sahaları yaptırıyor, pop konserleri düzenliyor. İşte medyanın manşetlerden şaşaalı bir şekilde yansıttığı bunlar. Peki ama hergün her

karş toprağının bombalandığı, tank paletlerinin işgali altında yüzbinlerce militarist savaş güçlerinin bulunduğu, insanların büyük çoğunluğunun açlık sınırında olduğu, kanın, gözyaşının dinmediği bu coğrafyada topun, popun, kortun işi ne? Hemde "ekonomik-sosyal kalkınma" adıyla!

Bir dönem, sosyal patlamaların önlenmesinin bir aracı olarak kiraathanelerin yaygınlaşması gerektiğini söylüyorlardı egemenlerin ideologları. Dışarıdaki işsiz-aşsız onbinlerin, patlama noktasına gelen öfkesi devlete yönelceği yerde, iki zar atıp, bir pispirik oynadıktan sonra deşarj olacak, emekçi buralarda stres atacak, kendi halinde sürünüp gitmeye devam edecek diyorlardı. İşte diktatörlüğün kullandığı araçlardan biri.

Egemenler yüzyıllardır uyguladıkları zulüm deneyimlerinden de iyi bilirliler ki, bir ulusu, bir halkı yok etmenin birinci yolu; onun yanını olan çocuklarını, gençlerini yok etmektir. Türk hakim sınıflarının bu konuda hayli yüklü tecrübeleri mevcuttur. Tüm çabalarına rağmen sınıfsal ve ulusal kurtuluş mücadelesi karşısında istediği başarıya ulaşamayan egemenler, bu başarıyı yakalamak için çok çeşitli araçlar kullanmaktadır. On yıllardır süren savaşın ve uygulanan devlet terörü altında canından bezen bölge halkına hizmet adına yukarıda saydığımız icraatları reva görüyor. Kaba savaş yöntemleriyle bitiremediği gençleri, Kürt coğrafyasının en temel sektörlerinden biri olan uyuşturucu batağında boğmak istemekte, pop kültürüyle yozlaştırarak kişisizleştirmek istemekte, tenis kortları, futbol gibi araçlara teşvik ederek benliğinden tamamen uzaklaştırmak istemektedir. Bütün bunların bir tek amacı var; o da ulusal ve sınıfsal mücadelenin damarlarını kesme planıdır. Çünkü biliyorlar ki, uyuşturucunun, popun, topun batağında zehirlenip düşürülen bir kişilik kolay kolay ayağa kalkamaz, egemenler için tehlike olmaktan uzaklaşır. Dedğimiz gibi, bu ne bir kaymakamın icraatı ne de bir ilçe de düzenlenen festivaldir. MGK'nın belirlediği, medya paşanın süsleyip cilalayarak sunduğu, meşrulaştırmaya çalıştığı alabildiğine tehlikeli, sinsî, genel bir politikadır. Daha 28 Şubat'ta Kürtlerin 2025 yılında nüfusunun ne kadar olacağını rakamlarını hesaplayanların, Kürtlerin nüfus artışını önlemek amacıyla uçkurlarına pranga vurmaya kalkanların, Kürt ulusal mücadelesi başta olmak üzere toplumsal muhalefeti bastırmak için Türkiye bütçesinin en büyük payını kirli savaş kurumlarına ayıranların, Kürt gençlerini popa, topa teşvik etmeleri öyle anlaşılacak bir durum de-

gildir. Yada "bir kaymakamın başlattığı" şeyler olmadığı son derece açıktır. Belirttiğimiz gibi MGK'nın politikasıdır. Ve bu politikaların uygulanmasında en büyük silahlardan biri, kuşku yok ki MGK medyasıdır. Savaşın tüm şiddetiyle sürdüğü savaş alanlarından pembe görüntülerin sunulması, medya paşanın en popüler ekiplerinden olan Savaş Ay'ın "A Takımı"yla başladı. Ardından birbirini izleyen televizyon programları, gazete, dergi röportajları arka arkaya gelmeye başladı. Kahr bir pop konserinden, kah bir tenis kortundan, bir futbol sahasından, pembe renkli kaldırın taşlarından dem vuruyorlar. Ama öyle programlanmışlarki, adeta istenmeyen şeylerin objektiflere yansımaları için fotoğraf makinelerinin ve ekranlarının yansıması kapatmaktadır. Çünkü onların ödevleri için bu yönünü yani pembe gözlüklerin gördüğü manzaraları sunmaktır.

Diyarbakır'da Tarkan'ın konseri var. Medya paşa Diyarbakır'la canlı bağlantı sağlamış. "Tarkan'ın konserinde izdiham yaşanıyor sayın seyirciler" diyor spiker! Salon hayli kalabalık. Spiker yaklaşıyor gençlere, mikrofonu uzatıyor birine "Tarkan'ı seviyor musun?" "Abe vallah hiç sevmiyorum.", "Neden?" "Abe vallah çok yavaştır." Bu cevap spikerin hiç hoşuna gitmiyor, çünkü "izdiham var palavraları boş çıkıyor. Çünkü canlı yayın olduğu için Diyarbakır'lı gencin Tarkan'a bakışını seyirciden gizleyemiyor.

Bu politika öyle geçiştime bir şey olmayıp, Kürt ulusunun yüzyıllardır maruz kaldığı toptan yok etme planının bir ayağıdır. Bugün çeşitli biçimlerde devam etmekte ve edecektir. Savaş Ay'ın A Takımı'yla atılan bu köprüden daha çok geçilecektir. Bir ulusun kökten yok edilmesini amaçlayan bu tehlikeli politikaya alet olan "demokrat" kisvesiyle geçinenlerde en az bu politikanın sahipleri kadar suçludurlar Kürt ulusuna karşı. Çünkü bugün buna seyirci kalmak bir yana, fiili olarak buna hizmet etmektedirler. Yüzyıllardır en uç boyutta jenosid ve etnosid politikalarına maruz kalan, kimliği, kültürü elinden alınan, soykırımlarla ortadan kaldırılmak istenen bir ulus, nasıl ki bu şansı tanınamışsa düşmanlarına, nasıl ki tüm bunlara rağmen varlığını, direngenliğini koruyarak bugüne gelmeyi başarmış ve bugün en üst biçimde direnmesini biliyorsa, öyle de bu aşağılık politikaları boş çıkaracaktır. Kendisine dayatılan ve yok olması anlamına gelen bu kültüresizleştirme, yozlaştırma operasyonlarında öyle paramparça edecektir. Çünkü tarih bunu hep böyle yazmıştır. ●

Tarihin Çarkını Döndürenler

KANLA YAZILAN TARİH SİLİNMEZ

● SER VERİP SIR VERMEME GELENEĞİ; İBRAHİM KAYPAKKAYA KOMÜNİZMİ KAZANMA AZMIYLA DİRENMENİN BAYRAĞI

TKP(ML), 1972'de, kurucu önder ve başkomutan İbrahim KAYPAKKAYA'nın görüşleri doğrultusunda devrimin tohumunu atmıştı bu topraklara.

Tohum toprağa kök saldı, dallandı, budaklandı ve küçümsenmeyecek bir boyuta ulaştı. Tarihimizi belli boyutlarıyla ortaya koymaya çalıştığımız bu çalışmada, şekillendiğimiz, kurduğumuz günden bu yana yarattığımız gelenekleri aktarmaya çalışıyoruz. Marksizm-Leninizm-Maoizm bilimiyle yoğunluğunu, devrime bağlılığı, özgüvenine, sınıfa ve halka güvenine, önderlerimizin, kadrolarımızın, üyelerimizin, sempatizan ve tarafdollarımızın yaşamında somutluğu, devrimci yaşamımızda örnek oluşturan diye, zorda kaldığımız anlarda yol gösterici olsun diye ve yarattığımız bu değerlerle bütünleşmenin aracı olsun diye yapıyoruz bunu. Kışkırdığımız bu değerlerle şekillenmeli, mücadele içerisinde gelişmeli. Sadece bize değil, sınıfa ve halka mal olmuş, dostlarımızı örnek almış ser verip sir vermeme geleneği, önderimizin, İbrahim KAYPAKKAYA'nın mirası olarak bize kalırken, o tarihsel süreçte bunun anlamını iyice bilince çıkarmak zorundayız.

Öncelikle ulaşılmaz sınıf karşıtlığının sonucu doğan sınıf mücadelesi çağımızda örgütü, bilimsel bir nitelik kazanmıştır. Dışa dış, zora zor koşullarla temellenmektedir mücadele. Bu politik mücadele, askeri savaş alanlarında, köylü gerilla savaşları içerisinde şiddetli bir şekilde, ekonomik, siyasi ve ideolojik alanlarda da aynı amansızlıkla farklı biçimlerde sürmektedir. Egemenler de, uluslararası tecrübelerinden faydalanmakta ve bir ülkede gelişen iç savaşın sistemlerini daha da zora sokacağını bildiklerinden tecrübelerini birleştirmektedirler. Askeri taktiklerden, psikolojik-ideolojik savaş yöntemlerine, işkence çeşitlerinden kontrgerilla örgütlenmelerine kadar uzanmaktadır bu sınıfsal paylaşımın.

12 Mart cuntası, faşist diktatörlüğün özelikle Amerikan emperyalizminden öğrendiği bu uygulamaları, devrimci örgütlere ve partilere uygulamaya çalışıyordu. Halka terör uygulayıp örgütlenmelerini dağıtırken, aynı zamanda devrimci avına çıkmışlardı. Mahir'ler Kızıldere'de katediliyor, Deniz'ler idam ediliyordu. Bu devrimci önderleri ulaşmaz tutumlarıyla örnek

oluyorlardı. Partimiz bu dönemde gerilla mücadelesini başlatıyor, düşmanla uzun soluklu kavganın ilk muharebelerini yaşıyordu.

İşte bu süreçte, Vartanik'te köm baskınında Ali Haydar YILDIZ şehit düşerken, İbrahim yoldaş, yaralı bir şekilde, son kez yoldaşının cansız bedenini kucaklarken, devrimci intikam yeminleri ediyor, sınıf kinini bilince biliyordu.

İbrahim yoldaş, Türkiye proletaryasının komünist önderi olarak bu halden kurtulmanın en iyi yolunun halkın şerhine sığınmak olduğunu bilerek yollara düşüyordu. Kendi gücüne güvenmenin, halk ve devrime inanmanın bilinciyle köylülerden yardım isterken aynı zamanda karşılaşılabileceği ihanete karşı da önlem almaya çalışıyordu.

İhanet, sığındığı bir evde, O'nu aldığı yataklardan dolayı takatsız bulduğunda, O iradesini yitirmiyor ve asla kararsızlığa kapılmıyordu. Bunun içinde yalmayak yürütürken kendini, O, kafaşında direnişini ve yoldaşlarla bağ kurmanın yöntemlerini düşünüyordu.

Üç buçuk aya varan direnişinde, cellatlar onu parçalarca ederken, O, komünist fikirlerini açıkça haykırıyor, ancak örgütsel faaliyetini ve yoldaşlarını düşmandan gizlemeye çalışıyordu.

O, devrimin, ideolojik, politik önderiydi. Marksizm-Leninizm-Maoizm'in coğrafyamızdaki temsilcisiydi. Proletaryanın bilimini Türkiye ve T. Kürdistan şartlarına sosyo-ekonomik yapıyı inceleyerek uyarlıyor, evrensel alanla özgöl alanı, diyalektik yöntemle iç içe geçiriyordu.

Savaşı savaşıyor, öğretiyor, bildiklerini, inandıklarını her alanda kana, cana ve tere dönüştürüyordu. Kitlelerin içinde nasıl

İBRAHİM KAYPAKKAYA

komünist düşünceyi taktik politikalarla dönüştürerek açıklamak için geçesini gündüzüne katarak çalışıyorsa, cellatlar binbir işkence yöntemini emperyalist ağababalarının gözetiminde uygularken, O komünist bilincin ve iradenin onurunu ve gücünü düşmanın suratına çarpıyordu.

İşte bu şartlarda, önder yoldaş, inandığı ve teorik inşasını tamamladığı, pratiğe

döküldü görüşleri kanıyla, canıyla savunuyor, tarihsel misyonuna denk düşen tarzda devrime katıyordu. Kanıyla suladığı topraklara, canıyla tohum olarak düşüyor, Meral YAKAR, Ali Haydar YILDIZ ve Ahmet Muharem ÇİÇEK yoldaşların arasında yerini alıyordu.

O şartlarda ve süreçte, o destansı direniş, devrimci değerlerle bütünleşerek ve önderlik misyonuyla kaynaşarak teori-pratik birlikteliğinin "nasıl"ına iyi bir cevap oluyordu.

Devrimci, komünist programın doğruluğu sadece direnişle değil, bilimsel bir direnişle kendini ortaya koyuyordu. Esaret altında, direnmek, umudu direnişle görmek ve bir bütün olarak devrimci yaşamı olumsüzleştirilmek, kılı kılıf bırakmanın iyi bir örneğidir. Zalimler, bu geleneğin yaşatıldığı her yerde acizleşmekte ve onursuzlukları yenilgilerinin içinde yaşıyorlar. Her bir pervasızlaşmış sanlarını ve yalandan kurdukları şatolarının yıkımını görmekte.

Sınıf mücadelesi işlerle, çıkışlarla dolu uzun bir yol izleyecek. Düşman bu yolda amansız saldırılarla karşımıza çıkacak, yaşamın, lübnin, güzelin, yerinin ve doğunun her hüccesine saldırarak ve zaman zaman geçici de olsa bunda başarı sağ-

layarak sınıf ve halkın üzerine "ölü toprağı" serpmeye çalışacak. Düşman örgütleri içimize sızacak, bizi yanbaşımda, arkadaşın vuracaklar... İşte bunlar sınıf mücadelesinin gerçekleri.

Düşmanın bu saldırıları karşısında bizler önderlik misyonumuzu denk düşecek bir tarz ve taktik izlemeliyiz. Düşman taktik üstünlüğünü her türlü alanıyla destekleyerek geliştirmek isteyecektir. Bu durumda bizler kabuğumuza çekilerek böylece saldırı dalgalarının kendiliğinden geçmesini, kitlelerin kabarcığını mı bekleyeceğiz? Cuntaya karşı silahlı mücadeleyle cevap veren partimiz, komünist bir birey olarak önderimiz, amansız saldırıya karşı şartların en elverişsiz olduğu durumda dahi aktif savunmayı, taktik saldırıyı uygulayarak doğru anlayışı savunular, gerçekleştirebilir.

Ne partimiz örgütsel ilişkilerini dondurarak, savaşmak için cuntanın geçmesini bekledi, ne de önderimiz "nasılca beş-on yıl yatar, sonra çıkar mücadeleye kaldığım yerden devam ederim, şimdi kendimi korumam gerekir" anlayışıyla beklemeye girdi. O savaşı özgöl durumda da devam ettirdi. Ve işkencecilere, faşist diktatörlüğe kendi içinde yenilgiyi tattırdı.

Bu davranış, stratejimizin bir parçasıdır. Savaşın gerçekliği. Zafer ve kurtuluş sının ve halkın iktidarı yenilgilerin, kayıpların içerisinde sürülerek yenilgilere, başarıya ulaşacaktır. Halk Savaşında süreklilik ancak böyle kazanılacaktır. Ve birlece sayfa yazıdan, sözden daha iyi yol gösterecektir.

Önderimiz ve başkomutanımızın yaşamı, direniş ve parti tarihimiz bunun iyi örneğidir. Bu tarih kanla, canla, gözyaşıyla ve binbir emeğin döküldüğü terle yazılmaktadır. Bu tarihten öğrenelim, "bulduğumuz yer, olmamız gereken yer değildir" tesbitini yapıyorsak, tarihimizin ve önderimizin yol göstericiliğinde, geleneklerimiz, değerlerimize sımsıkı sarılarak dağların doruklarından, fabrikalardan, tarlalardan, varoşlardan, anlılardan geleceği kucaklamak için, halkla birleşmek, halkla birleşmek için, kendimizi savaşa sokalım. En iyi okulun savaş olduğunu ve insanı özgürleştirdiğini biliyor olalım aklımızdan çıkaramayalım ●

TUNCAY ÇARIKÇIOĞLU

EŞREF ŞAHLAR

ERGÜN KÜÇÜKBAŞ

A. HAYDAR ARSLAN

ÖLÜMSÜZLÜĞÜ KEŞFEDEN KASIM AYI ŞEHİTLERİ

Ramazan Can Kasım 1978 yılında DDKD'lilerce, Aziz Gözetmen 4 Kasım 1979 yılında Urfa'da sosyal faşistlerce, Veli Karasu-Eşref Şahlar 8 Kasım 1979 yılında Adana'da sosyal faşistlerce, Nubar Yalım 5 Kasım 1982 yılında Hollanda'da MIT tarafından, Doğan Erdem Kasım 1984 yılında Dersim'de çığ altında kalarak, Ergün Küçükbaş Kasım 1990 yılında Dersim'de çatışmada, Ali Haydar Arslan 8 Kasım 1984 yılında Dersim'de çatışmada, Tuncay Çarıkçıoğlu 2 Kasım 1992 yılında Tokat'da çatışmada, İsmet Pinar-Özkan Göktaş - Erol Korkmaz 16 Kasım 1995 yılında Dersim'de çatışmada ve Selver Bakır 7 Kasım 1994 yılında Dersim'de çatışmada silahları ellerinde, türkülerini dillerinde ölümsüzlüğü keşfederek şehit düştüler.

ONLAR

Onlar tohum olarak düştüler
bu topraklara
Kızıl kızıl nar taneleriydi onlar
onlar ,
bir başak buğdayından
ayrılıp düştüler toprağa
bin başaklar
doğumak için
onlar ,
başları dik yaşadılar
boyun eğmediler zulme
güneşe baktılar hep
kızıl yıldız taktılar boyunlarına
yoldaşları, ağlayarak ağıtlar yakarak değil
türküler söyleyerek
silahlarından çıkan kızıl kurşunlarla uğurladılar onları
güneşe

**Anıları bizlere ışık olup
yolumuzu aydınlatıyor**

VELİ KARASU

NUBAR YALIM

AZİZ GÖZETMEN

İSMET PINAR

ÖZKAN GÖKTAŞ

EROL KORKMAZ

Can çekişen köylülük, dirilişin gücü olacaktır

Karacaboy, Eskişehir, Keşan, Hendek, Akyazı, Geyve ve son olarak Salihli, ANASOL-D hükümeti nezdinde Türk devletinin uygulamaya soktuğu tarım politikaları, üreticileri can eziyetlen vurmış durumda. Tarım, bitme noktasına getirilmiş. Pamuk, fındık, ıstık, üzüm, incir, tütün, çay, pancar vb. üreticileri işyan ediyor. Türk devletinin IMF ve Dünya Bankası patentli tarım politikaları, köylülük için açlık ve sefalet potansiyeli taşıyor.

Kuşkusuz ki, uygulamaya sokulan tarım ve hayvancılığa ilişkin politikalar, ANASOL-D hükümeti ile sınırlı değildir. Dünyada, 1970'lerden bu yana gitgide derinleşen ekonomik krizin, emperyalizmi yeni arayışlara itmesi sonucu keşfedilen ve ekonomik, ideolojik, politik, kültürel topyekün saldırının adı olan neo-liberal politikalarla birebir örtülüdür. Dünyaya dehşet saçan neo-liberal politikaların sömürü çarkı, emperyalizme ekonomik ve siyasi

bulunduğu açlık ve sefaletin boyutunu gözler önüne sermektedir.

Emperyalist devletler, kendi tarım ve hayvancılık sektörünü büyük miktarlardaki devlet yardımıyla destekleyip, iç pazarını güçlü kılma yoluna giderken, çıkarları gereği bizimki gibi ülkelerde ise, tarıma ve hayvancılığa yönelik her türlü teşviğin kaldırılmasını dayatmaktadır.

Türk devletinin tarım ve hayvancılığa yönelik politikaları, emperyalistlerin çıkarlarıyla uyum içerisindedir. MGK'nın onayladığı sürdürülen devletin "yeniden yapılandırma" programının bir adımı olarak iş başına getirilen ANASOL-D hükümetinin, IMF ve Dünya Bankası'nın direktifiyle uygulamaya soktuğu üç yıllık ekonomik paketin hedeflerinden birisi ise, tarım ve hayvancılığı bir bütün olarak yıkma sürüklemektir. Ziraat Bankası'nın tarımsal kredi faizlerine yüksek oranda

Mitinge katılan köylülerin düşünceleri, devlete duyulan tepkileri dile getiriyordu. "Devlet, destekleme alımlarında piyasaya geç girerek, peşin ödeme yapmayarak, üreticileri tuccara peşkes çekti. Buna karşılık yüz günde petrole yapılan %57'lik zamlarla üretim maliyetlerini aşırı arttırarak bizlerin belini bükte. Akaryakıt zamlarının fahiş olması yetmiyormuş gibi, kredi faizlerinin de kullanılmaz hale gelmesi, bizi çiftçilik yapamaz hale getirdi," diyorlardı.

Mitingi organize eden Türkiye Ziraat Odaları Birliği (TZOB) köylülerin hismine uğramaktan kurtulamadı. Köylülüğün yüzüne gülüp, onun yanındaymış gibi görünen, ama arkasından ise hep yanı yolda bırakma uğraşı içerisinde olan bu satılık ruhu bürokrat ağalar, emek bezirganları, eylemin pasif bir şekilde başlayıp öyle bitmesi için ellerinden geleni yaptılar. Artık pasif eylemlerle sınırlı kalmak istemeyip, aktif direnişe geçerek İzmir-Ankara yolunu işgal etmek isteyen köylülere, TZOB Genel Başkanı Faruk Yücel'in "siz provokatör müsünüz?" demesi de barışı taşıyan son damla oldu. Bu dost görünümüne düşman takımının gerçek yüzünü bir kez daha gören köylüler, TZOB yöneticilerinin konuşmalarına izin vermediler. Bununlada yetinmeyip yıllardır kendilerini "oy deposu" olarak görmekte suçladıkları milletvekillerinden, mitinge katılmaya gelen Manisa DYP milletvekili Rıza Akçın'ı ve yanındakileri meydana kovarak, döktükleri alıntıları üzerinden siyaset yapma soysuzluğuna soyunarlara hak ettikleri dersi de verdiler.

"Toprak aç, hayvanlar aç, insanlar aç", "çiftçilerin emeği, çetelerin yemeği", "çiftçiye faiz, tuccara taviz", "petrole zam, çiftçiye gam", "ağaların güdümünde siyaset istemiyorsunuz" dövizleriyle yünüse geçen köylülerin ölü bu sefer polis ve asker bankacılıkla kesilmek istendi. TZOB yöneticilerinin eylemi pasifleştirme politikalarını boşa çıkartarak, aktif eylemde ısrar eden kalabalık kitleyi, polis ve asker barikatında durduramadı. Tüm engeller aşıldı, İzmir-Ankara karayolu işgal edildi. Korkunun vermiş olduğu paniğe, zıvanadan çıkan devletin kolluk güçleri köylülerin üzerine saldırarak terör estirdi. Gözaltına alınan 12 köylüden üçü, Türk devletinin mahkemelerince "E-96 İzmir-Ankara karayolunu kapatarak, toplantı ve toplu yürüyüşler kanununa muhalefet etmek" gerekçesiyle tutuklandı.

Köylülerin ekonomik talepli bu yekinişi, köylülük gerçekliğini göstermede vesile olmuştur. Yan-feodalizmin bir ürünü olan köylü sorunu, derinleşen devlet kızıyla birlikte yakıcı etkisini daha bir göstermektedir. Bugün hakları için giriştiği mücadelelerinde devlet gerçekliğini daha iyi tanıyan köylülük, öncüsüyle tanıştığı oranda siyasallaşacak ve proletarya ile birleşmenin önemini anlayacaktır. Bugün can çekişen köylülük yarın dirilişin gücü olacaktır. Bugün gerillayla bütünleşen köylük bölgeler, bu gerçeğin habercisidir.

Gelişen bu köylü hareketlerinin en büyük zaarı, Kemalizm gerçekliğini anlayamamış, onun "köylü milletin efendisidir" satsatısını çözümleyememiş olmasıdır. Bu zaafılarından dolayı Atatürk için saygı duruşunda bulunup, devleti Atatürk'e şikayet etme yanlışlığına düşmüşlerdir. Ancak bu çokça önemli değildir. Çünkü, yekiniye ayağa kalkma cüretini gösterdiklerinde, gerçekleri öğrenme fırsatını yakalayacaklardır. Komünistler ve devrimciler üzerlerine düşeni yerine getirdikleri oranda, eylem içerisinde olan köylülük, eylem klavuzunu kavrayacaktır. ●

olarak bağımlı olan sömürge ve yarı-sömürge ülkelerde ise çok daha acımasızca işliyor.

Emperyalizm, IMF ve Dünya Bankası gibi sömürü kurumlarıyla bu ülkeler üzerindeki etkinliğini güçlendirme faaliyetlerine daha bir hız vermiş durumdadır. Emperyalizmin yeraltı ve yerüstü kaynaklarını rahatlıkla sömürmek için geliştirmek mecburiyetinde kaldığı komprador sanayi ile kendi sermayesine dayanan, çok cılız olan yerli sanayinin dışında, tamamen tarım ve küçük üretime dayalı iktisadi bir yapıya sahip olan, nüfusun %45'ini köylülüğün oluşturduğu ülkemizde IMF ve Dünya Bankası'nın ekonomik saldırılarından tarım ve hayvancılığın etkilenmemesi mümkün değildir.

Özellikle 1980'den bu yana emperyalist devletler tarafından dayatılan ve Türk devleti tarafından harfiyet yerine getirilmeye çalışılan tarım politikaları, bu sektörü bitime noktasına getirmiştir. Daha '80'lere kadar ihraç edilen buğday, uygulanan politikalar sonucunda emperyalist devletlerden ihlal edilmeye başlanmıştır. Köylülüğün, ülke nüfusunun %45'ini oluşturmasına karşılık, milli gelirden sadece %14'lük pay alması, içinde

zam yapması, ekonomik pakette tarımsal sübvansiyonların tamamen kaldırılmasının öngörülmesi bunun açık kanıtıdır. Bu politikaların uygulanması, özellikle yoksul ve orta köylülüğün yıkımı anlamına gelmektedir.

Ama köylülerde boş durmak niyetinde değiller. Susmakla gasbedilen haklarını almanın mümkün olmadığını biliyorlar. Bu yüzden bir, sık sık alanlara çıkıp, Türk devletinin kendilerine yönelik ekonomik saldırısını protesto ediyorlar.

Köylüler son olarak, 15 Ekim'de, Manisa'nın Salihli ilçesinde, kendilerine yönelik uygulamaları protesto mitingi düzenlediler. Aydın, Kütahya, Akhisar, İzmir, Manisa, Uşak, Kula, Akşehir bölgelerinden de katılımın olması ve Salihli halkında mitinge destek vermesiyle sayıları on bini bulan coşkulu kalabalık, hükümetin tarım kredi faizlerini arttırmasını, akaryakıt zamlarıyla girdi fiatlarını aşırı yükselmesini, taban fiatlarını düşük tutmasını ve destekleme alımlarının zamanında yapılmamasını protesto etmek için Salihli sokaklarını doldurdu.